

Bruksela, 2 czerwca 2022 r.
(OR. en)

9676/22

LIMITE

EF 149
ECOFIN 523
SURE 13
CODEC 815

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0295 (COD)

PISMO PRZEWODNIE

Od: Sekretariat Generalny Rady

Do: Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada

Dotyczy: Wniosek dotyczący DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I
RADY zmieniającej dyrektywę 2009/138/WE w odniesieniu do
proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków
dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi
makroostrożnościowych, ryzyka dla zrównoważonego rozwoju, nadzoru
nad grupą i nadzoru transgranicznego
– Podejście ogólne

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w odniesieniu do proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi makroostrożnościowych, ryzyka dla zrównoważonego rozwoju, nadzoru nad grupą i nadzoru transgranicznego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 53 ust. 1, art. 62 i art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (1) W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE² zapewniono oparte w większym stopniu na analizie ryzyka i bardziej zharmonizowane zasady ostrożnościowe dla sektora ubezpieczeń i reasekuracji. Niektóre przepisy wspomnianej dyrektywy są objęte klauzulami przeglądowymi. Stosowanie tej dyrektywy w znacznym stopniu przyczyniło się do wzmocnienia systemu finansowego w Unii i zwiększyło odporność zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na różne rodzaje ryzyka. W dyrektywie tej, pomimo jej kompleksowego zakresu, nie uwzględniono wszystkich kwestii, które mają wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.
- (2) Pandemia COVID-19 wyrządziła ogromne szkody społeczno-gospodarcze, co doprowadziło do tego, że gospodarka UE potrzebuje trwałej, sprzyjającej włączeniu społecznemu i sprawiedliwej odbudowy. W związku z tym prace nad priorytetami politycznymi Unii stały się jeszcze bardziej pilne, w szczególności zapewnienie gospodarki służącej ludziom oraz osiągnięcie celów Europejskiego Zielonego Ładu. Sektor ubezpieczeń i reasekuracji może stanowić źródło prywatnych środków finansowych dla przedsiębiorstw europejskich, a także może uczynić gospodarkę bardziej odporną dzięki zapewnieniu ochrony przed różnymi rodzajami ryzyka. Za sprawą tej podwójnej roli sektor ten ma ogromny potencjał, aby przyczynić się do realizacji priorytetów Unii.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

- (3) Jak podkreślono w komunikacie Komisji pt. „Unia rynków kapitałowych dla obywateli i przedsiębiorstw”³ z dnia 24 września 2020 r., zachęcanie inwestorów instytucjonalnych, w szczególności ubezpieczycieli, by dokonywali więcej długoterminowych inwestycji, będzie miało zasadnicze znaczenie dla wspierania zwiększania udziału finansowania kapitałowego w sektorze przedsiębiorstw. Aby ułatwić ubezpieczycielom wniesienie wkładu w finansowanie naprawy gospodarczej w Unii, należy dostosować ramy ostrożnościowe w celu lepszego uwzględnienia długoterminowego charakteru działalności ubezpieczeniowej. W szczególności przy obliczaniu kapitałowego wymogu wypłacalności zgodnie ze standardową formułą należy ułatwić stosowanie korzystniejszego standardowego parametru w przypadku inwestycji kapitałowych, które są utrzymywane w perspektywie długoterminowej, pod warunkiem że zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przestrzegają prawidłowych i solidnych kryteriów, które zapewniają ochronę ubezpieczających i stabilność finansową. Celem takich kryteriów powinno być zapewnienie, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji były w stanie uniknąć przymusowej sprzedaży udziałów kapitałowych, które mają być utrzymywane przez dłuższy czas, w tym w skrajnych warunkach rynkowych.

³ COM/2020/590 final

- (4) W swoim komunikacie w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu z dnia 11 grudnia 2019 r.⁴ Komisja zobowiązała się do lepszego uwzględnienia zarządzania ryzykiem związanym z klimatem i środowiskiem w unijnych ramach ostrożnościowych. Europejski Zielony Ład to nowa strategia Unii na rzecz wzrostu, której celem jest przekształcenie Unii w nowoczesną, zasobooszczędną i konkurencyjną gospodarkę, która do 2050 r. osiągnie zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto. Przyczyni się on do osiągnięcia celu, jakim jest budowanie gospodarki służącej ludziom, wzmocnienie społecznej gospodarki rynkowej Unii i dopilnowanie, aby była ona gotowa na przyszłość oraz zapewniała stabilność, miejsca pracy, wzrost gospodarczy i inwestycje. We wniosku z dnia 4 marca 2020 r. dotyczącym Europejskiego prawa o klimacie Komisja Europejska zaproponowała, aby cel polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej i odporności na zmianę klimatu do 2050 r. stał się dla Unii wiążący. Wniosek ten został przyjęty przez Parlament Europejski i Radę i wszedł w życie w dniu 29 lipca 2021 r.⁵ Ambicje Komisji, aby uczynić UE światowym liderem na drodze do 2050 r., potwierdzono w sprawozdaniu dotyczącym prognozy strategicznej z 2021 r.⁶, w którym jako strategiczny obszar działania wskazano budowanie odpornych i zachowujących aktualność systemów gospodarczych i finansowych.
- (5) Unijne ramy zrównoważonego finansowania odegrają kluczową rolę w osiąganiu celów Europejskiego Zielonego Ładu, a regulacje środowiskowe należy uzupełnić ramami zrównoważonego finansowania, w których ukierunkowuje się finansowanie na inwestycje zmniejszające narażenie na tego rodzaju ryzyko zmiany klimatu i ryzyko środowiskowe. W swoim komunikacie w sprawie strategii dotyczącej finansowania transformacji w stronę gospodarki zrównoważonej z dnia 6 lipca 2021 r.⁷ Komisja zobowiązała się do zaproponowania zmian w dyrektywie 2009/138/WE w celu spójnego włączenia ryzyk dla zrównoważonego rozwoju do stosowanych przez ubezpieczycieli procesów zarządzania ryzykiem w drodze nałożenia na ubezpieczycieli wymogu przeprowadzania analizy scenariuszy zmiany klimatu.

⁴ COM(2019)640 final

⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

⁶ COM(2021)750 final

⁷ COM(2021)390

- (6) Dyrektywa 2009/138/WE wyłącza z zakresu jej stosowania niektóre zakłady ze względu na ich wielkość. Po upływie pierwszych lat stosowania dyrektywy 2009/138/WE oraz w celu zapewnienia, aby nie miała ona bezpodstawnego zastosowania do zakładów o ograniczonych rozmiarach, należy dokonać przeglądu wspomnianych wyłączeń poprzez podniesienie tych progów, aby małe zakłady spełniające określone warunki nie były objęte tą dyrektywą. Tak jak ma to już miejsce w przypadku zakładów ubezpieczeń wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE, zakłady korzystające z takich podwyższonych progów powinny mieć możliwość utrzymania zezwolenia lub ubiegania się o zezwolenie na podstawie tej dyrektywy, aby móc korzystać z przewidzianego w niej jednego zezwolenia, a państwa członkowskie powinny mieć możliwość objęcia zakładów ubezpieczeń, które są wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy 2009/138/WE, przepisami podobnymi do przepisów przewidzianych w tej dyrektywie lub identycznymi z tymi przepisami.
- (7) Dyrektywa 2009/138/WE nie ma zastosowania do działalności w zakresie pomocy, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 6 ust. 1 tej dyrektywy. Zgodnie z pierwszym warunkiem pomoc ma być świadczona w razie wypadków lub awarii pojazdu drogowego następujących na terytorium państwa członkowskiego zakładu udzielającego ochrony. Warunek ten mógłby wiązać się z wymogiem uzyskania zezwolenia do działania w charakterze ubezpieczyciela przez podmioty świadczące usługi pomocy drogowej w razie wypadku lub awarii, które mają miejsce po drugiej stronie granicy, i może nadmiernie utrudniać świadczenie pomocy. Z tego powodu należy dokonać przeglądu tego warunku. W związku z tym warunek określony w art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/138/WE należy rozszerzyć również o wypadki lub awarie z udziałem pojazdu drogowego objętego ochroną przez rzeczony zakład, występujące sporadycznie w państwie sąsiedzkim.

- (8) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą wystąpić z wnioskiem o udzielenie zezwolenia w każdym państwie członkowskim. Informacje na temat poprzednich wniosków i wyników ich oceny mogą dostarczyć istotnych informacji na potrzeby oceny ich wniosku. W związku z tym organ nadzoru powinien być informowany przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji składający wniosek o uprzednim odrzuceniu lub cofnięciu zezwolenia w innym państwie członkowskim.
- (9) Przed udzieleniem zezwolenia zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji, które są jednostką zależną jednostki znajdującej się w innym państwie członkowskim lub które będą kontrolowane przez tę samą osobę prawną lub fizyczną co inny zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji znajdujący się w innym państwie członkowskim, organ nadzoru państwa członkowskiego udzielającego zezwolenia powinien skonsultować się z organami nadzoru wszelkich zainteresowanych państw członkowskich. Ze względu na wzrost działalności grup ubezpieczeniowych konieczne jest wzmocnienie spójnego stosowania prawa Unii oraz wymiany informacji między organami nadzoru, w szczególności przed udzieleniem zezwolenia. Dlatego też w przypadku, gdy istnieje konieczność przeprowadzenia konsultacji z kilkoma organami nadzoru, każdy zainteresowany organ nadzoru powinien mieć możliwość zwrócenia się do organu nadzoru państwa członkowskiego, w którym trwa procedura wydawania zezwolenia dla przyszłego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w danej grupie, o dokonanie wspólnej oceny wniosku o udzielenie zezwolenia. Zgodnie z zasadą nadzoru ostrożnościowego sprawowanego przez organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby decyzja o udzieleniu zezwolenia pozostaje w gestii organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby zainteresowanego zakładu. Przy podejmowaniu tej decyzji należy jednak uwzględnić wyniki wspólnej oceny.

- (10) Dyrektywę 2009/138/WE należy stosować zgodnie z zasadą proporcjonalności. W celu ułatwienia proporcjonalnego stosowania dyrektywy w odniesieniu do zakładów mniejszych i mniej złożonych niż przeciętny zakład oraz w celu zapewnienia, aby nie podlegały one nieproporcjonalnie uciążliwym wymogom, konieczne jest określenie kryteriów opartych na analizie ryzyka, które umożliwią ich identyfikację.
- (11) Zakłady spełniające kryteria oparte na analizie ryzyka powinny być klasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady w ramach standardowego procesu powiadamiania. Jeżeli w terminie nieprzekraczającym dwóch miesięcy od takiego powiadomienia organ nadzoru nie zgłosi sprzeciwu wobec klasyfikacji z należycie uzasadnionych powodów związanych z oceną odpowiednich kryteriów, zakład ten należy uznać za mały i niezłożony zakład. Po zaklasyfikowaniu jako mały i niezłożony zakład zasadniczo powinien on automatycznie korzystać z określonych środków dotyczących proporcjonalności w zakresie sprawozdawczości, ujawniania informacji, zarządzania, przeglądu sporządzonych na piśmie zasad, własnej oceny ryzyka, obliczania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i oceny wypłacalności oraz planu zarządzania ryzykiem utraty płynności.
- (11a) Na zasadzie odstępstwa od automatycznego korzystania ze środków dotyczących proporcjonalności, w przypadku gdy organy nadzoru mają poważne obawy co do profilu ryzyka pojedynczego małego i niezłożonego zakładu, organy te powinny być uprawnione do zwrócenia się do danego zakładu o powstrzymanie się od stosowania jednego lub kilku środków dotyczących proporcjonalności. Uprawnienia takie mogą być stosowane w przypadku gdy organy te stwierdzą, że profil ryzyka zakładu ulega znacznej zmianie w wyniku istotnego pogorszenia jego wypłacalności, niedociągnięcia w funkcjonowaniu zarządzania tym zakładem lub istotnej zmiany w działalności zakładu.

- (12) Należy zapewnić dostępność środków dotyczących proporcjonalności również dla zakładów, które nie zostały zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, ale dla których spełnienie niektórych wymogów dyrektywy 2009/138/WE jest zbyt kosztowne i złożone, biorąc pod uwagę ryzyka związane z działalnością prowadzoną przez takie zakłady. Zakłady te powinny mieć możliwość stosowania środków dotyczących proporcjonalności na podstawie analizy ich indywidualnej sytuacji i pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez właściwe dla nich organy nadzoru.
- (13) Właściwe wdrożenie zasady proporcjonalności ma zasadnicze znaczenie dla uniknięcia nadmiernego obciążenia zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Organy nadzoru należy regularnie informować o stosowaniu środków dotyczących proporcjonalności. Z tego powodu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny co roku przekazywać swoim organom nadzoru informacje na temat stosowanych przez siebie środków dotyczących proporcjonalności.
- (14) Wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, które pokrywają jedynie ryzyka związane z grupą przemysłową lub handlową, do której należą, charakteryzują się szczególnym profilem ryzyka, który należy uwzględnić przy określaniu niektórych wymogów, w szczególności dotyczących własnej oceny ryzyka i wypłacalności, ujawniania informacji i powiązanych uprawnień Komisji do doprecyzowania zasad dotyczących takich wymogów. Ponadto wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji powinny również mieć możliwość korzystania ze środków dotyczących proporcjonalności, jeżeli zostaną zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady.

- (15) Ważne jest, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji utrzymywały dobrą sytuację finansową. W tym celu w dyrektywie 2009/138/WE przewidziano nadzór finansowy nad stopniem wypłacalności zakładu, tworzeniem rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, jego aktywami i dopuszczalnymi środkami własnymi. System zarządzania zakładem jest jednak również ważnym czynnikiem gwarantującym utrzymanie jego dobrej kondycji finansowej. W tym celu organy nadzoru należy zobowiązać do przeprowadzania regularnych przeglądów i ocen systemu zarządzania zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji.
- (16) Aby skuteczniej zapobiegać potencjalnym problemom i zwiększyć ochronę ubezpieczających w całej Unii, należy zacieśnić współpracę między organem nadzoru państwa członkowskiego siedziby, który udzielił zezwolenia zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji, a organami nadzoru państw członkowskich, w których zakład ten prowadzi działalność poprzez tworzenie oddziałów lub świadczenie usług. Współpraca ta powinna obejmować kontakty i wymiany między organami państwa członkowskiego siedziby i przyjmującego państwa członkowskiego, w tym przekazywanie większej ilości informacji przez organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby, w szczególności w odniesieniu do wyniku procesu nadzoru związanego z działalnością transgraniczną. Częstotliwość i intensywność takiej współpracy powinny być proporcjonalne do ryzyk nieodłącznie związanych z istotną działalnością transgraniczną.

- (17) Organy nadzoru powinny być uprawnione do otrzymania od każdego nadzorowanego zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji oraz ich grup, co najmniej co trzy lata, regularnego sprawozdania opisowego zawierającego informacje na temat działalności i wyników, systemu zarządzania, profilu ryzyka, zarządzania kapitałem i inne istotne informacje do celów wypłacalności. W celu uproszczenia tego wymogu sprawozdawczego w odniesieniu do grup ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych powinna istnieć możliwość, z zastrzeżeniem określonych warunków, przekazywania informacji zawartych w regularnym sprawozdaniu do celów nadzoru w odniesieniu do grupy i jej jednostek zależnych w sposób zagregowany w odniesieniu do całej grupy.
- (18) Należy zapewnić, aby przy przyznawaniu przez organy nadzoru wyłączeń i ograniczeń w zakresie sprawozdawczości małe i niezłożone zakłady były traktowane priorytetowo. W przypadku tego rodzaju podmiotów proces powiadamiania stosowany przy klasyfikacji jako małe i niezłożone zakłady powinien gwarantować wystarczającą pewność w zakresie stosowania wyłączeń i ograniczeń sprawozdawczości.
- (19) Terminy składania sprawozdań i ujawniania informacji należy jasno określić w dyrektywie 2009/138/WE. Należy jednak uznać, że wyjątkowe okoliczności, mianowicie nagłe zagrożenia sanitarne, katastrofy naturalne i inne zdarzenia ekstremalne, mogą uniemożliwić zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji złożenie takich sprawozdań i ujawnienie informacji w ustalonych terminach. W związku z tym organy nadzoru powinny mieć możliwość przedłużenia terminów po tym, jak EIOPA stwierdzi, że dane zdarzenie zakłócające działalność ma charakter wyjątkowy.
- (20) W dyrektywie 2009/138/WE określono, że organy nadzoru dokonują oceny, czy nowe osoby powołane na stanowiska kierownicze w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji lub osoby wyznaczone do pełnienia funkcji kluczowych spełniają wymogi dotyczące kompetencji i reputacji. Osoby zarządzające zakładem lub pełniące funkcje kluczowe powinny jednak stale spełniać wymogi dotyczące kompetencji i reputacji. W związku z tym organy nadzoru powinny być uprawnione do reagowania i, w stosownych przypadkach, do usunięcia danej osoby z danego stanowiska w przypadku niespełniania wymogów dotyczących kompetencji i reputacji.

- (21) Ponieważ działalność ubezpieczeniowa może powodować lub zwiększać ryzyka dla stabilności finansowej, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny uwzględniać uwarunkowania i analizy makroostrożnościowe w swoich działaniach w zakresie inwestycji i zarządzania ryzykiem. Może to obejmować uwzględnienie możliwego zachowania pozostałych uczestników rynku, ryzyk makroekonomicznych, takich jak pogorszenie cyklu kredytowego lub zmniejszenie płynności rynku albo nadmierna koncentracja na poziomie rynku w zakresie niektórych rodzajów aktywów, kontrahentów lub sektorów.
- (22) Jeżeli krajowy organ nadzoru wystąpi z odnośnym wnioskiem, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny uwzględniać wszelkie istotne informacje makroostrożnościowe przekazane przez organy nadzoru w ramach własnej oceny ryzyka i wypłacalności. W celu zapewnienia spójnego stosowania takich dodatkowych środków makroostrożnościowych EIOPA powinien opracować wytyczne dotyczące zakresu ich stosowania określające kryteria, jakie krajowe organy nadzoru powinny brać pod uwagę, wskazując zakład, do którego ma zastosowanie dany środek. Aby zapewnić całościowy charakter oceny ryzyka makroostrożnościowych, wytyczne te powinny zawierać metody i wskaźniki umożliwiające krajowym organom nadzoru wyważenie i łączenie stosownych kryteriów przy wyborze adresatów wniosków o zastosowanie dodatkowych środków makroostrożnościowych, bez ustanawiania nakazowych progów w odniesieniu do poszczególnych kryteriów. Organy nadzoru powinny analizować sprawozdania dotyczące własnej oceny ryzyka i wypłacalności do celów nadzoru zakładów w obrębie ich jurysdykcji, wobec których to zakładów wystąpiono z wnioskiem o uwzględnienie uwarunkowań makroostrożnościowych, agregować te sprawozdania oraz przekazywać zakładom informacje na temat elementów, które należy uwzględnić w ich przyszłych własnych ocenach ryzyka i wypłacalności, w szczególności w odniesieniu do ryzyka makroostrożnościowych. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w przypadku gdy mandat makroostrożnościowy został powierzony organowi, wyniki i wnioski z ocen makroostrożnościowych przeprowadzonych przez organy nadzoru były przekazywane temu organowi makroostrożnościowemu.

- (23) Zgodnie z Podstawowymi Zasadami Ubezpieczeń, przyjętymi przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Organów Nadzoru Ubezpieczeniowego, krajowe organy nadzoru powinny być w stanie określać, monitorować i analizować zmiany sytuacji rynkowej i finansowej, które mogą mieć wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oraz na rynki ubezpieczeń i reasekuracji, a także powinny wykorzystywać te informacje w ramach nadzoru nad poszczególnymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji. Przy wykonywaniu tych zadań organy nadzoru powinny, w stosownych przypadkach, wykorzystywać informacje przekazane przez inne organy nadzoru oraz zdobyte przez nie doświadczenia.
- (24) Organy, którym powierzono mandat makroostrożnościowy, są odpowiedzialne za politykę makroostrożnościową w zakresie swojego krajowego rynku ubezpieczeń i reasekuracji. Politykę makroostrożnościową może prowadzić organ nadzoru lub inny organ lub podmiot, któremu powierzono realizację tego celu.
- (25) Dobra koordynacja między organami nadzoru a odpowiednimi organami i instytucjami posiadającymi mandat makroostrożnościowy ma istotne znaczenie dla określania, monitorowania i analizowania ewentualnych ryzyk dla stabilności systemu finansowego, które mogą mieć wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, a także dla wdrażania środków mających na celu skuteczne i odpowiednie przeciwdziałanie tym ryzykom. Celem współpracy między organami jest również unikanie wszelkich form działań, które się powielają lub są niespójne.
- (26) W dyrektywie 2009/138/WE zobowiązano zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do dokonywania okresowej własnej oceny ryzyka i wypłacalności, przy czym praktyka ta powinna stanowić integralną część ich strategii działalności. Niektóre ryzyka, takie jak ryzyka związane ze zmianą klimatu, są trudno wymierne lub realizują się w okresie dłuższym niż okres przyjęty na potrzeby kalibracji kapitałowego wymogu wypłacalności. Ryzyka te można lepiej uwzględnić we własnej ocenie ryzyka i wypłacalności. Jeżeli ekspozycja zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na ryzyka związane ze zmianą klimatu jest istotna, należy zobowiązać je do przeprowadzania, w odpowiednich odstępach czasu i w ramach własnej oceny ryzyka i wypłacalności, analiz wpływu długoterminowych scenariuszy ryzyk związanych ze zmianą klimatu na ich działalność. Wspomniane analizy powinny być proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności zakładów. W szczególności, chociaż wszystkie zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należy zobowiązać do przeprowadzenia oceny istotności ekspozycji na ryzyka związane ze zmianą klimatu, to przeprowadzenia analizy długoterminowych scenariuszy ryzyk związanych ze zmianą klimatu nie należy wymagać od małych i niezłożonych zakładów.

- (27) W dyrektywie 2009/138/WE nałożono obowiązek ujawniania co najmniej raz w roku istotnych informacji w sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej. Sprawozdanie to jest skierowane do dwóch głównych rodzajów adresatów: ubezpieczających i osób uprawnionych z jednej strony oraz analityków i pozostałych uczestników rynku z drugiej strony. W celu uwzględnienia potrzeb i oczekiwań tych dwóch różnych grup, treść sprawozdania należy podzielić na dwie części. W pierwszej części, skierowanej przede wszystkim do ubezpieczających i osób uprawnionych, należy zawrzeć kluczowe informacje na temat działalności, wyników, zarządzania kapitałem i profilu ryzyka. W drugiej części, skierowanej do analityków i pozostałych uczestników rynku, należy zawrzeć szczegółowe informacje na temat działalności i systemu zarządzania, konkretne informacje na temat rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i innych zobowiązań, wypłacalności, jak również inne dane istotne dla wyspecjalizowanych analityków.
- (28) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą dostosować odpowiednią strukturę terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w celu obliczenia najlepszego oszacowania zgodnie ze zmianami spreadu swoich aktywów po zatwierdzeniu przez organ nadzoru („korekta dopasowująca”) lub zgodnie ze średnią zmianą spreadu aktywów posiadanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w danej walucie lub danym kraju („korekta z tytułu zmienności”). W części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej przeznaczonej dla ubezpieczających należy zawrzeć jedynie te informacje, w odniesieniu do których oczekuje się, że będą istotne dla procesu decyzyjnego przeciętnego ubezpieczającego. Chociaż zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny publicznie ujawnić wpływ niestosowania korekty dopasowującej, korekty z tytułu zmienności oraz środków przejściowych na stopy procentowe wolne od ryzyka, na rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe oraz na swoją sytuację finansową, nie należy zakładać, że takie ujawnienie informacji ma znaczenie dla podejmowania decyzji przez przeciętnego ubezpieczającego. Wpływ takich środków należy zatem ujawnić w części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej skierowanej do uczestników rynku, a nie w części skierowanej do ubezpieczających.

- (29) Wymogi dotyczące ujawniania informacji nie powinny być nadmiernie uciążliwe dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W związku z tym do dyrektywy 2009/138/WE należy włączyć pewne uproszczenia i środki dotyczące proporcjonalności, w szczególności gdy nie utrudniają one czytelności danych przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.
- (30) Aby zagwarantować najwyższy stopień dokładności informacji ujawnianych publicznie, znaczna część sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej powinna podlegać audytowi. Taki wymóg dotyczący audytu powinien obejmować co najmniej bilans oceniony zgodnie z kryteriami wyceny określonymi w dyrektywie 2009/138/WE.
- (31) Ponieważ nie oczekuje się, że małe i niezłożone zakłady będą miały istotne znaczenie dla stabilności finansowej Unii, w środkach dotyczących proporcjonalności mających zastosowanie do małych i niezłożonych zakładów należy uwzględnić zwolnienie z wymogu dotyczącego audytu sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej. Podobnie, ze względu na szczególny profil ryzyka i specyfikę wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji, nie należy nakładać na nie wymogu dotyczącego audytu. Ponieważ jednak niektóre państwa członkowskie wprowadziły już wymogi dotyczące audytu obejmujące wszystkie zakłady i inne części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, powinny one mieć możliwość stosowania audytu do wszystkich zakładów i innych części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej.
- (32) Należy przyznać, że wymóg dotyczący audytu, choć przynosi on korzystne skutki, stanowiłby dodatkowe obciążenie dla każdego zakładu. Należy zatem przedłużyć terminy składania sprawozdań rocznych i ujawniania informacji przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oraz grupy ubezpieczeniowe i reasekuracyjne, aby zapewnić im wystarczająco dużo czasu na sporządzenie sprawozdań podlegających audytowi.

- (33) Należy zapewnić, aby metody obliczania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla umów zawierających opcje i gwarancje były proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk, na jakie narażony jest ubezpieczyciel. W związku z tym należy wprowadzić pewne uproszczenia.
- (34) Przy określaniu odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka należy zrównoważyć wykorzystanie informacji pochodzących z odpowiednich instrumentów finansowych ze zdolnością zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do zabezpieczania stóp procentowych z instrumentów finansowych. W szczególności może się zdarzyć, że mniejsze zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nie mają możliwości zabezpieczenia się przed ryzykiem stopy procentowej za pośrednictwem instrumentów innych niż obligacje, pożyczki lub podobne aktywa o stałych przepływach pieniężnych. Należy zatem dokonać ekstrapolacji odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka dla terminów zapadalności, w przypadku których rynki obligacji nie są już głębokie, płynne, ani przejrzyste. W ramach metody ekstrapolacji należy jednak wykorzystywać informacje pochodzące z odpowiednich instrumentów finansowych innych niż obligacje, jeżeli takie informacje są dostępne na głębokich, płynnych i przejrzystych rynkach dla terminów zapadalności, w przypadku których rynki obligacji nie są już głębokie, płynne, ani przejrzyste. Aby zagwarantować pewność i jednolite stosowanie, a jednocześnie umożliwić terminowe reagowanie na zmiany warunków rynkowych, Komisja powinna przyjąć akty delegowane w celu określenia sposobu stosowania nowej metody ekstrapolacji. Aby pomóc zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji stosującym korektę z tytułu zmienności, EIOPA powinien opracować i udostępnić na swojej stronie internetowej narzędzie służące do obliczania ekstrapolacji struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka na różnych poziomach korekty z tytułu zmienności oraz do ułatwienia obliczenia wszelkich specyficznych dla zakładu składników korekty z tytułu zmienności.

- (35) Określenie odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka ma istotny wpływ na wypłacalność, w szczególności w przypadku zakładów ubezpieczeń na życie posiadających zobowiązania długoterminowe. Aby uniknąć zakłóceń w prowadzonej działalności ubezpieczeniowej i umożliwić płynne przejście do nowej metody ekstrapolacji, należy przewidzieć środek stopniowego wprowadzania i środek przejściowy. Celem środków przejściowych powinno być zapobieganie zakłóceniu rynku i zapewnienie przejrzystej drogi do ostatecznej metody ekstrapolacji.
- (36) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano korektę z tytułu zmienności, która służy złagodzeniu skutków nadmiernych spreadów obligacji i opiera się na portfelach referencyjnych dla odpowiednich walut zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz, w przypadku euro, na portfelach referencyjnych dla krajowych rynków ubezpieczeń. Stosowanie jednolitej korekty z tytułu zmienności dla wszystkich walut lub krajów może prowadzić do uzyskania korzyści przewyższających złagodzenie zawyżonych spreadów obligacji, szczególnie w przypadku, gdy wrażliwość odpowiednich aktywów tych zakładów na zmiany spreadów kredytowych jest niższa niż wrażliwość odpowiednich najlepszych oszacowań na zmiany stóp procentowych. W celu uniknięcia takich nadmiernych korzyści wynikających z korekty z tytułu zmienności, powinna ona podlegać zatwierdzeniu przez organ nadzoru, a przy jej obliczaniu należy uwzględnić specyficzne dla danego zakładu cechy związane z wrażliwością aktywów na spread oraz wrażliwością najlepszego oszacowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych na stopę procentową. Ponadto – jako dodatkowe zabezpieczenie – należy wprowadzić minimalne warunki stosowania korekty z tytułu zmienności. Państwa członkowskie, z których niektóre już poddają zastosowanie korekty z tytułu zmienności procedurze zatwierdzenia przez organ nadzoru, powinny mieć możliwość rozszerzenia warunków zatwierdzenia tak, by uwzględnić ocenę pod kątem podstawowych założeń korekty z tytułu zmienności. Ze względu na dodatkowe zabezpieczenia zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny mieć możliwość dodania zwiększonego odsetka – w wysokości 85 % – skorygowanego o ryzyko spreadu uzyskanego z portfeli reprezentatywnych do struktury terminowej podstawowej stopy procentowej wolnej od ryzyka.

- (36a) W przypadku gdy zakład inwestuje w instrumenty dłużne o lepszej jakości kredytowej niż instrumenty dłużne zawarte w reprezentatywnym portfelu do celów obliczania korekty z tytułu zmienności, korekta taka może nadmiernie zrekompensować utratę środków własnych spowodowaną zwiększeniem spreadów obligacji i może prowadzić do nadmiernej zmienności środków własnych. Aby zrównoważyć sztuczną zmienność spowodowaną takimi nadmiernymi rekompensatami, w takich przypadkach zakłady powinny mieć możliwość ubiegania się o zmianę korekty z tytułu zmienności, która uwzględnia informacje dotyczące konkretnych inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne.
- (37) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano korektę z tytułu zmienności obejmującą komponent dotyczący danego państwa, którego celem jest zapewnienie złagodzenia nadmiernego wzrostu spreadów aktywów w danym państwie. Aktywacja komponentu dotyczącego danego państwa oparta jest jednak na progu bezwzględnym i progu względnym w odniesieniu do spreadu skorygowanego o ryzyko danego państwa, co może prowadzić do zjawiska nagłych spadków, a tym samym zwiększać zmienność środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W celu zapewnienia skutecznego złagodzenia nadmiernego wzrostu spreadów obligacji w danym państwie członkowskim, którego walutą jest euro, komponent dotyczący danego państwa należy zastąpić komponentem makro, który należy obliczać na podstawie różnic między spreadem skorygowanym o ryzyko dla euro a spreadem skorygowanym o ryzyko dla danego państwa. Aby uniknąć zjawiska nagłych spadków, w obliczeniach należy unikać nieciągłości parametrów wejściowych.

- (38) W celu uwzględnienia zmian w praktykach inwestycyjnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu określenia kryteriów kwalifikowalności aktywów, które mają zostać włączone do przypisanego portfela aktywów, w przypadku gdy charakter aktywów mógłby prowadzić do rozbieżnych praktyk w odniesieniu do kryteriów stosowania i obliczania korekty dopasowującej.
- (39) W celu zapewnienia jednolitego traktowania wszystkich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji obliczających korektę z tytułu zmienności lub w celu uwzględnienia zmian zachodzących na rynku Komisja powinna być uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych określających sposób obliczania elementów korekty z tytułu zmienności specyficznych dla danego zakładu. W przypadku walut innych niż euro, przy obliczaniu specyficznych dla danej waluty elementów korekty z tytułu zmienności należy uwzględnić możliwość dopasowania przepływów pieniężnych między parami powiązanych walut państw członkowskich, pod warunkiem że wiarygodnie zmniejsza to ryzyko walutowe.

- (40) Do celów obliczenia swoich środków własnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁸ instytucje należące do konglomeratów finansowych podlegających dyrektywie 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁹ mogą uzyskać zgodę na to, by nie odliczać znaczących inwestycji w zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, pod warunkiem spełnienia określonych kryteriów. Istnieje potrzeba zapewnienia, aby zasady ostrożnościowe mające zastosowanie do zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji oraz do instytucji kredytowych umożliwiały odpowiednie równe warunki działania grupom finansowym prowadzonym przez banki i grupom finansowym prowadzonym przez zakłady ubezpieczeń. W związku z tym zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji powinny być również uprawnione do nieodliczania od swoich dopuszczalnych środków własnych udziałów kapitałowych w instytucjach kredytowych i finansowych, z zastrzeżeniem podobnych warunków. W szczególności grupy obejmujące zarówno zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, jak i instytucję powiązaną powinny podlegać nadzorowi nad grupą zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE albo dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE. Ponadto instytucja ta powinna stanowić dla zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji inwestycję kapitałową o charakterze strategicznym, a organy nadzoru powinny mieć pewność, że poziom zintegrowanego zarządzania, zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej w odniesieniu do podmiotów, które zostałyby objęte nadzorem nad grupą lub nadzorem dodatkowym, jest zadowalający.
- (41) skreślony

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁹ Dyrektywa 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego i zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG, 79/267/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG, 93/6/EWG i 93/22/EWG oraz dyrektywy 98/78/WE i 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 35 z 11.2.2003, s. 1).

- (42) Aby zwiększyć proporcjonalność w ramach wymogów ilościowych, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny mieć możliwość obliczania wymogu kapitałowego w odniesieniu do ryzyk nieistotnych według standardowej formuły, stosując uproszczoną metodę przez okres nie dłuższy niż trzy lata. Taka uproszczona metoda powinna umożliwić zakładom obliczenie wymogu kapitałowego z tytułu ryzyka nieistotnego na podstawie odpowiedniej miary wielkości, która zmienia się w czasie. Metoda ta powinna być oparta na wspólnych zasadach i podlegać wspólnym kryteriom dotyczącym identyfikacji ryzyka nieistotnego.
- (42a) Art. 105 ust. 5 lit. a) dyrektywy 2009/138/WE wymaga, aby podmoduł ryzyka stopy procentowej odzwierciedlał wrażliwość wartości aktywów, zobowiązań i instrumentów finansowych na zmiany w strukturze terminowej stóp procentowych lub wahaniami zmienności stóp procentowych. Niedawne doświadczenia związane z bezprecedensowymi niskimi stopami procentowymi mogą uzasadniać znaczne korekty obliczania podmodułu ryzyka stopy procentowej określonego w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/35. Znaczne korekty w tym obszarze, jeżeli zostaną wprowadzone natychmiast, mogą prowadzić do zakłóceń na rynku ubezpieczeń i reasekuracji. Aby uniknąć takich zakłóceń, odnośne znaczne zmiany w podmodule ryzyka stopy procentowej wynikające ze skutków niniejszej dyrektywy zmieniającej należy wprowadzać stopniowo przez okres nieprzekraczający pięciu lat, przy czym powinny mieć one zastosowanie do wszystkich zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji. W zależności od ich znaczenia późniejsze zmiany w podmodule ryzyka stopy procentowej mogą nie być wprowadzane stopniowo.

- (43) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące korektę dopasowującą muszą identyfikować i organizować przypisany portfel aktywów i zobowiązań oraz zarządzać nim niezależnie od pozostałych obszarów działalności i dlatego nie należy im zezwalać na zapobieganie ryzykom powstającym w innych obszarach działalności za pośrednictwem przypisanego portfela aktywów. Niezależne zarządzanie portfelem nie prowadzi jednak do zwiększenia korelacji między ryzykami w ramach tego portfela a ryzykami w ramach pozostałej części zakładu. W związku z tym zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji stosującym korektę dopasowującą należy zezwolić na obliczanie kapitałowego wymogu wypłacalności na podstawie założenia pełnej dywersyfikacji między aktywami i zobowiązaniami portfela a pozostałą częścią zakładu, chyba że portfele aktywów pokrywające odpowiadające im najlepsze oszacowanie zobowiązań ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych tworzą fundusz wyodrębniony.
- (44) W ramach procesu nadzoru ważne jest, aby organy nadzoru mogły porównywać informacje dotyczące przedsiębiorstw, nad którymi sprawują nadzór. Częściowe i pełne modele wewnętrzne pozwalają lepiej uwzględnić indywidualne ryzyko przedsiębiorstwa, a w dyrektywie 2009/138/WE zapewniono zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji możliwość stosowania ich do określania wymogów kapitałowych bez ograniczeń wynikających ze standardowej formuły. Częściowe i pełne modele wewnętrzne utrudniają jednak porównywanie przedsiębiorstw, w związku z czym dla organów nadzoru korzystny byłby dostęp do wyników rocznych oszacowań kapitałowego wymogu wypłacalności według standardowej formuły. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny zatem regularnie przekazywać takie informacje swoim organom nadzoru.

- (45) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano możliwość obliczania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji kapitałowego wymogu wypłacalności za pomocą modelu wewnętrznego, pod warunkiem uzyskania zgody organu nadzoru. W przypadku zastosowania modelu wewnętrznego wspomniana dyrektywa nie stanowi przeszkody dla zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w uwzględnianiu w ich modelu wewnętrznym wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności. Ponieważ stosowanie korekty z tytułu zmienności może przynieść korzyści przekraczające złagodzenie zawyżonych spreadów obligacji w obliczeniach najlepszego oszacowania, takie nadmierne korzyści mogą również zniekształcać obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności, w przypadku gdy w modelu wewnętrznym uwzględnia się wpływ zmian spreadów kredytowych na korektę z tytułu zmienności. Aby zapobiec takim zakłóceniom, kapitałowy wymóg wypłacalności należy ustalić – w przypadku gdy organy nadzoru zezwalają zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji na uwzględnienie w ich modelu wewnętrznym wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności – na poziomie, poniżej którego spodziewane jest wystąpienie korzyści dla kapitałowego wymogu wypłacalności przekraczających złagodzenie zawyżonych spreadów obligacji.
- (46) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należy zachęcać do budowania odporności na sytuacje kryzysowe. Jeżeli zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji uwzględniają w swoim modelu wewnętrznym wpływ zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności, jednocześnie biorąc pod uwagę wpływ zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności w skali makro, może to w poważny sposób osłabić wszelkie zachęty do budowania odporności na sytuacje kryzysowe. Należy zatem uniemożliwić zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji uwzględnianie w ich modelach wewnętrznych korekty z tytułu zmienności w skali makro.

- (47) Ze względu na charakter, skalę i złożoność ryzyk krajowe organy nadzoru powinny mieć możliwość gromadzenia odpowiednich informacji makroostrożnościowych na temat strategii inwestycyjnej zakładów, analizowania tych informacji wraz z innymi istotnymi informacjami, które mogą pochodzić z innych źródeł rynkowych, oraz uwzględniania perspektywy makroostrożnościowej w ramach nadzoru nad zakładami. Może to obejmować nadzór nad ryzykami związanymi z określonymi cyklami kredytowymi, pogorszeniem koniunktury gospodarczej oraz zachowaniem stadnym w inwestycjach.
- (48) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano przedłużenie okresu naprawy w przypadku naruszenia kapitałowego wymogu wypłacalności, jeżeli Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych (EIOPA) ogłosił istnienie wyjątkowej niekorzystnej sytuacji. Ogłoszenia te mogą być dokonywane na wniosek krajowych organów nadzoru, które w stosownych przypadkach przed złożeniem wniosku zobowiązane są do zasięgnięcia opinii Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS). Konsultacje z ERRS prowadzone w sposób zdecentralizowany przez krajowe organy nadzoru są mniej efektywne niż konsultacje z ERRS prowadzone w sposób scentralizowany przez EIOPA. W celu zapewnienia efektywności procesu to EIOPA, a nie krajowe organy nadzoru, powinien zasięgnąć opinii ERRS przed ogłoszeniem istnienia wyjątkowej niekorzystnej sytuacji, jeżeli charakter sytuacji pozwala na taką uprzednią konsultację.

- (49) Dyrektywa 2009/138/WE zawiera wymóg, zgodnie z którym zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informują niezwłocznie właściwy organ nadzoru, jeżeli stwierdzą, że nie spełniają minimalnego wymogu kapitałowego, lub jeżeli istnieje niebezpieczeństwo wystąpienia takiej niezgodności w ciągu kolejnych trzech miesięcy. W dyrektywie nie określono jednak, kiedy można stwierdzić niezgodność z minimalnym wymogiem kapitałowym lub ryzyko wystąpienia takiej niezgodności w ciągu kolejnych trzech miesięcy, w związku z czym zakłady mogą zwlekać z informowaniem organów nadzoru do końca danego kwartału, w którym dokonywane są obliczenia minimalnego wymogu kapitałowego, o którym należy formalnie powiadomić organ nadzoru. Aby organy nadzoru otrzymywały aktualne informacje i były w stanie podejmować konieczne działania, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny być zobowiązane do niezwłocznego informowania organów nadzoru o niespełnieniu minimalnego wymogu kapitałowego lub o niebezpieczeństwie wystąpienia takiej niezgodności również wówczas, gdy zostało to stwierdzone na podstawie szacunków lub obliczeń dokonanych pomiędzy dwoma terminami oficjalnych obliczeń minimalnego wymogu kapitałowego w danym kwartale.
- (50) Ochrona interesów osób ubezpieczonych jest ogólnym celem ram ostrożnościowych, który powinny realizować właściwe organy nadzoru na każdym etapie procesu nadzoru, w tym w przypadku naruszenia lub możliwego naruszenia przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji wymogów, które może skutkować cofnięciem zezwolenia. Cel ten należy realizować przed cofnięciem zezwolenia oraz, przy uwzględnieniu wszelkich skutków prawnych dla osób ubezpieczonych, które mogą z tego wyniknąć, również po cofnięciu zezwolenia.

- (51) Krajowe organy nadzoru powinny być wyposażone w narzędzia służące zapobieganiu wystąpienia zagrożeń dla stabilności finansowej na rynkach ubezpieczeń, ograniczaniu procykliczności działań zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz łagodzeniu negatywnych skutków ubocznych w systemie finansowym i gospodarce realnej.
- (52) Niedawne kryzysy gospodarcze i finansowe, w szczególności kryzys związany z pandemią COVID-19, pokazały, że prawidłowe zarządzanie płynnością przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji może przeciwdziałać ryzykom dla stabilności systemu finansowego. Z tego powodu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny być zobowiązane do wzmocnienia zarządzania płynnością, szczególnie w kontekście niekorzystnych sytuacji wpływających na znaczną część lub cały rynek ubezpieczeń i reasekuracji.
- (52a) Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które opracowały plan płynności zgodnie z art. 44 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy 2009/138/WE, powinny mieć możliwość korzystania z tego planu w celu zarządzania ryzykiem utraty płynności.
- (53) W przypadku gdy zakłady o szczególnie wrażliwym profilu, takie jak zakłady posiadające zobowiązania płynne lub aktywa niepłynne, lub podatne na ryzyko utraty płynności, które może wpływać na ogólną stabilność finansową, nie podejmą odpowiednich działań naprawczych, krajowe organy nadzoru powinny mieć możliwość interwencji w celu wzmocnienia ich poziomu płynności.

- (54) W celu ochrony ubezpieczających i utrzymania stabilności finansowej organy nadzoru powinny posiadać niezbędne uprawnienia do zachowania wypłacalności określonych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji w wyjątkowych sytuacjach, takich jak wystąpienie niekorzystnych zdarzeń gospodarczych lub rynkowych wpływających na znaczną część rynku ubezpieczeń i reasekuracji lub cały ten rynek. Uprawnienia te powinny obejmować możliwość ograniczenia lub zawieszenia wypłat na rzecz akcjonariuszy i innych kredytodawców nieuprzywilejowanych danego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, zanim nastąpi faktyczne naruszenie kapitałowego wymogu wypłacalności. Uprawnienia te należy stosować w indywidualnych przypadkach, z poszanowaniem wspólnych kryteriów opartych na analizie ryzyka, i nie powinny one osłabiać funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (55) Ponieważ ograniczenie lub zawieszenie wypłaty dywidend i innych premii wpłynęłoby, nawet tymczasowo, na prawa akcjonariuszy i innych wierzycieli nieuprzywilejowanych, organy nadzoru powinny należycie uwzględniać zasadę proporcjonalności i zasadę konieczności przy wdrażaniu takich środków. Organy nadzoru powinny również zapewnić, aby żaden z zastosowanych środków nie pociągał za sobą nieproporcjonalnych negatywnych skutków dla całości lub części systemu finansowego innych państw członkowskich lub Unii jako całości. W szczególności organy nadzoru powinny ograniczać podział kapitału w ramach grupy ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jedynie w wyjątkowych okolicznościach i w przypadku gdy jest to należycie uzasadnione potrzebą zachowania stabilności rynku ubezpieczeń i systemu finansowego jako całości.

- (55a) W wyjątkowych okolicznościach zakłady ubezpieczeń mogą być narażone na ryzyko znacznych ograniczeń płynności po stronie aktywów, np. w wyniku nałożonych zakazów wykupu udziałów w funduszach inwestycyjnych, które zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą posiadać, lub na ryzyko masowego wykupu polis ubezpieczenia na życie w wyniku np. nagłych zmian poziomu stóp procentowych. Bez podjęcia szybkich działań w tym zakresie te wyjątkowe zdarzenia mogą prowadzić do procyklicznych zachowań rynkowych, np. przymusowej sprzedaży aktywów po zamortyzowanych cenach, co – nawet jeśli wpływa bezpośrednio na konkretne zakłady – może wywołać skutki dla rynku ubezpieczeń jako całości. W związku z tym organy nadzoru powinny być uprawnione do tymczasowego zawieszenia praw do wykupu polis ubezpieczenia na życie zakładów, których dotyczą znaczne ryzyka utraty płynności, na krótki okres i wyłącznie w ostateczności. Ten wyjątkowy środek powinien być stosowany w celu utrzymania zbiorowej ochrony ubezpieczających, czyli ochrony wszystkich ubezpieczających, także tych, którzy mogą być pośrednio dotknięci zaburzeniami płynności.
- (56) Niedawne przypadki upadłości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji prowadzących działalność transgraniczną uwypukliły potrzebę lepszego informowania organów nadzoru o działalności prowadzonej przez zakłady. W związku z tym zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji powinny być zobowiązane do powiadamiania organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby o wszelkich istotnych zmianach mających wpływ na ich profil ryzyka w odniesieniu do prowadzonej przez nie transgranicznej działalności ubezpieczeniowej, przy czym informacje te powinny być przekazywane organom nadzoru przyjmujących państw członkowskich, których to dotyczy.

- (57) Zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2177¹⁰ EIOPA jest uprawniony do ustanowienia i koordynowania platform współpracy celem poprawy współpracy pomiędzy właściwymi organami nadzoru, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzi lub zamierza prowadzić działalność w oparciu o swobodę świadczenia usług lub swobodę przedsiębiorczości. Z uwagi na złożoność kwestii nadzorczych, którymi zajmują się wspomniane platformy, w wielu przypadkach krajowym organom nadzoru nie udaje się jednak wypracować wspólnego stanowiska w sprawie sposobu rozwiązywania problemów związanych z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji prowadzącym działalność transgraniczną. W przypadku gdy organy nadzoru uczestniczące w platformach współpracy nie są w stanie osiągnąć porozumienia w sprawie problemów związanych z zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji prowadzącym działalność transgraniczną, EIOPA powinien dysponować uprawnieniami do rozstrzygania sporów zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.
- (58) Zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji nie są zobowiązane do terminowego przekazywania organom nadzoru przyjmujących państw członkowskich informacji na temat prowadzonej przez siebie działalności. Informacje takie można uzyskać jedynie poprzez skierowanie wniosku do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby. Takie podejście nie zapewnia jednak dostępu do informacji w rozsądnym terminie. W związku z tym organy nadzoru przyjmujących państw członkowskich, podobnie jak organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby, również powinny posiadać uprawnienia do bezpośredniego zwracania się do zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji o terminowe przekazanie informacji w sytuacji, gdy organ nadzoru w państwie siedziby nie przekaze odpowiedzi w ciągu dwóch tygodni. Ten nowy przepis nie powinien uniemożliwiać dobrowolnego przekazywania informacji organom nadzoru państw członkowskich siedziby przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2177 z dnia 18 grudnia 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II), dyrektywę 2014/65/UE w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu (Dz.U. L 334 z 27.12.2019, s. 155).

- (59) W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzi istotną działalność transgraniczną w przyjmującym państwie członkowskim, organ nadzoru tego państwa członkowskiego powinien być uprawniony do wystąpienia do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby o przekazanie podstawowych informacji dotyczących wypłacalności tego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji. W przypadku gdy wypłacalność wzbudza poważne zastrzeżenia organu nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, powinien on dysponować uprawnieniami do wystąpienia o przeprowadzenie wspólnej kontroli na miejscu z udziałem organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, jeżeli stwierdzono istotną niezgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności. Do udziału w kontroli należy zaprosić EIOPA. W związku z tym EIOPA powinien jak najszybciej poinformować, czy zamierza uczestniczyć w kontroli. W przypadku gdy organy nadzoru nie zgadzają się w kwestii przeprowadzenia wspólnej kontroli na miejscu, EIOPA powinien dysponować uprawnieniami do rozstrzygania sporów zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.
- (60) Aby uzyskać status ubezpieczeniowej spółki holdingowej, główna działalność spółki dominującej powinna w szczególności polegać na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych, o ile jednostki te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń bądź zakładami reasekuracji, lub zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państw trzecich. Obecnie w tym kontekście organy nadzoru interpretują na różne sposoby znaczenie wyrażenia „wyłącznie lub głównie”. W związku z tym należy zmienić i doprecyzować definicję ubezpieczeniowej spółki holdingowej, biorąc pod uwagę podobne zmiany wprowadzone do definicji finansowej spółki holdingowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w odniesieniu do sektora bankowego. W szczególności, aby zakład mógł zostać sklasyfikowany jako ubezpieczeniowa spółka holdingowa, jego główna działalność powinna być związana z nabywaniem i posiadaniem zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, ze świadczeniem usług dodatkowych na rzecz powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji lub prowadzeniem innej nieuregulowanej działalności finansowej. Organy nadzoru powinny być uprawnione do stwierdzenia, że kryterium to zostało spełnione niezależnie od deklarowanego przez sam zakład celu lub przedmiotu działalności.

- (60a) W niektórych przypadkach w ramach grupy objętej nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) lub c) dyrektywy 2009/138/WE udziały kapitałowe w jednostkach zależnych będących zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji znajdujących się w państwie trzecim są posiadane poprzez pośredniczącą nieuregulowaną spółkę holdingową. Nawet jeżeli ta pośrednicząca spółka holdingowa nie posiada żadnej jednostki zależnej będącej zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, której siedziba znajduje się w Unii, ważne jest, aby mogła być traktowana podobnie do ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej i mogła być uwzględniona w obliczeniach wypłacalności grupy. Należy w związku z tym wprowadzić definicję spółek holdingowych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego, aby grupy mogły uwzględniać powiązane zakłady z państwa trzeciego przy obliczaniu kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.
- (61) W niektórych przypadkach kilka zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji tworzy faktyczną grupę i zachowuje się jak grupa, chociaż nie spełniają one definicji grupy określonej w art. 212 dyrektywy 2009/138/WE. Tytuł III tej dyrektywy nie ma zatem zastosowania do takich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W takich przypadkach, szczególnie w przypadku grup horyzontalnych, gdzie między poszczególnymi zakładami nie istnieją żadne połączenia kapitałowe, organy sprawujące nadzór nad grupą powinny być uprawnione do stwierdzenia istnienia grupy. Należy również przedstawić obiektywne kryteria umożliwiające dokonanie takiego stwierdzenia. W przypadku braku zmian w ich szczegółowych danych, grupy, które podlegają już nadzorowi nad grupą zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE, powinny nadal podlegać takiemu nadzorowi.
- (62) Grupy ubezpieczeniowe i reasekuracyjne mogą swobodnie decydować o szczególnych wewnętrznych ustaleniach, podziale zadań i strukturze organizacyjnej w obrębie grupy w sposób, który uznają za stosowny do zapewnienia zgodności z dyrektywą 2009/138/WE. W kilku przypadkach takie ustalenia i struktury organizacyjne mogą jednak zagrozić skutecznemu nadzorowi nad grupą. W związku z tym organ sprawujący nadzór nad grupą powinien posiadać uprawnienia – w wyjątkowych okolicznościach i po konsultacji z EIOPA i pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru – do zażądania wprowadzenia zmian w tych ustaleniach lub strukturach organizacyjnych. Organy sprawujące nadzór nad grupą powinny należycie uzasadnić swoją decyzję i wyjaśnić, dlaczego istniejące ustalenia lub struktury utrudniają prowadzenie skutecznego nadzoru nad grupą lub mu zagrażają.

- (63) Organy sprawujące nadzór nad grupą mogą zdecydować o wykluczeniu zakładu z nadzoru nad grupą, szczególnie jeżeli zakład taki uznaje się za mający małe znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru nad grupą. EIOPA odnotował rozbieżne interpretacje kryterium posiadania małego znaczenia i stwierdził, że w niektórych przypadkach wykluczenia takie prowadzą do całkowitego odstąpienia od nadzoru nad grupą lub do prowadzenia nadzoru na poziomie pośredniczącej jednostki dominującej. Konieczne jest zatem sprecyzowanie, że przypadki takie powinny mieć miejsce wyłącznie w bardzo wyjątkowych okolicznościach, oraz że organy sprawujące nadzór nad grupą powinny powiadomić EIOPA po podjęciu takich decyzji. Należy również wprowadzić kryteria zapewniające większą jasność co do tego, co należy uznać za posiadanie małego znaczenia z punktu widzenia celów nadzoru nad grupą.
- (63a) Decyzje o niewłączaniu zakładu w zakres nadzoru nad grupą mogą opierać się na różnych przepisach określonych w dyrektywie 2009/138/WE. Zmiany w art. 214 ust. 2 tej dyrektywy mające na celu sprecyzowanie pojęcia „małe znaczenie” nie powinny zatem mieć wpływu na takie istniejące decyzje w zakresie, w jakim opierają się one na podstawach innych niż względy „małego znaczenia” i o ile nie ma dowodów na istotną zmianę w strukturze, zakresie działalności i profilu ryzyka zakładów, a uzasadnienie takich decyzji pozostaje aktualne.

- (64) Brakuje jasności co do rodzajów zakładów, wobec których przy obliczaniu wypłacalności grupy można zastosować metodę 2, mianowicie metodę odliczeń i agregacji zdefiniowaną w art. 233 dyrektywy 2009/138/WE, co ma szkodliwy wpływ na równe warunki działania w Unii i w państwach trzecich. Należy zatem jasno określić, które zakłady można włączyć w obliczenia wypłacalności grupy zgodnie z metodą 2. Metodę taką należy stosować wyłącznie wobec zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państwa trzeciego, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej i ubezpieczeniowych spółek holdingowych. Ważne jest również zapewnienie, aby zasady ostrożnościowe gwarantowały równe warunki działania na szczeblu globalnym dla wszystkich grup ubezpieczeniowych, które podlegają przepisom tytułu III dyrektywy 2009/138/WE i które prowadzą działalność w państwach trzecich. Z tego powodu, w przypadku gdy międzynarodowa grupa obejmuje zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji z siedzibą w państwach trzecich, których systemy wypłacalności zostały uznane za równoważne lub tymczasowo równoważne zgodnie z art. 277 tej dyrektywy, organ sprawujący nadzór nad grupą powinien traktować tę kwestię priorytetowo przy podejmowaniu decyzji, czy metoda 2 powinna zostać zastosowana zamiast metody 1 (metoda opierająca się na sprawozdaniach skonsolidowanych) lub w połączeniu z tą metodą.
- (65) W przypadku niektórych grup ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych pośrednicząca jednostka dominująca inna niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, lub zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji z państwa trzeciego nabywa i posiada udziały kapitałowe w jednostkach zależnych, gdzie jednostki te są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państw trzecich. Na podstawie obecnych przepisów, jeżeli takie pośredniczące jednostki dominujące nie posiadają udziałów kapitałowych w co najmniej jednej jednostce zależnej będącej zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji mającym siedzibę w Unii, nie są one traktowane jako ubezpieczeniowe spółki holdingowe do celów obliczenia wypłacalności grupy, chociaż charakter ich ryzyk jest bardzo podobny. Należy zatem dokonać zmian w przepisach, aby takie spółki holdingowe zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji z państwa trzeciego były traktowane do celów obliczenia wypłacalności grupy w taki sam sposób jak ubezpieczeniowe spółki holdingowe.

- (66) W dyrektywie 2009/138/WE i w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2015/35¹¹ przewidziano cztery metody włączania zakładów należących do innych sektorów finansowych do obliczania wypłacalności grupy, w tym metody 1 i 2 określone w załączniku I do dyrektywy 2002/87/WE. Prowadzi to do niespójności w podejściach do nadzoru i do braku równych warunków działania oraz generuje niepotrzebną złożoność. Należy zatem uprościć przepisy, aby jednostki należące do innych sektorów finansowych zawsze przyczyniały się do wypłacalności grupy, stosując właściwe przepisy sektorowe dotyczące obliczania środków własnych i wymogów kapitałowych. Takie środki własne i wymogi kapitałowe należy zwyczajnie zagregować ze środkami własnymi i wymogami kapitałowymi części grupy zajmującej się ubezpieczeniami i reasekuracją.
- (67) Na podstawie obecnych przepisów zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie przyznaje się ograniczone możliwości stosowania uproszczonych obliczeń do celów określenia wypłacalności grupy przy stosowaniu metody 1, czyli metody opierającej się na sprawozdaniach skonsolidowanych. Powoduje to nieproporcjonalne obciążenie, szczególnie gdy grupy mają udziały kapitałowe w zakładach powiązanych o bardzo małym rozmiarze. W związku z tym, pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez organy nadzoru, należy zezwolić zakładom posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie na włączenie zakładów powiązanych nieznaczących rozmiarów do wypłacalności ich grupy przy zastosowaniu uproszczonych podejść.
- (68) Nie określono pojęcia obciążenia, które należy uwzględnić przy klasyfikacji pozycji środków własnych do poszczególnych kategorii. Niejasne jest w szczególności, w jaki sposób pojęcie to stosuje się do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, w przypadku których ubezpieczający i osoby uprawnione nie są bezpośrednimi klientami. W związku z tym należy wprowadzić minimalne kryteria umożliwiające rozpoznanie sytuacji, w których pozycja środków własnych wyemitowana przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej jest wolna od obciążeń.

¹¹ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 12 z 17.1.2015, s. 1).

(69) Zakres jednostek, które należy uwzględnić przy obliczaniu dolnego progu kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, powinien być spójny z zakresem jednostek wnoszących wkład do dopuszczalnych środków własnych dostępnych na pokrycie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy. Przy obliczaniu dolnego progu należy zatem uwzględnić zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z państwa trzeciego ujęte poprzez zastosowanie metody 1.(70) Formuła obliczania minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy może prowadzić do sytuacji, w których taka minimalna wartość jest bliska lub nawet równa skonsolidowanemu kapitałowemu wymogowi wypłacalności grupy. Jeżeli w takich przypadkach grupa nie spełnia minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, ale nadal spełnia swój kapitałowy wymóg wypłacalności, organy nadzoru powinny korzystać wyłącznie z uprawnień dostępnych w przypadku niespełnienia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy. (71) Do celów obliczania wypłacalności grupy ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej należy traktować jako zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji. Oznacza to obliczanie w przypadku takich jednostek hipotetycznych wymogów kapitałowych. Obliczenia takie nie powinny jednak nigdy oznaczać, że ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej są zobowiązane do zachowania zgodności z tymi hipotetycznymi wymogami kapitałowymi na poziomie indywidualnym.

- (72) Nie istnieją żadne przepisy prawa określające sposób obliczania wypłacalności grupy przy zastosowaniu połączenia metody 1 i metody 2. Sytuacja taka prowadzi do niespójnych praktyk i do niepewności, szczególnie w związku ze sposobem obliczania wkładu zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji ujętych w ramach metody 2 do kapitałowego wymogu wypłacalności grupy. Należy zatem wyjaśnić, w jaki sposób należy obliczać wypłacalność grupy w przypadku stosowania połączenia metod. W tym celu przy obliczaniu wypłacalności grupy nie należy pomijać żadnego istotnego ryzyka wynikającego z takich zakładów. Jednak aby uniknąć znacznych wzrostów wymogów kapitałowych, a także aby zachować równe warunki działania dla grup ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych na szczeblu globalnym, należy doprecyzować, że, do celów obliczania skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, nie należy stosować do takich udziałów żadnego narzutu kapitałowego z tytułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje. Z tego samego powodu narzut kapitałowy z tytułu ryzyka walutowego należy stosować wyłącznie do wartości tych udziałów, która przewyższa kapitałowy wymóg wypłacalności takich zakładów powiązanych. Należy umożliwić zakładom ubezpieczeń lub zakładom reasekuracji posiadającym udziały kapitałowe w innym zakładzie uwzględnienie dywersyfikacji między ryzykiem walutowym a innymi ryzykami leżącymi u podstaw obliczania skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.
- (73) Obecnie organy sprawujące nadzór nad grupą mogą ustalić progi, powyżej których transakcje wewnątrz grupy i koncentrację ryzyka uznaje się za znaczące na podstawie kapitałowych wymogów wypłacalności, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych lub obu tych elementów. Inne kryteria ilościowe lub jakościowe oparte na analizie ryzyka, np. dopuszczalne środki własne, mogą być jednak również właściwe dla ustalenia progów. Organy sprawujące nadzór nad grupą powinny zatem dysponować większą elastycznością przy określaniu znaczącej transakcji wewnątrz grupy lub znaczącej koncentracji ryzyka.

- (74) Organom sprawującym nadzór nad grupą może brakować istotnych informacji na temat transakcji wewnątrz grupy, które na podstawie obecnych przepisów nie podlegają obowiązkowi zgłoszenia, szczególnie transakcji obejmujących zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z państwa trzeciego, ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej. Należy zatem zmienić definicję „transakcji wewnątrz grupy podlegających obowiązkowi zgłoszenia”. Ponadto organy sprawujące nadzór nad grupą powinny być uprawnione do dostosowania definicji „transakcji wewnątrz grupy podlegających obowiązkowi zgłoszenia”, aby lepiej pasowała do szczególnego charakteru każdej grupy.
- (75) Ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej mogą być jednostkami dominującymi grup ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych. W takim przypadku wymaga się stosowania nadzoru nad grupą na podstawie skonsolidowanej sytuacji takich spółek holdingowych. Ponieważ zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji kontrolowane przez takie spółki holdingowe nie zawsze są w stanie zapewnić zgodność z wymogami dotyczącymi nadzoru nad grupą, konieczne jest zapewnienie, aby organy sprawujące nadzór nad grupą miały odpowiednie uprawnienia w zakresie nadzoru i uprawnienia wykonawcze pozwalające zapewnić zachowanie przez grupę zgodności z dyrektywą 2009/138/WE. W związku z tym, podobnie jak w przypadku zmian do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE¹² wprowadzonych dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878¹³ i dotyczących instytucji finansowych i kredytowych, organy sprawujące nadzór nad grupą powinny posiadać minimalny zestaw uprawnień w odniesieniu do spółek holdingowych, w tym ogólne uprawnienia nadzorcze mające zastosowanie do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji do celów nadzoru nad grupą.

¹² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

¹³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/878 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniająca dyrektywę 2013/36/UE w odniesieniu do podmiotów zwolnionych, finansowych spółek holdingowych, finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, wynagrodzeń, środków i uprawnień nadzorczych oraz środków ochrony kapitału (Dz.U. L 150 z 7.6.2019, s. 253).

- (76) Do celów zachowania równych warunków działania na szczeblu globalnym i ochrony ubezpieczających wszystkie grupy ubezpieczeniowe działające w Unii, niezależnie od lokalizacji siedziby ich jednostki dominującej najwyższego szczebla, powinny być traktowane jednakowo w ramach stosowania nadzoru nad grupą na mocy tytułu III dyrektywy 2009/138/WE. Jeżeli zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są częścią grupy, której jednostka dominująca ma swoją siedzibę w państwie trzecim, którego system nadzoru nie został uznany za równoważny lub tymczasowo równoważny zgodnie z art. 260 tej dyrektywy, sprawowanie nadzoru nad grupą stanowi większe wyzwanie. Organy sprawujące nadzór nad grupą mogą zdecydować o zastosowaniu wobec takich grup tzw. „innych metod” zgodnie z art. 262 tej dyrektywy. Metody te nie są jednak jasno zdefiniowane, a cele, do których realizacji zmierza zastosowanie tych innych metod, są niejasne. Jeżeli kwestia ta nie zostanie rozwiązana, może prowadzić do niepożądanych skutków dla równych warunków działania grup, których jednostka dominująca najwyższego szczebla ma siedzibę w Unii, i grup, których jednostka dominująca najwyższego szczebla ma siedzibę w państwie trzecim, którego system nie został uznany za równoważny. Należy zatem dokładniej określić cel pozostałych metod, w tym minimalny zestaw środków, które organy sprawujące nadzór nad grupą powinny uwzględnić. W szczególności metody te powinny zapewniać taki sam poziom ochrony wszystkim ubezpieczającym zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, które mają siedzibę w Unii, niezależnie od lokalizacji siedziby jednostki dominującej najwyższego szczebla grupy, do której należą takie zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji.

- (77) Rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2019/981¹⁴ wprowadzono preferencyjne traktowanie dotyczące długoterminowych inwestycji kapitałowych. Podmoduł ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje oparty na czasie trwania, którego celem jest również odzwierciedlenie mniejszego ryzyka inwestowania w dłuższym horyzoncie czasowym, lecz którego stosowanie w Unii jest bardzo ograniczone, podlega o wiele surowszym kryteriom niż kryteria mające zastosowanie do długoterminowych inwestycji w akcje. Nowa kategoria ostrożnościowa długoterminowych inwestycji w akcje wydaje się więc likwidować potrzebę istnienia podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje opartego na czasie trwania. Ponieważ nie ma potrzeby utrzymywania dwóch odrębnych rodzajów preferencyjnego traktowania o tym samym celu, jakim jest promowanie długoterminowych inwestycji, należy zlikwidować podmoduł ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje oparty na czasie trwania. Aby uniknąć jednak sytuacji, w której zmiany te doprowadziłyby do niekorzystnych skutków, należy przewidzieć stosowanie zasady praw nabytych w odniesieniu do ubezpieczycieli, którzy stosują obecnie podmoduł ryzyka związany z inwestowaniem w akcje oparty na czasie trwania.

¹⁴ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/981 z dnia 8 marca 2019 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2015/35 uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 161 z 18.6.2019, s. 1).

- (78) Osiągnięcie ambitnych celów środowiskowych i klimatycznych ujętych w Europejskim Zielonym Ładzie wymaga skierowania dużej liczby inwestycji z sektora prywatnego, w tym z zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, w stronę zrównoważonych inwestycji. Przepisy dyrektywy 2009/138/WE dotyczące wymogów kapitałowych nie powinny utrudniać prowadzenia przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zrównoważonych inwestycji, lecz powinny odzwierciedlać całkowite ryzyko inwestycji w działania szkodliwe dla środowiska. Chociaż nie ma na tym etapie wystarczających dowodów dotyczących zróżnicowania ryzyka między inwestycjami szkodliwymi dla środowiska lub szkodliwymi społecznie a innymi inwestycjami, mogą się one pojawić w nadchodzących latach. Aby zapewnić odpowiednią ocenę istotnych dowodów, EIOPA powinien monitorować dowody dotyczące profilu ryzyka inwestycji szkodliwych dla środowiska lub szkodliwych społecznie i złożyć sprawozdanie na ten temat do 2023 r. W stosownych przypadkach EIOPA powinien w swoim sprawozdaniu udzielić porad co do zmian w dyrektywie 2009/138/WE i w aktach delegowanych i wykonawczych przyjętych zgodnie z tą dyrektywą. EIOPA może również zbadać, czy stosowne byłoby uwzględnienie niektórych ryzyk środowiskowych innych niż związane ze zmianą klimatu i w jaki sposób. Jeżeli sugerują to zebrane dowody, EIOPA może na przykład zbadać potrzebę rozszerzenia analiz scenariuszy wprowadzonych niniejszą dyrektywą w kontekście ryzyk związanych ze zmianą klimatu o inne ryzyka środowiskowe.

- (79) Zmiana klimatu wpływa na częstość występowania i nasilenie katastrof naturalnych, będzie wywierać taki wpływ co najmniej przez kolejne dziesięciolecia i istnieje duże prawdopodobieństwo, że sytuacja ta ulegnie dalszemu pogorszeniu z powodu degradacji i zanieczyszczenia środowiska. Może to również zmienić ekspozycję zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na ryzyko katastrof naturalnych i sprawić, że standardowe parametry dotyczące ryzyka katastrof naturalnych określone w rozporządzeniu delegowanym (UE) 2015/35 stracą ważność. W celu zapewnienia, aby nie utrzymywała się rozbieżność między standardowymi parametrami dotyczącymi ryzyka katastrof naturalnych a rzeczywistą ekspozycją zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji na takie ryzyko, EIOPA powinien dokonywać regularnych przeglądów zakresu modułu ryzyka katastrof naturalnych i kalibracji jego standardowych parametrów. W tym celu EIOPA powinien uwzględnić najnowsze dostępne dowody z dziedziny nauki o klimacie i, w przypadku znalezienia rozbieżności, przedłożyć Komisji odpowiednią opinię.
- (80) Należy zmienić wymogi określone w art. 308b ust. 12 dyrektywy 2009/138/WE, aby zapewnić spójność z ramami bankowymi i równe warunki działania pod względem traktowania ekspozycji wobec rządów centralnych lub banków centralnych państw członkowskich, które są denominowane i finansowane w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego. W tym celu należy wprowadzić w odniesieniu do takich ekspozycji system praw nabytych, aby wyłączyć stosowne rodzaje ekspozycji z narzutów kapitałowych z tytułu ryzyka spreadu i ryzyka koncentracji aktywów, pod warunkiem że ekspozycja wystąpiła przed dniem 1 stycznia 2023 r.

- (81) W niektórych przypadkach grupy ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne polegają w dużym stopniu na stosowaniu środka przejściowego w zakresie stóp procentowych wolnych od ryzyka i środka przejściowego w zakresie rezerw techniczno-ubezpieczeniowych. Może to błędnie przedstawiać rzeczywistą wypłacalność grupy. Grupy ubezpieczeniowe lub reasekuracyjne powinny zatem być zobowiązane do ujawniania wpływu założenia, że środki własne pochodzące z tych środków przejściowych nie są dostępne do pokrycia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, na ich wypłacalność. Organy nadzoru powinny być również uprawnione do wprowadzenia odpowiednich środków, aby stosowanie środków przejściowych właściwie odzwierciedlało sytuację finansową grupy. Środki te nie powinny mieć jednak wpływu na stosowanie tych środków przejściowych przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji przy obliczaniu ich indywidualnego kapitałowego wymogu wypłacalności.
- (82) W dyrektywie 2009/138/WE przewidziano środki przejściowe dotyczące stopy procentowej wolnej od ryzyka i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, które podlegają zatwierdzeniu przez organy nadzoru i które stosuje się do umów powodujących powstanie zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych, które to umowy zawarto przed 2016 r. Chociaż środki przejściowe powinny zachęcać zakłady do możliwie najszybszego zapewnienia zgodności z tą dyrektywą, stosowanie środków przejściowych zatwierdzonych po raz pierwszy długo po 2016 r. może z dużym prawdopodobieństwem spowolnić drogę do zapewniania zgodności ze wspomnianą dyrektywą. Takie zatwierdzenie stosowania tych środków przejściowych powinno zatem ograniczać się do przypadków, w których zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zaczyna po raz pierwszy podlegać przepisom dyrektywy 2009/138/WE i w których zakład przyjął portfel umów ubezpieczenia lub reasekuracji, a zakład przenoszący zastosował środek przejściowy względem zobowiązań związanych z tym portfelem przed przeniesieniem.

- (82a) Nadzór nad planami stopniowego wprowadzania środków przejściowych dotyczących stóp procentowych wolnych od ryzyka i dotyczących rezerw techniczno-ubezpieczeniowych należy usprawnić, w szczególności poprzez wzmocnienie uprawnień organu nadzoru do wycofania tych środków przejściowych w przypadku nieosiągnięcia postępów na drodze do spełnienia kapitałowego wymogu wypłacalności na koniec okresu przejściowego lub jeżeli spełnienie takiego warunku jest nierealne. W szczególności spełnienie tego warunku można uznać za nierealne, gdy opiera się ono na założeniu, że sytuacja rynków finansowych na koniec okresu przejściowego ulegnie poprawie w porównaniu z sytuacją w momencie przeprowadzania oceny.
- (82b) W celu uwzględnienia zmian na rynku i uzupełnienia niektórych szczegółowych aspektów technicznych niniejszej dyrektywy należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do: kryteriów określania małych i niezłożonych zakładów i grup; kryteriów ograniczonej sprawozdawczości nadzorczej dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji; ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania; stosowania uproszczonego podejścia do celów obliczania wypłacalności grupy; oraz informacji, które należy uwzględnić w regularnych sprawozdaniach do celów nadzoru na poziomie grupy. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

- (82c) W celu zapewnienia zharmonizowanego stosowania niniejszej dyrektywy EIOPA powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych w celu doprecyzowania czynników, które organy nadzoru powinny wziąć pod uwagę w celu określenia relacji między różnymi zakładami, które mogą wchodzić w skład grupy. Komisja powinna uzupełnić niniejszą dyrektywę, przyjmując regulacyjne standardy techniczne opracowane przez EIOPA w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE oraz zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010. Komisja powinna być również uprawniona do przyjęcia opracowanych przez EIOPA wykonawczych standardów technicznych dotyczących niektórych szczególnych elementów metodycznych odnoszących się do ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania w przypadku zobowiązań z tytułu ubezpieczenia na życie, w drodze aktów wykonawczych zgodnie z art. 291 TFUE oraz zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.
- (82d) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (83) Zjednoczone Królestwo stało się od dnia 1 lutego 2020 r. państwem trzecim, a od dnia 31 grudnia 2020 r. prawo Unii przestało mieć zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i w Zjednoczonym Królestwie. W dyrektywie 2009/138/WE zawarto kilka przepisów, które odnoszą się do cech charakterystycznych poszczególnych państw członkowskich – jeżeli przepisy takie dotyczą konkretnie Zjednoczonego Królestwa, stały się one nieaktualne i należy je uchylić.

(84) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/138/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2009/138/WE

W dyrektywie 2009/138/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 3 lit. a) ppkt (iv) otrzymuje brzmienie:

„(iv) poszczególnych rodzajów stałych ubezpieczeń zdrowotnych bez prawa wypowiedzenia umowy istniejących obecnie w Irlandii, znanych jako stałe ubezpieczenia zdrowotne bez prawa wypowiedzenia umowy;”;

2) w art. 4 ust. 1 lit. a), b) i c) otrzymują brzmienie:

„a) roczna składka przypisana brutto zakładu nie przekracza 15 000 000 EUR;

b) łączne rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe brutto zakładu (z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych), o których mowa w art. 76, nie przekraczają 50 000 000 EUR;

c) jeżeli zakład należy do grupy, łączne rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe brutto grupy (z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych) nie przekraczają 50 000 000 EUR;”;

3) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) pomoc świadczona jest w razie wypadku lub awarii pojazdu drogowego, następujących na terytorium państwa członkowskiego zakładu udzielającego ochrony ubezpieczeniowej lub państw sąsiadujących;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii) warunku wystąpienia wypadku lub awarii na terytorium państwa członkowskiego zakładu udzielającego ochrony ubezpieczeniowej nie stosuje się, jeżeli osoba uprawniona jest członkiem organizacji udzielającej ochrony i usługa usuwania awarii lub przewiezienia pojazdu jest wykonywana za okazaniem legitymacji członkowskiej, bez żadnych dodatkowych składek, przez podobną organizację w danym państwie na podstawie umowy wzajemnej.”;

c) uchyla się ust. 3;

4) uchyla się art. 8 pkt 3;

5) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 7 uchyla się lit. b);

b) dodaje się następujące pkt 10a, 10b, 10c i 10d:

„10a) »mały i niezłożony zakład« oznacza zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji, w tym wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji, które spełniają warunki określone w art. 29a i które zaklasyfikowano jako taki zakład zgodnie z art. 29b;

10b) »firma audytorska« oznacza firmę audytorską w rozumieniu art. 2 pkt 3 dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*;

10c) »biegły rewident« oznacza biegłego rewidenta w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*;

10d) »mała i niezłożona grupa« oznacza grupę, która spełnia warunki określone w art. 213a i którą organ sprawujący nadzór nad grupą zaklasyfikował jako taką grupę na podstawie ust. 2 tego artykułu;

* Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87).”;

c) pkt 15 i 16 otrzymują brzmienie:

„15) »jednostka dominująca« oznacza jednostkę dominującą, o której mowa w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE*, a także jednostkę, którą organy nadzoru uznają za jednostkę dominującą zgodnie z art. 212 ust. 2 lub art. 214 ust. 5 lub 6 niniejszej dyrektywy;

16) »jednostka zależna« oznacza każdą jednostkę zależną, o której mowa w art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/34/UE, w tym jej jednostki zależne, a także jednostkę, którą organy nadzoru uznają za jednostkę zależną zgodnie z art. 212 ust. 2 lub art. 214 ust. 5 lub 6 niniejszej dyrektywy;

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).”;

d) w pkt 18 wyrazy „art. 1 dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 22 ust. 1 i 2 dyrektywy 2013/34/UE”;

e) pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) »transakcja wewnątrz grupy« oznacza każdą transakcję, w której zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji z państwa trzeciego, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej opiera się bezpośrednio lub pośrednio na innych zakładach tej samej grupy lub jakiejkolwiek osobie fizycznej lub prawnej mającej bliskie powiązania z zakładami należącym do grupy, mającą na celu wypełnienie zobowiązania, bez względu na to, czy ma ona charakter umowny oraz czy ma ona charakter odpłatny;”;

f) w pkt 22 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) wyrazy „art. 4 ust. 1 pkt 14 dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 1 pkt 21 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE*;

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).”;

(ii) w lit. b) ppkt (i) wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;

g) w pkt 25 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) w lit. a) wyrazy „art. 4 ust. 1, 5 i 21 dyrektywy 2006/48/WE” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 1 pkt 1, 18 i 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013*;

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).”;

- (ii) w lit. c) wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;

h) w pkt 27 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) lit. c) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) obroty netto w rozumieniu art. 2 pkt 5 dyrektywy 2013/34/UE w wysokości 13 600 000 EUR;”;

- (ii) wyrazy „dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2013/34/UE”;

- (i) dodaje się następujący pkt 41:

„41. »zakład objęty regulacją« oznacza »podmiot objęty regulacją« w rozumieniu art. 2 pkt 4 dyrektywy 2002/87/WE lub instytucję pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu art. 6 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/2341.”;

6) w art. 18 ust. 1 dodaje się następującą lit. i):

„i) wskazania, czy wniosek o uzyskanie w innym państwie członkowskim zezwolenia na podjęcie działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich lub reasekuracji lub na podjęcie działalności innego zakładu objętego regulacją lub dystrybutora ubezpieczeń został odrzucony lub wycofany, oraz przyczyny odrzucenia lub wycofania.”;

7) w art. 23 ust. 1 dodaje się następującą lit. f):

„f) rynku, na którym dany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zamierza prowadzić działalność.”;

8) w art. 24 ust. 2 akapit drugi wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;

9) w art. 25 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Takie prawo zapewnia się również w odniesieniu do przypadków, gdy organy nadzoru nie rozpatrzą wniosku o udzielenie zezwolenia w terminie sześciu miesięcy lub w terminie ośmiu miesięcy w przypadkach wspólnej oceny zgodnie z art. 26 ust. 4, od daty jego otrzymania.”;

b) dodaje się następujący akapit:

„O każdej odmowie udzielenia zezwolenia, wraz z określeniem ubiegającego się o nie zakładu i przyczyny odmowy, powiadamiany jest Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010*. EIOPA prowadzi aktualizowaną bazę danych zawierającą takie informacje i udziela dostępu do tej bazy danych organom nadzoru.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).”;

10) w art. 25a wyrazy „Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EIOPA) ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010⁶” zastępuje się wyrazem „EIOPA”;

11) w art. 26 dodaje się następujący ust. 4:

„4. W przypadku gdy istnieje konieczność przeprowadzenia konsultacji na podstawie ust. 1 z kilkoma organami nadzoru, każdy zainteresowany organ nadzoru może – w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania wniosku o konsultację – zwrócić się z wnioskiem do organu nadzoru udzielającego zezwolenia o przeprowadzenie wspólnej oceny wniosku o udzielenie zezwolenia. Organ nadzoru udzielający zezwolenia uwzględnia wnioski ze wspólnej oceny przy podejmowaniu ostatecznej decyzji.”;

12) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Państwa członkowskie zapewniają, by wymogi określone w niniejszej dyrektywie były stosowane w sposób proporcjonalny do natury, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, szczególnie zakładów zaklasyfikowanych jako małe i niezłożone zakłady.

4. Akty delegowane oraz regulacyjne i wykonawcze standardy techniczne przyjęte przez Komisję uwzględniają zasadę proporcjonalności, zapewniając w ten sposób proporcjonalne stosowanie niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do małych i niezłożonych zakładów.

Projekty regulacyjnych standardów technicznych przedstawione przez EIOPA zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, projekty wykonawczych standardów technicznych przedstawione zgodnie z art. 15 tego rozporządzenia oraz wytyczne i zalecenia wydane zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia zapewniają proporcjonalne stosowanie niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do małych i niezłożonych zakładów.”;

b) dodaje się następujące ust. 5 i 6:

„5. Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 301a, w celu określenia kryteriów ustanowionych w art. 29a ust. 1 i art. 213a ust. 1, w tym określenia, które inwestycje, ze względu na ryzykowość lub złożoność, uznaje się za inwestycje tradycyjne lub nietradycyjne na mocy art. 29a ust. 1 i art. 213a ust. 1.

6. W celu zapewnienia spójności praktyk nadzorczych w zakresie stosowania zasady proporcjonalności EIOPA opracowuje wytyczne określające metodykę, którą należy stosować przy:

- a) klasyfikowaniu zakładów lub grup jako małe i niezłożone zakłady lub małe i niezłożone grupy; oraz
- b) udzielaniu lub cofaniu zatwierdzenia przez organ nadzoru w odniesieniu do środków proporcjonalności, które mają być stosowane przez zakłady niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, o których mowa w art. 29d, lub grupy niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone grupy.”;

13) dodaje się następujące art. 29a–29e:

„Artykuł 29a

Kryteria dotyczące określania małych i niezłożonych zakładów

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady były klasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady zgodnie z procesem określonym w art. 29b, jeżeli przez dwa kolejne lata obrotowe przed takim zaklasyfikowaniem zakłady te spełniały następujące kryteria:

- a) w odniesieniu do zakładów prowadzących działalność w zakresie ubezpieczeń na życie i zakładów prowadzących działalność zarówno w zakresie ubezpieczeń na życie, jak i ubezpieczeń innych niż na życie, których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe związane z działalnością w zakresie ubezpieczeń na życie stanowią co najmniej 20 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, i których roczna składka przypisana brutto związana z działalnością w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie stanowi poniżej 40 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto, spełnione są wszystkie następujące kryteria:
 - (i) podmoduł ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 lit. a), nie przekracza 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76;
 - (ii) roczna składka przypisana brutto z działalności prowadzonej w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby, w którym zakład uzyskał swoje zezwolenie zgodnie z art. 14, jest niższa niż dowolny z dwóch następujących progów:
 - = 15 000 000 EUR; lub
 - = 5 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tego zakładu;

- (iii) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe z działalności w zakresie ubezpieczeń na życie, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, nie przekraczają 1 000 000 000 EUR;
 - (iv) inwestycje w lokaty tradycyjne stanowią więcej niż 80 % całości inwestycji;
 - (v) działalność zakładu nie obejmuje operacji reasekuracyjnych przekraczających 50 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto;
- b) w odniesieniu do zakładów prowadzących działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie i zakładów prowadzących działalność zarówno w zakresie ubezpieczeń na życie, jak i ubezpieczeń innych niż na życie, których roczna składka przypisana brutto związana z działalnością w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie stanowi co najmniej 40 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto i których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe związane z działalnością w zakresie ubezpieczeń na życie stanowią poniżej 20 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, spełnione są wszystkie następujące kryteria:
- (i) średni wskaźnik szkodowo-kosztowy w odniesieniu do działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie bez uwzględniania reasekuracji z ostatnich trzech lat jest mniejszy niż 100 %;
 - (ii) ;
- roczna składka przypisana brutto z działalności prowadzonej w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby, w którym zakład uzyskał swoje zezwolenie zgodnie z art. 14, jest niższa niż dowolny z dwóch następujących progów:
- = 15 000 000 EUR; lub
 - = 5 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tego zakładu;

- (iii) roczna składka przypisana brutto z działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie nie przekracza 100 000 000 EUR;
 - (iv) suma rocznych składek przypisanych brutto w grupach 5–7, 11, 12, 14 i 15 sekcji A załącznika I nie przekracza 30 % całkowitych rocznych składek przypisanych z działalności innej niż ubezpieczenia na życie;
 - (v) inwestycje w lokaty tradycyjne stanowią więcej niż 80 % całości inwestycji;
 - (vi) działalność zakładu nie obejmuje operacji reasekuracyjnych przekraczających 50 % całkowitej składki przypisanej brutto;
- c) w odniesieniu do zakładów prowadzących działalność zarówno w zakresie ubezpieczeń na życie, jak i ubezpieczeń innych niż na życie, których rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe związane z działalnością w zakresie ubezpieczeń na życie stanowią co najmniej 20 % łącznych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, i których roczna składka przypisana brutto związana z działalnością w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie stanowi co najmniej 40 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto, spełnione są wszystkie następujące kryteria:
- (i) podmoduł ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 lit. a), nie przekracza 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76;
 - (ii) średni wskaźnik szkodowo-kosztowy w odniesieniu do działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie bez uwzględniania reasekuracji z ostatnich trzech lat jest mniejszy niż 100 %;
 - (iii) rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe z działalności w zakresie ubezpieczeń na życie, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, nie przekraczają 1 000 000 000 EUR;

- (iv) roczna składka przypisana brutto z działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie nie przekracza 100 000 000 EUR;
- (v) roczna składka przypisana brutto z działalności prowadzonej w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby, w którym zakład uzyskał swoje zezwolenie zgodnie z art. 14, jest niższa niż dowolny z dwóch następujących progów:
- = 15 000 000 EUR; lub
 - = 5 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tego zakładu;
- (vi) suma rocznej składki przypisanej brutto w grupach 5–7, 11, 12, 14 i 15 sekcji A załącznika I nie przekracza 30 % całkowitych rocznych składek przypisanych z działalności innej niż ubezpieczenia na życie;
- (vii) inwestycje w lokaty tradycyjne stanowią więcej niż 80 % całości inwestycji;
- (viii) działalność zakładu nie obejmuje operacji reasekuracyjnych przekraczających 50 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto.

Kryteria określone w akapicie pierwszym lit. a) ppkt (ii) oraz (v), lit. b) ppkt (ii) oraz (vi) oraz lit. c) ppkt (v) oraz (viii) nie mają zastosowania do wewnętrznych zakładów ubezpieczeń ani wewnętrznych zakładów reasekuracji.

2. W odniesieniu do zakładów, które uzyskały zezwolenie zgodnie z art. 14 na okres krótszy niż dwa lata, zgodność z kryteriami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu ocenia się w odniesieniu do ostatniego roku obrachunkowego poprzedzającego zaklasyfikowanie lub – w przypadku gdy zezwolenie uzyskano na okres krótszy niż jeden rok – do planu działalności, o którym mowa w art. 23.

3. Następujących zakładów nie klasyfikuje się nigdy jako małe i niezłożone zakłady:

- a) zakładów stosujących zatwierdzony częściowy lub pełny model wewnętrzny do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności zgodnie z wymogami dotyczącymi pełnych i częściowych modeli wewnętrznych określonymi w rozdziale VI sekcja 4 podsekcja 3;
- b) zakładów będących jednostkami dominującymi konglomeratu finansowego w rozumieniu art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE lub grupy ubezpieczeniowej w rozumieniu art. 212, do których zastosowanie ma nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) lub b), chyba że grupa została zaklasyfikowana jako mała i niezłożona grupa;
- c) zakładów będące jednostką dominującą jednostki, o której mowa w art. 228 ust. 1;
- d) zakładów zarządzających grupowymi funduszami emerytalnymi w rozumieniu art. 2 ust. 3 lit. b) ppkt (iii) oraz (iv), jeżeli wartość aktywów grupowych funduszy emerytalnych przekracza 500 000 000 EUR.

Artykuł 29b

Proces klasyfikacji zakładów spełniających kryteria

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady spełniające warunki określone w art. 29a, mogły powiadomić organ nadzoru o takiej zgodności z warunkami w celu uzyskania klasyfikacji jako małe i niezłożone zakłady.
2. Zakład przedkłada powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, organowi nadzoru państwa członkowskiego, które udzieliło uprzedniego zezwolenia, o którym mowa w art. 14. Powiadomienie to zawiera wszystkie następujące elementy:
 - a) dowód na zgodność ze wszystkimi warunkami określonymi w art. 29a mającymi zastosowanie do tego zakładu;
 - b) oświadczenie, że zakład ten nie planuje w okresie kolejnych trzech lat żadnych zmian strategicznych, które prowadziłyby do braku zgodności z dowolnymi z warunków określonych w art. 29a;
 - c) określenie środków dotyczących proporcjonalności, które zakład wdroży, szczególnie jeżeli zamierza zastosować uproszczenie w postaci najlepszego oszacowania, oraz określenie, czy zakład planuje zastosować uproszczoną metodę obliczania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych określoną w art. 77 ust. 7.

3. Organ nadzoru może sprzeciwić się zaklasyfikowaniu jako mały i niezłożony zakład w terminie dwóch miesięcy od otrzymania kompletnego powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, na podstawie związanej wyłącznie z dowolnym z następujących elementów:
- a) niespełnienie warunków przewidzianych w art. 29b;
 - b) niespełnienie kapitałowego wymogu wypłacalności, oszacowanego przy zastosowaniu dowolnego ze środków przejściowych, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 308c, 308d i, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit [drugi], lub bez ich stosowania;
 - c) zakład reprezentuje ponad 5 % rynku ubezpieczeń na życie lub, stosownie do sytuacji, ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji w państwie członkowskim siedziby danego zakładu („udział w rynku”).

Decyzja organu nadzoru co do sprzeciwienia się zaklasyfikowaniu jest sporządzana na piśmie i ujęte są w niej przyczyny braku zgody organu nadzoru. W przypadku braku takiej decyzji zakład zostaje zaklasyfikowany jako mały i niezłożony zakład z końcem dwumiesięcznego okresu na zgłoszenie sprzeciwu lub od wcześniejszego dnia, w którym organ nadzoru wydał decyzję, stwierdzając w niej wcześniej zgodność z kryteriami.

Oszacowanie udziału danego zakładu w rynku do celów lit. c) opiera się na składce przypisanej brutto w przypadku rynku ubezpieczeń innych niż na życie i rynku reasekuracji oraz na rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych brutto w przypadku rynku ubezpieczeń na życie. W oszacowaniu uwzględnia się również wytyczne, o których mowa w art. 35a ust. 6.

4. W odniesieniu do wniosków otrzymanych przez organy nadzoru w terminie pierwszych sześciu miesięcy od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy], okres, o którym mowa w ust. 3, wydłuża się do czterech miesięcy.
5. Zakład klasyfikuje się jako mały i niezłożony zakład tak długo, jak długo zaklasyfikowanie takie nie ustanie zgodnie z niniejszym ustępem.

Jeżeli mały i niezłożony zakład nie spełnia już dowolnego z kryteriów określonych w art. 29a ust. 1, niezwłocznie informuje o tym organ nadzoru. Jeżeli taki brak zgodności utrzymuje się przez dwa kolejne lata, zakład powiadamia organ nadzoru o tej sytuacji, a jego zaklasyfikowanie jako mały i niezłożony zakład ustaje od trzeciego roku obrachunkowego.

Jeżeli mały i niezłożony zakład nie spełnia już dowolnego z warunków określonych w art. 29a ust. 3, niezwłocznie powiadamia o tym organ nadzoru, a jego zaklasyfikowanie jako mały i niezłożony zakład ustaje od kolejnego roku obrachunkowego.

6. Mały i niezłożony zakład powiadamia organ nadzoru, jeżeli zamierza zastosować więcej środków dotyczących proporcjonalności niż środki uprzednio zgłoszone zgodnie z ust. 2 lit. c) lub jeżeli zamierza powstrzymać się od zastosowania co najmniej jednego środka dotyczącego proporcjonalności zgłoszonego uprzednio zgodnie z ust. 2 lit. c).

Artykuł 29c

Stosowanie środków dotyczących proporcjonalności przez zakłady zaklasyfikowane jako małe i niezłożone

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby, bez uszczerbku dla szczególnych wymogów określonych w każdym środku dotyczącym proporcjonalności, zakłady zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady mogły stosować wszystkie środki dotyczące proporcjonalności przewidziane w art. 35 ust. 5a, art. 41, art. 45 ust. 1b, art. 45 ust. 5, art. 45a ust. 5, art. 51 ust. 6, art. 51a ust. 1, art. 77 ust. 7 i art. 144a ust. 4 oraz każdy środek dotyczący proporcjonalności przewidziany w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli organ nadzoru ma poważne obawy co do profilu ryzyka małego i niezłożonego zakładu, organ ten może zażądać od danego zakładu powstrzymania się od stosowania jednego lub kilku środków dotyczących proporcjonalności wymienionych w ust. 1, pod warunkiem że jest to uzasadnione na piśmie z odniesieniem do konkretnych obaw związanych z profilem ryzyka danego zakładu. Z uprawnienia tego można skorzystać, jeżeli poważne obawy dotyczą:
 - wypłacalności zakładu, oszacowanej przy zastosowaniu dowolnego ze środków przejściowych, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 308c, 308d i, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit [drugi], lub bez ich stosowania; lub
 - niedociągnięć w funkcjonowaniu systemu zarządzania zakładem; lub
 - istotnych zmian w działalności zakładu, które mają wpływ na spełnianie przez zakład któregośkolwiek z kryteriów określonych w art. 29a ust. 1.

Artykuł 29d

Stosowanie środków dotyczących proporcjonalności przez zakłady niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji niezaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady mogły stosować każdy środek dotyczący proporcjonalności przewidziany w art. 35 ust. 5a, art. 41, art. 45 ust. 1b, art. 45 ust. 5, art. 77 ust. 7 i art. 144a ust. 4 oraz każdy środek dotyczący proporcjonalności przewidziany w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy, pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez organ nadzoru.

Zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przedkładają organowi nadzoru stosowny wniosek na piśmie do zatwierdzenia. Wniosek ten zawiera wszystkie następujące elementy:

- a) wykaz środków dotyczących proporcjonalności, które mają być zastosowane, oraz przyczyny, dla których ich zastosowanie jest uzasadnione w związku z charakterem, skalą i złożonością ryzyk właściwych dla działalności zakładu;
- b) wszelkie inne istotne informacje dotyczące profilu ryzyka zakładu;
- c) oświadczenie, że zakład nie planuje w ciągu kolejnych trzech lat żadnych zmian strategicznych, które miałyby wpływ na profil ryzyka zakładu.

2. Organ nadzoru w terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku poddaje go ocenie i informuje zakład o jego zatwierdzeniu lub odrzuceniu, a także o przyznanych środkach dotyczących proporcjonalności. Jeżeli organ nadzoru zatwierdzi stosowanie środka dotyczącego proporcjonalności pod określonymi warunkami, decyzja dotycząca zatwierdzenia zawiera przyczyny określenia takich warunków. Decyzja organu nadzoru o sprzeciwieniu się zastosowaniu środka dotyczącego proporcjonalności wymienionego we wniosku przedłożonym przez zakład lub większej liczby takich środków jest sporządzana na piśmie i ujęte są w niej przyczyny wydania przez organ nadzoru takiej decyzji. Przyczyny te muszą być powiązane z profilem ryzyka zakładu.

3. Organ nadzoru może zwrócić się o udzielenie dalszych informacji niezbędnych do zakończenia oceny. Okres oceny, o którym mowa w ust. 2, zawieszają się na okres przypadający od dnia zwrócenia się przez organy nadzoru z wnioskiem o informacje do dnia otrzymania od zainteresowanego zakładu odpowiedzi na ten wniosek. Żadne dalsze wnioski kierowane przez organ nadzoru nie skutkują zawieszeniem okresu oceny.

4. W odniesieniu do wniosków otrzymanych przez organy nadzoru w terminie pierwszych sześciu miesięcy od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy], okres, o którym mowa w ust. 2, wynosi cztery miesiące.

5. Zatwierdzenie stosowania środków dotyczących proporcjonalności może być w każdej chwili zmienione lub cofnięte, jeżeli profil ryzyka zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji ulegnie zmianie. Organ przedstawia odpowiednio na piśmie powody swojej decyzji.

6. Zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji powiadamiają organ nadzoru, jeżeli zamierzają powstrzymać się od zastosowania jednego lub większej liczby środków dotyczących proporcjonalności, o które wcześniej wystąpiły zgodnie z ust. 1 lit. a).

Artykuł 29e

Monitorowanie stosowania środków dotyczących proporcjonalności

1. Państwa członkowskie wymagają od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji stosujących środki dotyczące proporcjonalności, aby przedkładały co roku swoim organom nadzoru sprawozdanie zawierające informacje na temat stosowanych środków dotyczących proporcjonalności jako część informacji dostarczanych do celów nadzoru, o których mowa w art. 35.

2. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji ubiegające się o zatwierdzenie któregośkolwiek ze środków dotyczących proporcjonalności, o których mowa w art. 29c ust. 1 lub art. 29d ust. 1, do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę wejścia w życie niniejszej dyrektywy], mogą kontynuować stosowanie takich środków bez stosowania wymogów określonych w art. 29b, 29c i 29d przez okres nieprzekraczający czterech lat obrachunkowych.”;

14) skreślony

15) dodaje się następujący art. 33a:

„Artykuł 33a

Współpraca w zakresie nadzoru między organami nadzoru państwa członkowskiego siedziby i przyjmującego państwa członkowskiego

1. Jeżeli zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji prowadzą istotną działalność transgraniczną w ramach swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby współpracuje z organem nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, aby ocenić, czy zakład jasno rozumie ryzyka, które ponosi lub które może napotkać w przyjmującym państwie członkowskim.

Intensywność i częstotliwość tej współpracy są proporcjonalne do ryzyk, które wiążą się z istotną działalnością transgraniczną, i obejmują co najmniej następujące aspekty:

- a) system zarządzania, w tym zdolność organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego do zrozumienia specyfiki rynku transgranicznego, narzędzia służące do zarządzania ryzykiem, kontrole wewnętrzne na miejscu i procedury zgodności dotyczące działalności transgranicznej;
- b) ustalenia dotyczące outsourcingu i partnerstwa w zakresie dystrybucji;
- c) strategię działalności i rozpatrywanie roszczeń;
- d) ochronę konsumentów.

2. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby informuje w odpowiednim terminie organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego o wyniku procesu nadzoru związanego z działalnością transgraniczną, jeżeli wykryto potencjalne problemy ze zgodnością z przepisami mającymi zastosowanie w przyjmującym państwie członkowskim lub w państwie członkowskim siedziby, pod warunkiem że problemy te mogą mieć wpływ na działalność transgraniczną prowadzoną w przyjmującym państwie członkowskim.

3. Do celów niniejszego artykułu »istotna działalność transgraniczna« oznacza działalność ubezpieczeniową i reasekuracyjną prowadzoną przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji w ramach swobody przedsiębiorczości oraz działalność ubezpieczeniową i reasekuracyjną prowadzoną w ramach swobody świadczenia usług w danym przyjmującym państwie członkowskim, która to działalność spełnia dowolny z dwóch następujących wymogów:

- a) całkowita roczna składka przypisana brutto danego zakładu odpowiadająca działalności prowadzonej w danym przyjmującym państwie członkowskim w ramach swobody przedsiębiorczości i w ramach swobody świadczenia usług przekracza 15 000 000 EUR;
- b) działalność prowadzona w ramach swobody przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego, w szczególności jeżeli działalność ta jest uznawana za istotną przez organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego.

Do celów lit. b) EIOPA wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) 1094/2010 w celu doprecyzowania warunków i przypadków, które należy stosować do celów określenia, które zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji są istotne z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego.

Do celów lit. b) jeżeli organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego uzna, że działalność prowadzona w ramach swobody przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług jest istotna z punktu widzenia rynku przyjmującego państwa członkowskiego, powiadamia o tym organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby, podając uzasadnienie.

W przypadku gdy organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby nie zgadza się co do istotności działalności prowadzonej w ramach swobody przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług, powiadamia o tym organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca, podając uzasadnienie.

W przypadku braku porozumienia co do istotności działalności prowadzonej w ramach swobody przedsiębiorczości lub w ramach swobody świadczenia usług organy nadzoru mogą skierować sprawę do EIOPA i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010. W takim przypadku EIOPA może podjąć działania zgodnie z uprawnieniami przyznanymi mu na mocy tego artykułu.”;

16) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie nakładają na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wymóg przekazywania organom nadzoru informacji koniecznych do nadzoru, uwzględniających cele nadzoru określone w art. 27 i 28 oraz ogólne zasady nadzoru określone w art. 29 ust. 1 i 2, a także zasadę proporcjonalności określoną w art. 29 ust. 3.”;

b) dodaje się następujący ust. 5a:

„5a. Uwzględniając informacje wymagane w ust. 1, ust. 2 lit. a) ppkt (i) oraz ust. 3 oraz zasady określone w ust. 4, państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przedkładały organom nadzoru regularne sprawozdanie do celów nadzoru zawierające informacje na temat działalności i wyników zakładu, jego systemu zarządzania, profilu ryzyka, wyceny do celów wypłacalności i zarządzania kapitałem w okresie sprawozdawczym.

Częstotliwość składania regularnego sprawozdania do celów nadzoru jest następująca:

- a) co trzy lata w przypadku małych i niezłożonych zakładów;
- b) co najmniej raz na trzy lata w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji innych niż małe i niezłożone zakłady.”;
- c) uchyla się ust. 6, 7 i 8;

d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 301a określające:

- a) informacje, o których mowa w ust. 1–4 niniejszego artykułu;
- b) kryteria dotyczące ograniczonej sprawozdawczości dla organów nadzoru dostarczanej przez wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk tych konkretnych rodzajów zakładów w celu zapewnienia właściwego stopnia spójności sprawozdawczości dla organów nadzoru.”;

e) ust. 10 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EIOPA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących regularnej sprawozdawczości dla organów nadzoru w odniesieniu do wzorów na potrzeby przekazywania informacji organom nadzoru, o których mowa w ust. 1 i 2, w tym progów opartych na analizie ryzyka stanowiących warunek zastosowania wymogów sprawozdawczych w stosownych przypadkach lub wszelkich wyłączeń określonych informacji w odniesieniu do niektórych rodzajów zakładów, takich jak wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk konkretnych rodzajów zakładów.”;

f) uchyla się ust. 11;

g) dodaje się następujący ust. 12:

„12. Do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 2 lata po dacie publikacji] EIOPA przedkłada Komisji sprawozdanie w sprawie potencjalnych środków, w tym zmian ustawodawczych, mających na celu wypracowanie zintegrowanego gromadzenia danych, aby:

- a) ograniczyć obszary powieżeń i niespójności między ramami sprawozdawczości w sektorze ubezpieczeń a ramami sprawozdawczości w innych sektorach branży finansowej; oraz
- b) poprawić standaryzację danych oraz skuteczną wymianę i skuteczne wykorzystanie danych już przekazanych we wszelkich unijnych ramach sprawozdawczości przez dowolny odpowiedni właściwy organ, zarówno unijny, jak i krajowy.

EIOPA traktuje priorytetowo informacje dotyczące przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania i zgłaszania instrumentów pochodnych, lecz nie ogranicza się do takich informacji.

Przy przygotowywaniu sprawozdania, o którym mowa w akapicie pierwszym, EIOPA ściśle współpracuje z pozostałymi Europejskimi Urzędami Nadzoru i Europejskim Bankiem Centralnym oraz w stosownych przypadkach angażuje właściwe organy krajowe.”;

17) dodaje się następujący art. 35a:

„Artykuł 35a

Zwolnienia i ograniczenia w zakresie ilościowej regularnej sprawozdawczości dla organów nadzoru przyznawane przez organy nadzoru

1. Nie naruszając przepisów art. 129 ust. 4, jeżeli uprzednio określone okresy, o których mowa w art. 35 ust. 2 lit. a) ppkt (i), są krótsze niż rok, zainteresowane organy nadzoru mogą ograniczyć regularną sprawozdawczość dla organów nadzoru, jeżeli:

a) przekazanie tych informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności danego zakładu;

b) informacje są przekazywane przynajmniej raz w roku.

To ograniczenie regularnej sprawozdawczości dla organów nadzoru jest przyznawane tylko tym zakładom, których udział w rynku nie przekracza w danym państwie członkowskim 20 %, odpowiednio, rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie lub rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie, gdzie udział w rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie jest mierzony wielkością składek przypisanych brutto, a udział w rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie jest mierzony wartością rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto.

Ustalając, czy zakład kwalifikuje się do przyznania ograniczeń, o których mowa powyżej, organy nadzoru priorytetowo traktują małe i niezłożone zakłady.

2. Zainteresowane organy nadzoru mogą ograniczyć regularną sprawozdawczość dla organów nadzoru lub zwolnić zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z obowiązku przekazywania pełnego wykazu aktywów pozycja po pozycji, jeżeli:

- a) przekazanie tych informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności danego zakładu;
- b) przekazanie tych informacji nie jest konieczne do prowadzenia skutecznego nadzoru nad danym zakładem;
- c) zwolnienie nie narusza stabilności odpowiednich systemów finansowych w Unii; oraz
- d) dany zakład jest w stanie dostarczyć informacje na żądanie.

Zwolnienie z obowiązku przekazywania pełnego wykazu aktywów pozycja po pozycji jest przyznawane tylko tym zakładom, których udział w rynku nie przekracza 20 %, odpowiednio, rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie lub rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie w danym państwie członkowskim, przy czym udział w rynku ubezpieczeń innych niż na życie i reasekuracji ubezpieczeń innych niż na życie jest mierzony wielkością składek przypisanych brutto, a udział w rynku ubezpieczeń na życie i reasekuracji ubezpieczeń na życie jest mierzony wartością rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto. Ustalając, czy zakład kwalifikuje się do przyznania tych ograniczeń lub zwolnień, organy nadzoru priorytetowo traktują małe i niezłożone zakłady.

3. Wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji są zwolnione z obowiązku regularnego przekazywania organom nadzoru pełnego wykazu aktywów pozycja po pozycji, jeżeli uprzednio określone okresy, o których mowa w art. 35 ust. 2 lit. a) ppkt (i), są krótsze niż rok, pod warunkiem że zakłady te spełniają oba poniższe warunki:

- a) wszystkie osoby ubezpieczone i osoby uprawnione należą do jednej z następujących kategorii:
 - osobami prawnymi należącymi do grupy, której wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji stanowi część;
 - osobami fizycznymi kwalifikującymi się do objęcia polisą ubezpieczeniową tej grupy, pod warunkiem że działalność obejmująca te osoby fizyczne stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

- b) zobowiązania ubezpieczeniowe i umowy ubezpieczenia będące podstawą zobowiązań reasekuracyjnych wewnętrznego zakładu ubezpieczeń lub wewnętrznego zakładu reasekuracji nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

4. Do celów ust. 1 i 2 w ramach procesu nadzoru w odniesieniu do zakładów, które zostały zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, organy nadzoru oceniają, czy przekazanie informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla danego zakładu, biorąc pod uwagę co najmniej:

- a) ryzyka rynkowe związane z inwestycjami dokonywanymi przez zakład;
- b) poziom koncentracji ryzyka;
- c) możliwe skutki zarządzania aktywami zakładu dla stabilności finansowej;
- d) systemy i struktury zakładu służące przekazywaniu informacji do celów nadzoru oraz sporządzone na piśmie zasady, o których mowa w art. 35 ust. 5.

5. Do celów ust. 1 i 2 w ramach procesu nadzoru w odniesieniu do zakładów, które nie zostały zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, organy nadzoru oceniają, czy przekazanie informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla danego zakładu, biorąc pod uwagę co najmniej parametry, o których mowa w ust. 4 lit. a)–d), oraz następujące elementy:

- a) wartość składek, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i aktywów zakładu;
- b) zmienność odszkodowań i świadczeń wypłacanych przez zakład;
- c) łączną liczbę grup ubezpieczeń na życie i grup ubezpieczeń innych niż na życie, w zakresie których wydano zezwolenie;
- d) adekwatność systemu zarządzania zakładem;
- e) poziom środków własnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności i minimalnego wymogu kapitałowego;
- f) czy zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji, pokrywającym jedynie ryzyka związane z grupą przemysłową lub handlową, do której należy.

6. W celu zapewnienia spójnego i konsekwentnego stosowania ust. 1–5 niniejszego artykułu EIOPA wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 doprecyzowujące:

- a) metody określania udziałów w rynku, o których mowa w ust. 1 akapit drugi i w ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu;
- b) proces stosowany przez organy nadzoru w celu informowania zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji o wszelkich ograniczeniach lub zwolnieniach, o których mowa w niniejszym artykule.”;

18) dodaje się następujący art. 35b:

„Artykuł 35b

Terminy składania sprawozdań

1. Państwa członkowskie zapewniają przekazywanie przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informacji, o których mowa w art. 35 ust. 1–4, co rok lub rzadziej, w terminie 16 tygodni od zakończenia roku obrachunkowego zakładu.

2. Państwa członkowskie zapewniają przekazywanie przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informacji, o których mowa w art. 35 ust. 1–4, co kwartał, nie później niż w terminie pięciu tygodni od zakończenia każdego kwartału.

3. Państwa członkowskie zapewniają składanie przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji regularnego sprawozdania do celów nadzoru, o którym mowa w art. 35 ust. 5a, nie później niż w terminie 18 tygodni od zakończenia roku obrachunkowego zakładu.

4. Bez uszczerbku dla uprawnień EIOPA na mocy art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 EIOPA może, na wniosek co najmniej jednego krajowego organu nadzoru lub z własnej inicjatywy, stwierdzić, że dane zdarzenie zakłócające działalność ma charakter wyjątkowy. Można stwierdzić, że zdarzenie zakłócające działalność ma charakter wyjątkowy tylko wtedy, gdy jest spowodowane nagłym zagrożeniem sanitarnym, katastrofą naturalną lub innym zdarzeniem ekstremalnym i gdy ma ono istotny wpływ na zdolności operacyjne zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji reprezentujących znaczny udział w rynku lub w dotkniętych tym zdarzeniem liniach biznesowych w jednym lub kilku państwach członkowskich.

W przypadku gdy EIOPA stwierdził, że dane zdarzenie zakłócające działalność ma charakter wyjątkowy, zainteresowane krajowe organy nadzoru mogą, w terminie 3 miesięcy od daty tego stwierdzenia, tymczasowo przedłużyć terminy, o których mowa w ust. 1, 2 lub 3, w odniesieniu do stosownych zakładów, o okres nieprzekraczający 10 tygodni. W oparciu o stwierdzenie EIOPA, że dane zdarzenie zakłócające działalność ma charakter wyjątkowy, zainteresowane krajowe organy nadzoru mogą w razie potrzeby przedłużyć te terminy dotyczące obowiązków sprawozdawczych, które przypadają w terminie 6 miesięcy od stwierdzenia dokonanego przez EIOPA. W przypadku gdy dotknięte zakłady są częścią grupy, do której ma zastosowanie nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2, krajowe organy nadzoru niezwłocznie informują organ sprawujący nadzór nad grupą o tym przedłużeniu.”;

19) art. 36 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) systemu zarządzania, w tym wymogów dotyczących kompetencji i reputacji określonych w art. 42 oraz własnej oceny ryzyka i wypłacalności określonych w rozdziale IV sekcja 2;”;

20) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następującą lit. e):

„e) zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stosuje jeden ze środków przejściowych, o których mowa w art. 308c i 308d, i spełnione są wszystkie następujące warunki:

(i) bez zastosowania środka przejściowego zakład nie osiągnąłby zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności;

(ii) zakład nie przedłożył organowi nadzoru wstępnego planu stopniowego wprowadzenia w wymaganym terminie określonym w art. 308e akapit drugi albo wymaganego sprawozdania rocznego określonego w akapicie trzecim tego artykułu.”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W okolicznościach określonych w ust. 1 lit. d) i e) narzut kapitałowy musi być współmierny do istotnych ryzyk wynikających z faktu, że profil ryzyka odbiega od założeń, i – odpowiednio – wynikających z niezgodności, o których mowa w tych literach.”;

21) w art. 41 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„System zarządzania poddaje się regularnym przeglądom wewnętrznym. Taki przegląd wewnętrzny obejmuje ocenę adekwatności składu, skuteczności i zarządzania wewnętrznego organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk właściwych dla działalności danego zakładu.”;

b) dodaje się następujący ust. 2a:

„2a. Państwa członkowskie wymagają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wyznaczały różne osoby do pełnienia kluczowych funkcji: funkcji zarządzania ryzykiem, funkcji aktuarialnej, funkcji zgodności z przepisami i funkcji audytu wewnętrznego, oraz aby w celu uniknięcia konfliktu interesów każda taka funkcja była wykonywana w sposób niezależny od pozostałych.

Jeżeli dany zakład został sklasyfikowany jako mały i niezłożony zakład zgodnie z art. 29b i jeżeli zakład uzyskał uprzednie zatwierdzenie przez organ nadzoru zgodnie z art. 29d, osoby odpowiedzialne za kluczowe funkcje zarządzania ryzykiem, aktuarialną i zgodności z przepisami mogą również pełnić dowolną inną funkcję kluczową inną niż funkcja audytu wewnętrznego, dowolną inną podstawową funkcję lub być członkami organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego, o ile spełnione są następujące warunki:

a) potencjalne konflikty interesów są właściwie zarządzane;

b) połączenie kilku funkcji lub połączenie danej funkcji z członkostwem w organie administrującym, zarządzającym lub nadzorczym nie ma negatywnego wpływu na zdolność danej osoby do wykonywania jej obowiązków.”;

- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji posiadają sporządzone na piśmie zasady dotyczące co najmniej zarządzania ryzykiem, kontroli wewnętrznej, audytu wewnętrznego, wynagrodzeń oraz, w stosownych przypadkach, outsourcingu. Zakłady zapewniają wprowadzenie tych zasad w życie.

Sporządzone na piśmie zasady poddaje się przeglądowi co najmniej raz w roku. Podlegają one wcześniejszemu zatwierdzeniu przez organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy i są dostosowywane do wszelkich istotnych zmian w systemie lub obszarze, którego dotyczą. Małe i niezłożone zakłady mogą przeprowadzać przegląd rzadziej, co najmniej raz na trzy lata, chyba że organ nadzoru stwierdzi na podstawie szczególnych okoliczności danego zakładu, że konieczne są częstsze przeglądy.”;

- 22) w art. 42 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informują organ nadzoru o wszelkich zmianach personalnych w zespole odpowiedzialnym za faktyczne zarządzanie zakładem lub pełnienie innych kluczowych funkcji, podając uzasadnienie tych zmian i wszystkie informacje niezbędne do dokonania oceny, czy nowe osoby powołane na stanowiska kierownicze w zakładzie spełniają wymogi dotyczące kompetencji i reputacji.

3. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informują organ sprawujący nad nimi nadzór, jeżeli którakolwiek z osób, o których mowa w ust. 1 i 2, przestała spełniać wymogi, o których mowa w ust. 1, lub została zastąpiona z tego powodu.”;

- b) dodaje się następujący ust. 4:

„4. W przypadku gdy osoba, która faktycznie zarządza zakładem lub pełni inne funkcje kluczowe, nie spełnia wymogów określonych w ust. 1, organy nadzoru są uprawnione do zażądania od zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji usunięcia takiej osoby z tego stanowiska.”;

23) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zarządzanie ryzykiem operacyjnym, w tym cyberbezpieczeństwem zdefiniowanym w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/881*;

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/881 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie ENISA (Agencji Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa) oraz certyfikacji cyberbezpieczeństwa w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 526/2013 (akt o cyberbezpieczeństwie) (Dz.U. L 151 z 7.6.2019, s. 15).”;

(ii) dodaje się następujący akapit:

„W przypadku gdy zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji stosują korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, w ich planach płynności uwzględnia się stosowanie korekty z tytułu zmienności i ocenia się, czy mogą wystąpić ograniczenia płynności, które nie są spójne ze stosowaniem korekty z tytułu zmienności.”;

b) w ust. 2a wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

– lit. b) ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) wrażliwość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i dopuszczalnych środków własnych na założenia leżące u podstaw obliczania korekty dopasowującej, w tym obliczania spreadu bazowego, o którym mowa w art. 77c ust. 1 lit. b);”;

– w lit. b) uchyla się ppkt (iii);

– lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) gdy stosują korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, wrażliwość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i dopuszczalnych środków własnych na zmiany warunków gospodarczych, które wpłynęłyby na spread skorygowany o ryzyko, o którym to spreadzie mowa w art. 77d ust. 3.”;

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy jest stosowana korekta z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, w sporządzonych na piśmie zasadach dotyczących zarządzania ryzykiem, o których mowa w art. 41 ust. 3, uwzględnia się korektę z tytułu zmienności.”;

24) w art. 45 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 akapit drugi dodaje się następujące lit. d), e) i f):

„d) uwzględnienie i analizę sytuacji makroekonomicznej oraz możliwych zmian makroekonomicznych i zmian zachodzących na rynkach finansowych;

e) na wniosek organu nadzoru – uwzględnienie i analizę:

(i) kwestii makroostrożnościowych, które mogą wpływać na specyficzny profil ryzyka, zatwierdzone limity tolerancji ryzyka, strategię działalności, działalność ubezpieczeniową lub decyzje inwestycyjne oraz ogólne potrzeby zakładu w zakresie wypłacalności, o których mowa w lit. a);

(ii) działalności zakładu, która może wpływać na zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych oraz może stać się źródłem ryzyka systemowego;

f) ogólną zdolność zakładu do regulowania zobowiązań finansowych wobec ubezpieczających i innych kontrahentów w chwili, gdy stają się one wymagalne, nawet w skrajnych warunkach.”;

b) dodaje się następujące ust. 1a i 1b:

„1a. Do celów ust. 1 lit. d) i e) zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych obejmują co najmniej kwestie związane z następującymi elementami:

- a) poziomem stóp procentowych i spreadów;
- b) poziomem indeksów rynku finansowego;
- c) inflacją;
- d) wzajemnymi powiązaniami z innymi uczestnikami rynku finansowego;
- e) zmianą klimatu, pandemią, innymi zdarzeniami masowymi i innymi katastrofami, które mogą mieć wpływ na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji.

Do celów ust. 1 lit. e) kwestie makroostrożnościowe obejmują co najmniej wiarygodne niekorzystne przyszłe scenariusze i ryzyka związane z cyklem kredytowym i pogorszeniem koniunktury gospodarczej, zachowaniem stadnym w inwestycjach lub nadmiernymi koncentracjami ekspozycji na poziomie sektorowym.

1b. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady nie były zobowiązane do przeprowadzania na mocy art. 29c analizy, o której mowa w ust. 1 lit. e).”;

c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stosuje korektę dopasowującą, o której mowa w art. 77b, korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, lub środki przejściowe, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 308c i 308d oraz, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit [drugi], przeprowadza on ocenę zgodności z wymogami kapitałowymi, o której mowa w ust. 1 lit. b), z uwzględnieniem i bez uwzględnienia tych korekt i środków przejściowych.

Na zasadzie odstępstwa wymóg dotyczący oceny środków przejściowych, o którym mowa w art. 77a, nie ma jednak zastosowania do waluty, w przypadku której spełniony jest jeden z następujących warunków:

- i. udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 5 %;
- ii. w odniesieniu do przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych z terminami zapadalności, w przypadku których odpowiednia struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka jest ekstrapolowana, w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych ze zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 10 %.”;

d) dodaje się następujący ust. 2b:

„2b. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stosuje korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, ocena, o której mowa w ust. 1, obejmuje ponadto istotność, z którą profil ryzyka danego zakładu odbiega od założeń leżących u podstaw korekty z tytułu zmienności.”;

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przeprowadzają ocenę, o której mowa w ust. 1, co roku oraz bezzwłocznie po wystąpieniu wszelkich znacznych zmian w ich profilu ryzyka.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą przeprowadzać ocenę, o której mowa w ust. 1, co najmniej raz na dwa lata oraz bezzwłocznie po wystąpieniu wszelkich znacznych zmian w ich profilu ryzyka, chyba że organ nadzoru stwierdzi na podstawie szczególnych okoliczności danego zakładu, że konieczna jest częstsza ocena, jeżeli spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:

a) zakład jest zaklasyfikowany jako mały i niezłożony zakład;

b) zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji, który spełnia wszystkie poniższe kryteria:

(i) wszystkie osoby ubezpieczone i osoby uprawnione są osobami prawnymi należącymi do grupy, której wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji stanowi część, lub osobami fizycznymi kwalifikującymi się do objęcia polisą ubezpieczeniową tej grupy, a działalność obejmująca osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia polisą ubezpieczeniową grupy stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

(ii) zobowiązania ubezpieczeniowe i umowy ubezpieczenia będące podstawą zobowiązań reasekuracyjnych wewnętrznego zakładu ubezpieczeń lub wewnętrznego zakładu reasekuracji nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Zwolnienie z obowiązku przeprowadzania corocznej oceny nie uniemożliwia zakładowi stałego określania, pomiaru i monitorowania ryzyk, zarządzania ryzykami oraz przekazywania informacji na ich temat.”;

f) dodaje się następujący ust. 8:

„8. Do celów ust. 1 lit. d) i e), w przypadku gdy mandat makroostrożnościowy powierzono organom innym niż organy nadzoru, państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru przekazywały odpowiednim organom krajowym posiadającym mandat makroostrożnościowy wnioski z ich ocen makroostrożnościowych dotyczących własnej oceny ryzyka i wypłacalności przeprowadzonej przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, o której to ocenie mowa w niniejszym artykule.

Państwa członkowskie zapewniają współpracę organów nadzoru z wszelkimi organami krajowymi posiadającymi mandat makroostrożnościowy w celu analizowania wyników oraz w stosownych przypadkach określania wszelkich kwestii makroostrożnościowych dotyczących sposobu, w jaki działalność zakładów może wpływać na zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru informowały dany zakład o wszelkich kwestiach makroostrożnościowych i odpowiednich parametrach wejściowych istotnych dla oceny.”;

g) dodaje się następujący ust. 9:

„9. Podejmując decyzję, czy zwrócić się z wnioskiem o przeprowadzenie dowolnej z analiz, o których mowa w ust. 1 lit. e), do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego jednostką zależną objętą zakresem nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), organ nadzoru rozważa, czy którakolwiek z analiz, o których mowa w ust. 1 lit. e), jest przeprowadzana na poziomie grupy przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, i czy taka analiza uwzględnia specyfikę tej jednostki zależnej.

Krajowe organy nadzoru co roku przekazują zarówno EIOPA, jak i ERRS wykaz zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz wykaz grup, w odniesieniu do których występują o dodatkowe środki makroostrożnościowe.”;

25) dodaje się następujący art. 45a:

„Artykuł 45a

Analiza scenariusza zmiany klimatu

1. Do celów określenia i oceny ryzyk, o których mowa w art. 45 ust. 2, dany zakład ocenia również, czy ma jakąkolwiek istotną ekspozycję na ryzyka związane ze zmianą klimatu. W ocenie, o której mowa w art. 45 ust. 1, zakład wykazuje istotność swojej ekspozycji na ryzyka związane ze zmianą klimatu.

2. Jeżeli dany zakład ma istotną ekspozycję na ryzyka związane ze zmianą klimatu, musi określić co najmniej dwa długoterminowe scenariusze zmiany klimatu, w tym:

a) długoterminowy scenariusz zmiany klimatu, w którym wzrost temperatury na świecie pozostaje na poziomie niższym niż dwa stopnie Celsjusza;

b) długoterminowy scenariusz zmiany klimatu, w którym wzrost temperatury na świecie wynosi dwa stopnie Celsjusza lub jest wyższy.

3. Ocena, o której mowa w art. 45 ust. 1, musi zawierać przeprowadzaną w regularnych odstępach czasu analizę wpływu na działalność zakładu długoterminowych scenariuszy zmiany klimatu określonych zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Odstępy te muszą być proporcjonalne do charakteru, skali i złożoności ryzyk związanych ze zmianą klimatu właściwych dla działalności danego zakładu, lecz nie mogą być dłuższe niż trzy lata.

4. Długoterminowe scenariusze zmiany klimatu, o których mowa w ust. 2, poddaje się przeglądowi co najmniej raz na trzy lata i w razie potrzeby aktualizuje.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, 3 i 4 małe i niezłożone zakłady nie są zobowiązane do określenia scenariuszy zmiany klimatu ani do oceny ich wpływu na działalność danego zakładu, bez uszczerbku dla stosowania art. 29c.”;

26) w art. 51 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie, uwzględniając informacje wymagane zgodnie z art. 35 ust. 3 i zasady określone w ust. 4 tego artykułu, nakładają na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wymóg corocznego publicznego ujawniania sprawozdania na temat ich wypłacalności i kondycji finansowej.

Sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawiera dwie odrębne części, wyraźnie oznaczone i ujawniane łącznie. Pierwsza część składa się z informacji przeznaczonych dla ubezpieczających i osób uprawnionych, a druga – z informacji przeznaczonych dla innych uczestników rynku.”;

b) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Część sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, w której zamieszczone są informacje przeznaczone dla ubezpieczających i osób uprawnionych, zawiera następujące informacje:

- a) krótki opis działalności i wyników zakładu; oraz
- b) krótki opis zarządzania kapitałem i profilu ryzyka zakładu.”;

c) dodaje się następujące ust. 1b i 1c:

„1b. Część sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, w której zamieszczone są informacje przeznaczone dla innych uczestników rynku, zawiera następujące informacje, w pełnej formie albo poprzez zamieszczenie odniesień do informacji równoważnych zarówno pod względem charakteru, jak i zakresu, ujawnionych publicznie na mocy innych wymogów prawnych lub regulacyjnych:

- a) opis działalności i wyników zakładu;
- b) opis systemu zarządzania;
- c) opis – oddzielnie dla aktywów, rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i innych zobowiązań – podstaw i metod stosowanych do ich wyceny;
- d) opis zarządzania kapitałem i profilu ryzyka, zawierający co najmniej:

- (i) strukturę i kwotę środków własnych oraz ich jakość;
- (ii) kwotę kapitałowego wymogu wypłacalności i minimalnego wymogu kapitałowego;
- (iii) w przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji istotnych dla stabilności finansowej systemów finansowych w Unii – informacje na temat wrażliwości na ryzyko;
- (iv) opcję ustanowioną w art. 304, stosowaną do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności;
- (v) informacje pozwalające na właściwe zrozumienie głównych różnic między założeniami stanowiącymi podstawę standardowej formuły a założeniami każdego modelu wewnętrznego stosowanego przez zakład do obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności;
- (vi) kwotę każdej niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym lub każdej istotnej niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności w okresie sprawozdawczym, nawet jeśli później została ona usunięta, wraz z wyjaśnieniem jej źródeł i konsekwencji, a także wszelkich zastosowanych środków naprawczych.

1c. W przypadku gdy jest stosowana korekta dopasowująca, o której mowa w art. 77b, opis, o którym mowa w ust. 1b lit. c) oraz w ust. 1 lit. d) ppkt (i) i (ii) niniejszego artykułu, obejmuje również opis korekty dopasowującej oraz portfela zobowiązań i wyznaczonych aktywów, do których ma zastosowanie korekta dopasowująca, a także ocenę ilościową wpływu zmiany korekty dopasowującej do zera na sytuację finansową zakładu.

Opis, o którym mowa w ust. 1b lit. b) oraz w ust. 1b lit. c) ppkt (i) i (ii) niniejszego artykułu, obejmuje również stwierdzenie, czy zakład stosuje korektę z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, a w przypadku gdy stosowana jest korekta z tytułu zmienności, w opisie ujawnia się następujące informacje:

- a) ocenę ilościową wpływu zmiany korekty z tytułu zmienności do zera na sytuację finansową zakładu;
- b) dla każdej odpowiedniej waluty lub, w stosownych przypadkach, każdego odpowiedniego państwa, korektę z tytułu zmienności obliczoną zgodnie z art. 77d oraz odpowiadające jej najlepsze oszacowania zobowiązań ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych.”;

d) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Opis, o którym mowa w ust. 1b lit. d) ppkt (i), zawiera analizę wszelkich istotnych zmian w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym oraz wyjaśnienie wszelkich znacznych różnic w stosunku do wartości takich elementów w sprawozdaniach finansowych, a także krótki opis możliwości dokonania transferu kapitału.

W ujawnieniu kapitałowego wymogu wypłacalności, o którym mowa w ust. 1b lit. d) ppkt (ii) niniejszego artykułu, oddzielnie wykazuje się kwotę obliczoną zgodnie z rozdziałem VI sekcja 4 podsekcje 2 i 3 oraz wszelkie narzuty kapitałowe ustanowione zgodnie z art. 37 lub wpływ specyficznych parametrów, które zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma obowiązek zastosować zgodnie z art. 110, wraz ze związną informacją na temat uzasadnienia podanego przez właściwy organ nadzoru.

Ujawnieniu kapitałowego wymogu wypłacalności towarzyszy w stosownych przypadkach wskazanie, że jego ostateczna kwota podlega jeszcze ocenie nadzorczej.”;

e) dodaje się następujące ust. 3–10:

„3. Wewnętrzne zakłady ubezpieczeń nie są zobowiązane do ujawniania części przeznaczonej dla ubezpieczających i osób uprawnionych i nie są zobowiązane do uwzględnienia w części przeznaczonej dla innych uczestników rynku informacji innych niż dane ilościowe wymagane w wykonawczym standardzie technicznym, o którym mowa w art. 56, pod warunkiem że zakłady te spełniają następujące warunki:

- a) wszystkie osoby ubezpieczone i osoby uprawnione są osobami prawnymi należącymi do grupy, której wewnętrzny zakład ubezpieczeń stanowi część, lub osobami fizycznymi kwalifikującymi się do objęcia polisą ubezpieczeniową tej grupy, a działalność obejmująca osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia polisą ubezpieczeniową grupy stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;
- b) zobowiązania ubezpieczeniowe wewnętrznego zakładu ubezpieczeń nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

4. Wewnętrzne zakłady reasekuracji nie są zobowiązane do ujawniania części przeznaczonej dla ubezpieczających i osób uprawnionych i nie są zobowiązane do uwzględnienia w części przeznaczonej dla innych uczestników rynku informacji innych niż dane ilościowe wymagane w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w art. 56, pod warunkiem że zakłady te spełniają następujące warunki:

- a) wszystkie osoby ubezpieczone i osoby uprawnione są osobami prawnymi należącymi do grupy, której wewnętrzny zakład reasekuracji stanowi część, lub osobami fizycznymi kwalifikującymi się do objęcia polisą ubezpieczeniową tej grupy, a działalność obejmująca osoby fizyczne kwalifikujące się do objęcia polisą ubezpieczeniową grupy stanowi poniżej 5 % rezerw techniczno-ubezpieczeniowych; ;
- b) umowy ubezpieczenia będące podstawą zobowiązań reasekuracyjnych wewnętrznego zakładu reasekuracji nie obejmują żadnego obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej;
- c) kredyty udzielone przez jednostkę dominującą lub jakiekolwiek przedsiębiorstwo należące do grupy, w tym pule środków pieniężnych grup, nie przekraczają 20 % łącznych aktywów posiadanych przez wewnętrzny zakład reasekuracji;
- d) maksymalną stratę wynikającą z rezerw techniczno-ubezpieczeniowych brutto można ocenić w sposób deterministyczny bez stosowania metod stochastycznych.

5. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 zakłady reasekuracji mogą nie ujawniać części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej przeznaczonej dla ubezpieczających i osób uprawnionych.

6. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1b małe i niezłożone zakłady ubezpieczeń mogą ujawniać w części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej zawierającej informacje przeznaczone dla innych uczestników rynku jedynie dane ilościowe wymagane w wykonawczych standardach technicznych, o których mowa w art. 56, pod warunkiem że co trzy lata ujawniają one pełne sprawozdanie zawierające wszystkie informacje wymagane w niniejszym artykule.

7. Państwa członkowskie zapewniają przekazywanie przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w terminie 18 tygodni od zakończenia roku obrachunkowego zakładu, a także zapewniają organom nadzoru uprawnienie do tymczasowego przedłużenia tego terminu, w razie potrzeby, maksymalnie o 10 tygodni w przypadku zakładów dotkniętych skutkami zdarzenia zakłócającego działalność, które to zdarzenie EIOPA uznał za wyjątkowe, zgodnie z art. 35b ust. 4. Terminy te mogą zostać przedłużone w razie potrzeby w odniesieniu do obowiązków sprawozdawczych, które należy zrealizować w terminie 6 miesięcy od stwierdzenia dokonanego przez EIOPA. W przypadku gdy dotknięte zakłady są częścią grupy, do której ma zastosowanie nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2, krajowe organy nadzoru niezwłocznie informują organ sprawujący nadzór nad grupą o tym przedłużeniu.

8. W ramach sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji ujawniają skutki stosowania, do celów określenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zgodnie z art. 77, struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka określonej bez stosowania środka przejściowego na potrzeby ekstrapolacji, o którym mowa w art. 77e ust. 1 lit. aa), zamiast odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego wymóg dotyczący ujawniania informacji nie ma jednak zastosowania do waluty, w przypadku której spełniony jest jeden z następujących warunków:

(i) udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych z zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych z zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 5 %;

(ii) w odniesieniu do przyszłych przepływów pieniężnych związanych z zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi w tej walucie udział przyszłych przepływów pieniężnych związanych z terminami zapadalności, w przypadku których odpowiednia struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka jest ekstrapolowana, w stosunku do wszystkich przyszłych przepływów pieniężnych związanych z zobowiązaniami ubezpieczeniowymi lub reasekuracyjnymi nie przekracza 10 %.

9. W stosownych przypadkach, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji ujawniają, w ramach sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, wpływ na ich sytuację finansową wszelkich środków przejściowych zastosowanych zgodnie z art. 111 ust. 1 akapit [drugi] i art. 77a ust. 2.

10. W ramach sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji ujawniają łączny wpływ niestosowania środków przejściowych określonych w art. 77a, 308c i 308d oraz, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit [drugi] na ich sytuację finansową.”;

27) dodaje się następujący art. 51a:

„Artykuł 51a

Sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej: wymogi dotyczące audytu

1. W przypadku zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji innych niż małe i niezłożone zakłady, wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji bilans ujawniany w ramach sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej lub w ramach jednolitego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej podlega audytowi.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 29c państwa członkowskie mogą rozszerzyć obowiązek określony w ust. 1 na zakłady zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady, na wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji.
3. Państwa członkowskie mogą rozszerzyć zakres wymogu dotyczącego audytu na inne elementy sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej.
4. Audyt przeprowadzany jest przez biegłego rewidenta lub firmę audytorską zgodnie ze standardami badania mającymi zastosowanie zgodnie z art. 26 dyrektywy 2006/43/WE. Wykonując to zadanie, biegli rewidenci i firmy audytorskie muszą wypełniać obowiązki biegłych rewidentów określone w art. 72.

W Portugalii części audytu mogą być przeprowadzane przez podmioty zarejestrowane jako *Atuário Responsável* zgodnie z prawem krajowym, pod warunkiem że podmioty te działają zgodnie z wiążącymi standardami, które zapewniają wysokiej jakości audyt i obejmują co najmniej obszar praktyki audytorskiej, niezależności i wewnętrznej kontroli jakości podczas przeprowadzania takiego audytu oraz zgodnie z obowiązkami, o których mowa w art. 72.

5. Wraz ze sprawozdaniem na temat wypłacalności i kondycji finansowej zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przedkładają organowi nadzoru oddzielne sprawozdanie, zawierające opis charakteru i wyniki audytu, przygotowane przez biegłego rewidenta lub firmę audytorską.”;

28) w art. 52 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następujące lit. e) i f):

„e) łącznej liczby zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, z podziałem na małe i niezłożone zakłady oraz inne, stosujących uproszczenia lub inne środki dotyczące proporcjonalności, oraz liczby zakładów stosujących konkretne środki dotyczące proporcjonalności;

f) liczby grup, z podziałem na małe i niezłożone grupy oraz inne, stosujących uproszczenia lub inne środki dotyczące proporcjonalności, oraz liczby grup stosujących konkretne środki dotyczące proporcjonalności.”;

b) w ust. 2 dodaje się następujące lit. f) i g):

„f) dla każdego państwa członkowskiego – liczby zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz liczby grup, z podziałem na małe i niezłożone zakłady lub grupy oraz inne, stosujących uproszczenia lub inne środki dotyczące proporcjonalności, oraz liczby zakładów lub grup stosujących konkretne uproszczenia i inne środki dotyczące proporcjonalności;

g) dla każdego państwa członkowskiego oddzielnie – liczby małych i niezłożonych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz grup, a także składki przypisanej brutto z działalności prowadzonej w państwach członkowskich innych niż państwa członkowskie siedziby oraz udziału procentowego tej składki w całkowitej rocznej składce przypisanej brutto.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. EIOPA przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji informacje, o których mowa w ust. 2, wraz ze sprawozdaniem przedstawiającym stopień spójności w zakresie nadzoru między organami nadzoru w poszczególnych państwach członkowskich w odniesieniu do stosowania narzutów kapitałowych i środków dotyczących proporcjonalności.”;

d) dodaje się następujący ust. 4:

„4. EIOPA monitoruje adekwatność i prawidłowość kryteriów identyfikacji małych i niezłożonych zakładów i grup oraz ocenia skutki stosowania tych kryteriów, przynajmniej w odniesieniu do celów ochrony ubezpieczających, stabilności finansowej i równych warunków działania. EIOPA przedstawi Komisji sprawozdanie zawierające jego ustalenia do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą trzy lata po dacie wejścia w życie].”;

29) art. 53 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Ust. 1 i 2 niniejszego artykułu nie stosuje się w odniesieniu do informacji, o których mowa w art. 51 ust. 1b lit. d).”;

30) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje akty delegowane, zgodnie z art. 301a, doprecyzowujące informacje, które zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mają obowiązek ujawniać.”;

b) na końcu artykułu dodaje się następujący akapit:

„W celu zapewnienia spójnego i konsekwentnego stosowania art. 51 ust. 1b lit. d) ppkt (iii) EIOPA wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w celu doprecyzowania metod, które należy stosować przy ustalaniu, które zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji są istotne dla stabilności finansowej systemów finansowych w Unii. EIOPA zapewnia spójność wytycznych z innymi narzędziami stosowanymi do identyfikacji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, które są istotne dla stabilności finansowej systemów finansowych w Unii do celów wykonywania jego zadań zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1094/2010.”;

31) art. 58 ust. 3 lit. a) i b) otrzymuje brzmienie:

„a) jeżeli siedziba potencjalnego nabywcy znajduje się poza Unią lub jeśli kontrolę regulacyjną nad potencjalnym nabywcą sprawuje organ spoza Unii; lub

b) jeżeli potencjalny nabywca jest osobą fizyczną lub prawną niepodlegającą nadzorowi na podstawie niniejszej dyrektywy, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE*, dyrektywy 2013/36/UE lub dyrektywy 2014/65/UE.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) (Dz.U. L 302 z 17.11.2009, s. 32).”;

- 32) w art. 60 ust. 1 lit. a) wyrazy „art. 1a pkt 2 dyrektywy 85/611/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE”;
- 33) art. 62 akapit pierwszy zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„W przypadku gdy wpływ wywierany przez osoby, o których mowa w art. 57, może stanowić przeszkodę w prawidłowym i ostrożnym zarządzaniu zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, państwa członkowskie wymagają od organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu, w którym posiadany jest znaczny pakiet akcji, w odniesieniu do którego podjęto starania o nabycie znacznego pakietu akcji lub zwiększono znaczny pakiet akcji, zastosowania odpowiednich środków w celu zakończenia takiego stanu.”;
- 34) w art. 63 akapit drugi wyrazy „dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2014/65/UE”;
- 35) w art. 72 ust. 1 wyrazy „art. 51 dyrektywy 78/660/EWG, art. 37 dyrektywy 83/349/EWG lub art. 31 dyrektywy 85/611/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 34 lub 35 dyrektywy 2013/34/UE lub art. 73 dyrektywy 2009/65/WE”;
- 36) w art. 77 dodaje się następujące ust. 6 i 7:
„6. W przypadku gdy umowy ubezpieczenia i umowy reasekuracji zawierają opcje i gwarancje finansowe, metody stosowane w celu obliczenia najlepszego oszacowania muszą odpowiednio odzwierciedlać fakt, że wartość bieżąca przepływów pieniężnych wynikających z tych umów może zależeć zarówno od oczekiwanego wyniku przyszłych zdarzeń i zmian, jak i od potencjalnych odchylen faktycznego wyniku od oczekiwanego wyniku w niektórych scenariuszach.
7. Niezależnie od przepisów ust. 6 małe i niezłożone zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, zgodnie z art. 29b, mogą stosować ostrożną wycenę deterministyczną najlepszego oszacowania w przypadku zobowiązań z tytułu ubezpieczenia na życie z opcjami i gwarancjami nieuznawanymi za istotne.”;

37) art. 77a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 77a

Ekstrapolacja odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka

1. Przy ustalaniu odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka, o której mowa w art. 77 ust. 2, wykorzystuje się informacje wynikające z odpowiednich instrumentów finansowych oraz zachowuje się spójność z tymi informacjami. Przy takim ustaleniu uwzględnia się odpowiednie instrumenty finansowe o takich terminach zapadalności, w przypadku których rynki dla tych instrumentów finansowych są głębokie, płynne i przejrzyste. Odpowiednią strukturę terminową stopy procentowej wolnej od ryzyka ekstrapoluje się dla terminów zapadalności dłuższych niż pierwszy punkt wygładzania. Pierwszym punktem wygładzania w odniesieniu do waluty jest najdłuższy termin zapadalności, w przypadku którego spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) rynki instrumentów finansowych o takim terminie zapadalności są głębokie, płynne i przejrzyste;
- b) odsetek pozostających w obrocie obligacji o takim lub dłuższym terminie zapadalności wśród wszystkich obligacji pozostających w obrocie denominowanych w tej walucie jest wystarczająco wysoki.

Ekstrapolowana część odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka opiera się na stopach forward, które od mającej zastosowanie stopy terminowej w pierwszym punkcie wygładzania stopniowo zbliżają się do ostatecznej stopy forward.

W ekstrapolowanej części odpowiednich stóp procentowych wolnych od ryzyka uwzględnia się informacje z instrumentów finansowych innych niż obligacje dla terminów zapadalności, w przypadku których dokonuje się ekstrapolacji struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka, oraz w przypadku gdy rynki tych instrumentów finansowych są głębokie, płynne i przejrzyste.

2. Do celów ust. 1 akapit drugi wszelkie parametry określające szybkość zbliżania się stóp terminowych do ostatecznej stopy forward wynikającej z ekstrapolacji mogą zostać wybrane w taki sposób, aby w dniu [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę rozpoczęcia stosowania] struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka była wystarczająco podobna do struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w tym dniu określonej zgodnie z zasadami ekstrapolacji mającymi zastosowanie w dniu [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą na jeden dzień przed datą rozpoczęcia stosowania]. W okresie przejściowym te parametry ekstrapolacji obniża się liniowo na początku każdego roku kalendarzowego. Ostateczne parametry ekstrapolacji stosuje się od dnia 1 stycznia 2032 r.

Mechanizm przejściowy określony w akapicie pierwszym nie może mieć wpływu na określenie głębokości, płynności i przejrzystości rynków finansowych ani na pierwszy punkt wygładzania, o którym mowa w ust. 1.”;

38) w art. 77d wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji mogły stosować korektę z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia przez organy nadzoru, jeżeli spełnione są co najmniej następujące warunki:

a) korekta z tytułu zmienności dla danej waluty jest stosowana przy obliczaniu najlepszego oszacowania wszystkich zobowiązań ubezpieczeniowych i zobowiązań reasekuracyjnych zakładu denominowanych w tej walucie, gdy odpowiednia struktura terminowa stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowana przy obliczaniu najlepszego oszacowania dla tych zobowiązań nie obejmuje korekty dopasowującej, o której mowa w art. 77b;

b) zakład wykaże organowi nadzoru w zadowalający sposób, że posiada odpowiednie procedury obliczania korekty z tytułu zmienności zgodnie z ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.”;

b) dodaje się następujące ust. 1a, 1b i 1c:

„1a. Niezależnie od przepisów ust. 1 niniejszego artykułu zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które stosowały korektę z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, przed dniem [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą na rok przed datą rozpoczęcia stosowania] mogą bez konieczności uzyskania od organu nadzoru uprzedniego zatwierdzenia nadal stosować korektę z tytułu zmienności, o ile spełniają warunki określone przez organ nadzoru zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu na dzień [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę rozpoczęcia stosowania].

1b. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez organy nadzoru uprawnień do wymagania od zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji, by zaprzestał stosowania korekty z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, w przypadku gdy zakład przestał spełniać warunki określone przez organ nadzoru zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli zakład przywróci zgodność z warunkami określonymi przez organ nadzoru zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, może zwrócić się do organów nadzoru o uprzednie zatwierdzenie stosowania korekty z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

1c. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą, z zastrzeżeniem uzyskania od organu nadzoru uprzedniego zatwierdzenia, zastosować korektę specyficzną dla danego zakładu w odniesieniu do tego skorygowanego o ryzyko spreadu waluty, o którym mowa w ust. 3, pod warunkiem że informacje, które są nieodłącznie związane z odpowiednimi aktywami zakładu i które są zgłaszane przez zakład zgodnie z art. 35 ust. 1–4, są wystarczającej jakości, aby umożliwić rzetelne i wiarygodne obliczenia.

Korekta ta wynosi 100 % lub odpowiada stosunkowi spreadu skorygowanego o ryzyko obliczonego na podstawie portfela inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne do spreadu skorygowanego o ryzyko obliczonego na podstawie portfela referencyjnego dla danej waluty, w zależności od tego, która z tych wartości jest niższa. Spread skorygowany o ryzyko na podstawie portfela inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne oblicza się w taki sam sposób jak spread skorygowany o ryzyko na podstawie portfela referencyjnego dla danej waluty, lecz przy użyciu specyficznych dla zakładu danych dotyczących wag i średniego czasu trwania odnośnych podklas w portfelu inwestycji danego zakładu w instrumenty dłużne dla odnośnej waluty. Jeżeli korekta jest niższa niż 100 %, korekty z tytułu zmienności nie zwiększa się o korektę z tytułu zmienności w skali makro, zgodnie z ust. 4.”;

c) ust. 2–4 otrzymują brzmienie:

„2. Dla każdej odpowiedniej waluty korekta z tytułu zmienności do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka opiera się na spreadzie pomiędzy stopą procentową możliwą do uzyskania z portfela referencyjnego inwestycji w instrumenty dłużne dla tej waluty a stopami odpowiedniej podstawowej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka dla tej waluty.

Portfel referencyjny inwestycji w instrumenty dłużne dla danej waluty musi być reprezentatywny dla aktywów, które są denominowane w tej walucie i w które zainwestowały zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w celu pokrycia najlepszego oszacowania dla zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych denominowanych w tej walucie.

3. Wartość korekty z tytułu zmienności do stopy procentowej wolnej od ryzyka dla danej waluty oblicza się w następujący sposób:

$$VA_{cu} = 85\% \cdot CSSR_{cu} \cdot RCS_{cu}$$

gdzie:

- a) VA_{cu} oznacza korektę z tytułu zmienności dla waluty cu ;
- b) $CSSR_{cu}$ oznacza wskaźnik wrażliwości zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na spread kredytowy dla waluty cu ;
- c) RCS_{cu} oznacza skorygowany o ryzyko spread dla waluty cu .

$CSSR_{cu}$ nie może mieć wartości ujemnej ani wyższej niż jeden. Przyjmuje wartości niższe niż jeden w przypadku, gdy wrażliwość aktywów zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji w danej walucie na zmiany spreadów kredytowych jest niższa niż wrażliwość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych tego zakładu w tej walucie na zmiany stóp procentowych.

RSC_{cu} oblicza się jako różnicę między spreadem, o którym mowa w ust. 2, a częścią tego spreadu, która jest związana z realistyczną oceną oczekiwanych strat lub nieoczekiwanym ryzykiem kredytowym lub innym ryzykiem związanym z aktywami.

$VAcu_{cu}$ stosuje się do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka, która nie jest uzyskiwana za pomocą ekstrapolacji zgodnie z art. 77a. W przypadku gdy w ekstrapolowanej części odpowiednich stóp procentowych wolnych od ryzyka uwzględnia się informacje z instrumentów finansowych innych niż obligacje zgodnie z art. 77a ust. 1, $VAcu_{cu}$ stosuje się również do stóp procentowych wolnych od ryzyka wynikających z tych instrumentów finansowych. Ekstrapolacja odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka musi opierać się na tych skorygowanych stopach procentowych wolnych od ryzyka.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mające siedzibę w państwie członkowskim, którego waluta jest powiązana z euro i spełnia szczegółowe kryteria dotyczące korekt dla walut powiązanych z euro w celu ułatwienia obliczania podmodułu ryzyka walutowego, ustanowione zgodnie z art. 111 ust. 1 lit. p), mogą – przy obliczaniu korekty z tytułu zmienności stóp procentowych wolnych od ryzyka dla waluty powiązanej oraz korekty z tytułu zmienności stóp procentowych wolnych od ryzyka w odniesieniu do euro – obliczać jedną wartość $CSSR_{cu}$ zarówno dla swojej waluty lokalnej, jak i euro, łącznie uwzględniając aktywa i zobowiązania denominowane w euro i ich walucie lokalnej.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1c korektę z tytułu zmienności dla euro zwiększa się o korektę z tytułu zmienności w skali makro. Korektę z tytułu zmienności w skali makro oblicza się w następujący sposób:

$$VA_{Euro,macro} = 85\% \cdot CSSR_{Euro} \cdot \max(RCS_{co} - 1.3 \cdot RCS_{Euro}; 0) \cdot \omega_{co}$$

gdzie:

- a) $VA_{Euro,macro}$ oznacza korektę z tytułu zmienności w skali makro dla państwa co ;
- b) $CSSR_{Euro}$ oznacza wskaźnik wrażliwości zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na spread kredytowy dla euro;
- c) RCS_{co} oznacza spread skorygowany o ryzyko dla państwa co ;
- d) RCS_{Euro} oznacza spread skorygowany o ryzyko dla euro;
- e) ω_{co} oznacza krajowy współczynnik korekty dla państwa co .

$CSSR_{Euro}$ oblicza się jako wskaźnik wrażliwości zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji na spread kredytowy dla euro zgodnie z ust. 3.

RCS_{co} oblicza się w ten sam sposób co spread skorygowany o ryzyko dla euro zgodnie z ust. 3, lecz na podstawie portfela referencyjnego reprezentatywnego dla aktywów, w które inwestują zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji w celu pokrycia najlepszego oszacowania dla zobowiązań ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych z produktów sprzedawanych na rynku ubezpieczeń w tym państwie i denominowanych w euro.

RCS_{Euro} oblicza się jako spread skorygowany o ryzyko dla euro zgodnie z ust. 3.

Krajowy współczynnik korekty, o którym mowa w lit. e), oblicza się w następujący sposób:

$$\omega_{co} = \max \left(\min \left(\frac{RCS_{co}^* - 0.6\%}{0.3\%}; 1 \right); 0 \right)$$

gdzie RCS_{co}^* oznacza spread skorygowany o ryzyko dla państwa co , o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c), pomnożony przez odsetek inwestycji w instrumenty dłużne w stosunku do łącznych aktywów posiadanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie co .”;

39) w art. 77e wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się następujące lit. aa) i ab):

„aa) zestaw scenariuszy, które mają być stosowane do ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania dla zobowiązań w zakresie ubezpieczeń na życie zgodnie z art. 77 ust. 6;

ab) do celów ujawniania informacji zgodnie z art. 51 ust. 8 – odpowiednią strukturę terminową stopy procentowej wolnej od ryzyka bez uwzględnienia korekty dopasowującej ani korekty z tytułu zmienności i określoną bez stosowania środka przejściowego na potrzeby ekstrapolacji określonego w art. 77a ust. 2;”;

(ii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) dla każdej odpowiedniej waluty i każdego odpowiedniego krajowego rynku ubezpieczeń – spread skorygowany o ryzyko, o którym mowa, odpowiednio, w art. 77d ust. 3 i 4;”;

(iii) dodaje się następującą lit. d):

„d) dla każdego odpowiedniego państwa członkowskiego – odsetek inwestycji w instrumenty dłużne w stosunku do łącznych aktywów posiadanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w danym państwie, o czym mowa w art. 77d ust. 4.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Co najmniej raz na rok EIOPA opracowuje i publikuje dla każdej odpowiedniej waluty i każdego terminu zapadalności, w przypadku gdy rynki odpowiednich instrumentów finansowych lub obligacji o tym terminie zapadalności są głębokie, płynne i przejrzyste, odsetek obligacji o takim lub dłuższym terminie zapadalności wśród wszystkich obligacji denominowanych w tej walucie, o czym mowa w art. 77a ust. 1.”;

c) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu zapewnienia jednolitych warunków obliczania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz podstawowych środków własnych Komisja może przyjąć akty wykonawcze określające, w odniesieniu do każdej odpowiedniej waluty, informacje techniczne, o których mowa w ust. 1 lit. a) i lit. ab)–c) niniejszego artykułu, oraz pierwszy punkt wygładzania zgodnie z art. 77a ust. 1. W tych aktach wykonawczych mogą być wykorzystywane informacje publikowane przez EIOPA zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.”;

d) ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W odniesieniu do walut, w przypadku gdy w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 2, nie zostanie określony spread skorygowany o ryzyko, o którym mowa w ust. 1 lit. c), do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka stosowanej przy obliczaniu najlepszego oszacowania nie stosuje się korekty z tytułu zmienności. W odniesieniu do państw członkowskich, których walutą jest euro, i w przypadku gdy w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 2, nie zostanie określony spread skorygowany o ryzyko, o którym mowa w ust. 1 lit. c), ani odsetek, o którym mowa w ust. 1 lit. d), do korekty z tytułu zmienności nie dodaje się korekty z tytułu zmienności w skali makro.”;

e) dodaje się następujący ust. 4:

„4. Do celów ust. 2 niniejszego artykułu pierwszy punkt wygładzania dla waluty określony w akcie wykonawczym nie może zostać zmieniony, chyba że ocena odsetków obligacji o terminie zapadalności dłuższym niż dany termin zapadalności lub równym temu terminowi wśród wszystkich obligacji denominowanych w tej walucie wskazuje inny pierwszy punkt wygładzania zgodnie z art. 77a ust. 1 przez co najmniej dwa kolejne lata.”;

40) w art. 86 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) dodaje się następującą lit. aa):

„aa) ostrożną wycenę deterministyczną, o której mowa w art. 77 ust. 7, jak również warunki, na jakich wycena ta może być stosowana do celów wyceny najlepszego oszacowania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych z opcjami i gwarancjami;”;

(ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) metody, zasady i techniki służące do określania odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka, którą należy stosować przy obliczaniu najlepszego oszacowania, o którym mowa w art. 77 ust. 2, w szczególności:

(i) formułę służącą do ekstrapolacji, o której mowa w art. 77a ust. 1, w tym parametry, które określają szybkość zbliżania się ekstrapolacji;

(ii) metodę określania głębokości, płynności i przejrzystości rynków obligacji, o których to parametrach mowa w art. 77a ust. 1;

(iii) odsetek, poniżej którego udział obligacji o terminie zapadalności dłuższym niż dany termin zapadalności lub równym temu terminowi wśród wszystkich obligacji jest uznawany za niski do celów art. 77a ust. 1;

(iv) mechanizm przejściowy, o którym mowa w art. 77a ust. 2;”;

(iii) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) metody i założenia na potrzeby obliczania korekty z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, wraz z:

(i) formułą służącą do obliczania spreadu, o którym mowa w ust. 2 tego artykułu;

(ii) formułą służącą do obliczania wskaźnika wrażliwości na spread kredytowy, o którym to wskaźniku mowa w ust. 3 i 4 tego artykułu;

(iii) dla każdej odpowiedniej klasy aktywów – odsetkiem spreadu, który odpowiada części związanej z realistyczną oceną oczekiwanych strat lub nieoczekiwanym ryzykiem kredytowym lub innym ryzykiem związanym z aktywami, o której to części mowa w art. 77d ust. 3.

”.

;

- b) dodaje się następujący ust. 1a:

„1a. Komisja może przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 301a określające kryteria kwalifikowalności aktywów, które można włączyć do portfela aktywów, o którym mowa w art. 77b ust. 1 lit. a).”;

- c) dodaje się następujący ust. 2a:

„2a. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania art. 77 ust. 7 EIOPA opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych precyzujących metodykę określania zestawu scenariuszy, które należy stosować do celów ostrożnej wyceny deterministycznej najlepszego oszacowania zobowiązań z tytułu ubezpieczenia na życie, o których mowa w tym ustępie.

EIOPA przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 12 miesięcy po dacie wejścia w życie].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.”;

- 41) w art. 92 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 301a określające traktowanie udziałów kapitałowych w rozumieniu art. 212 ust. 2 akapit trzeci w instytucjach finansowych i kredytowych w odniesieniu do określania środków własnych, w tym metody dokonywania odliczeń istotnych udziałów kapitałowych w instytucjach kredytowych i finansowych od podstawowych środków własnych zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.

Niezależnie od odliczeń udziałów kapitałowych od środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, jak określono w akcie delegowanym przyjętym na podstawie akapitu pierwszego, do celów określenia podstawowych środków własnych, o których mowa w art. 88, organy nadzoru mogą zezwolić zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji na nieodliczanie wartości jego udziału kapitałowego w instytucji kredytowej lub finansowej, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji znajduje się w jednej z sytuacji opisanych w ppkt (i) lub (ii) niniejszej litery:
- (i) instytucja kredytowa lub finansowa oraz zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji należą do tej samej grupy, zdefiniowanej w art. 212, do której ma zastosowanie nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), a powiązana instytucja kredytowa lub finansowa nie podlega odliczeniu, o którym mowa w art. 228 ust. 5;
 - (ii) organy nadzoru wymagają od zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji stosowania technicznych metod obliczania zgodnie z częścią II załącznika I do dyrektywy 2002/87/WE lub zezwalają im na stosowanie tych metod, a instytucja kredytowa lub finansowa jest objęta tym samym dodatkowym nadzorem na podstawie tej dyrektywy co zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji;
- b) organy nadzoru mają pewność co do poziomu zintegrowanego zarządzania, zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej w odniesieniu do zakładów objętych nadzorem nad grupą, o którym mowa w lit. a) ppkt (i) niniejszego akapitu, lub objętych zakresem dodatkowego nadzoru, o którym mowa w lit. a) ppkt (ii) niniejszego akapitu;
- c) powiązany udział kapitałowy w instytucji kredytowej lub finansowej jest inwestycją kapitałową o charakterze strategicznym określoną w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 111 ust. 1 lit. m).”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Udziały kapitałowe w instytucjach finansowych i kredytowych, o których mowa w ust. 1a, obejmują:

a) udziały kapitałowe, które zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji posiadają w:

(i) instytucjach kredytowych i instytucjach finansowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 i 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

(ii) firmach inwestycyjnych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/65/UE;

b) instrumenty dodatkowe w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, instrumenty w Tier II, o których mowa w art. 63 tego rozporządzenia, a także instrumenty dodatkowe w Tier I i instrumenty w Tier II w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (UE) 2019/2033, posiadane przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji względem podmiotów, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, w których posiadają udział kapitałowy.”;

42) art. 95 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W tym celu w stosownych przypadkach zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji odnoszą się do wykazu pozycji środków własnych, o którym mowa w art. 97 ust. 1.”;

43) art. 96 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 95 i art. 97 ust. 1 do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące klasyfikacje:

- 1) nadwyżki środków wchodzące w zakres art. 91 ust. 2 klasyfikuje się do kategorii 1;
- 2) akredytywy i gwarancje zarządzane powierniczo na zlecenie wierzycieli ubezpieczeniowych przez niezależnego powiernika i wystawione przez instytucje kredytowe upoważnione zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE klasyfikuje się do kategorii 2;
- 3) wszelkie przyszłe należności, jakie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych lub inne towarzystwa ubezpieczeń armatorów o zmiennej wysokości wkładów oparte na zasadzie wzajemności, ubezpieczające jedynie ryzyka wyszczególnione w grupie 6, 12 i 17 w pkt A załącznika I, mogą otrzymać od swoich członków w formie dodatkowego wkładu w ciągu kolejnych 12 miesięcy, klasyfikuje się do kategorii 2.”;

44) skreślony

45) art. 109 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 109

Uproszczenia standardowej formuły

1. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji mogą stosować uproszczone obliczenia dla danego podmodułu lub modułu ryzyka w przypadku gdy uzasadniają to charakter, skala i złożoność ryzyk i gdy wymaganie od wszystkich zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji stosowania standardowych obliczeń byłoby niewspółmierne.

Do celów niniejszego ustępu uproszczone obliczenia są kalibrowane zgodnie z art. 101 ust. 3.

2. Nie naruszając przepisów ust. 1 niniejszego artykułu i art. 102 ust. 1, jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oblicza kapitałowy wymóg wypłacalności, a moduł lub podmoduł ryzyka nie reprezentuje udziału przekraczającego 5 % podstawowego kapitałowego wymogu wypłacalności, o którym mowa w art. 103 lit. a), zakład może stosować uproszczone obliczenia w odniesieniu do tego modułu lub podmodułu ryzyka przez okres nie dłuższy niż trzy lata od daty obliczenia kapitałowego wymogu wypłacalności.

3. Do celów ust. 2 suma udziałów każdego modułu lub podmodułu ryzyka w stosunku do podstawowego kapitałowego wymogu wypłacalności, w przypadku gdy stosuje się uproszczone obliczenia zgodnie z ust. 2, nie może przekraczać 10 %.

Udział modułu lub podmodułu ryzyka w stosunku do podstawowego kapitałowego wymogu wypłacalności, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest równy udziałowi obliczonemu ostatnim razem, gdy moduł lub podmoduł ryzyka obliczano bez uproszczonych obliczeń zgodnie z ust. 2.”;

46) w art. 111 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. l) i m) otrzymują brzmienie:

„l) uproszczone obliczenia ustanowione dla poszczególnych modułów i podmodułów ryzyka, o których mowa w art. 109 ust. 1, oraz modułów i podmodułów ryzyka nieistotnego, o których mowa w art. 109 ust. 2, a także kryteria, które muszą spełniać zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, w tym również wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, aby móc korzystać z uproszczeń, jak określono w art. 109 ust. 1;

m) podejście stosowane w przypadku znacznego pakietu akcji w rozumieniu art. 13 pkt 21 do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności, a zwłaszcza do obliczania podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje, o którym mowa w art. 105 ust. 5, z uwzględnieniem prawdopodobnego ograniczenia zmienności wartości tych znacznych pakietów akcji, wynikającego ze strategicznego charakteru tych inwestycji i z wpływu wywieranego przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji na spółki, w których dokonano inwestycji;”;

b) dodaje się następujące akapity:

„W przypadku gdy Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z akapitem pierwszym lit. c) w celu określenia metod, założeń i standardowych parametrów, które mają być stosowane do obliczania podmodułu ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 lit. a), w celu poprawy wrażliwości wymogów kapitałowych zgodnie ze zmianami stóp procentowych, takie korekty podmodułu ryzyka stopy procentowej mogą być wprowadzane stopniowo w okresie przejściowym trwającym do pięciu lat. Takie stopniowe wprowadzanie jest obowiązkowe i ma zastosowanie do wszystkich zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji.

Do celów akapitu pierwszego lit. h) metody i dostosowania stosowane w celu odzwierciedlenia ograniczonego zakresu dywersyfikacji ryzyka zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji związane z wyodrębnionymi funduszami nie mają zastosowania do portfeli aktywów, które nie są wyodrębnionymi funduszami i które są przeznaczone na pokrycie odpowiednich najlepszych oszacowań zobowiązań ubezpieczeniowych lub zobowiązań reasekuracyjnych, o których mowa w art. 77b ust. 1 lit. a).”;

47) art. 112 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Po otrzymaniu od organu nadzoru zatwierdzenia dotyczącego stosowania modelu wewnętrznego, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji co roku przedstawiają organom nadzoru oszacowanie kapitałowego wymogu wypłacalności dokonane zgodnie ze standardową formułą określoną w podsekcji 2.”;

48) w art. 122 dodaje się następujący ust. 5:

„5. Państwa członkowskie mogą zezwolić zakładom ubezpieczeń i zakładom reasekuracji na uwzględnienie w ich modelu wewnętrznym wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności obliczaną zgodnie z art. 77d jedynie w przypadku gdy:

a) zakres metody uwzględniania wpływu zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności w odniesieniu do danej waluty nie obejmuje specyficznej dla danego zakładu korekty spreadu skorygowanego o ryzyko zgodnie z art. 77d ust. 1c, ani – w przypadku euro – ewentualnego zwiększenia korekty z tytułu zmienności o korektę z tytułu zmienności w skali makro zgodnie z art. 77d ust. 4;

b) kapitałowy wymóg wypłacalności nie jest niższy od żadnego z poniższych:

(i) hipotetycznego kapitałowego wymogu wypłacalności obliczanego jako kapitałowy wymóg wypłacalności, z wyjątkiem sytuacji gdy wpływ zmian spreadu kredytowego na korektę z tytułu zmienności jest uwzględniany zgodnie z metodyką stosowaną przez EIOPA do celów publikacji informacji technicznych zgodnie z art. 77e ust. 1 lit. c);

(ii) hipotetycznego kapitałowego wymogu wypłacalności obliczanego zgodnie z pkt (i), z tym wyjątkiem, że portfel reprezentatywny dla waluty, o której mowa w art. 77d ust. 2 akapit drugi, ustala się na podstawie aktywów, w które inwestuje zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji, a nie na podstawie aktywów wszystkich zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji posiadających zobowiązania ubezpieczeniowe lub zobowiązania reasekuracyjne denominowane w tej walucie.

Do celów akapitu pierwszego lit. b) określenie portfela reprezentatywnego dla danej waluty opiera się na aktywach zakładu denominowanych w tej walucie i wykorzystywanych do pokrycia najlepszego oszacowania zobowiązań ubezpieczeniowych i zobowiązań reasekuracyjnych denominowanych w tej walucie.”;

49) w art. 132 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 3 akapit drugi wyrazy „w dyrektywie 85/611/EWG” zastępuje się wyrazami „w dyrektywie 2009/65/WE”;
- b) dodaje się następujące ust. 5, 6, 7 i 8:

„5. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie swojej strategii inwestycyjnej zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji uwzględniają możliwe zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych.

6. Na wniosek organu nadzoru zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji – przy podejmowaniu decyzji w sprawie swojej strategii inwestycyjnej – biorą pod uwagę kwestie makroostrożnościowe i oceniają zakres, w jakim ich strategia inwestycyjna może wpływać na zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych oraz może stać się źródłem ryzyka systemowego, a także uwzględniają te kwestie przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych.

7. Do celów ust. 5 i 6 zmiany makroekonomiczne i zmiany zachodzące na rynkach finansowych, jak również kwestie makroostrożnościowe mają takie samo znaczenie jak w art. 45.

8. Podejmując decyzję, czy zwrócić się z wnioskiem, o którym mowa w ust. 6, do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego jednostką zależną objętą zakresem nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), organ nadzoru rozważa, czy ocena, o której mowa w ust. 6, jest przeprowadzana na poziomie grupy przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, i czy taka ocena uwzględnia specyfikę tej jednostki zależnej.”;

- 50) w art. 133 ust. 3 wyrazy „dyrektywy 85/611/EWG” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2009/65/WE”;
- 51) w art. 138 ust. 4 wprowadza się następujące zmiany:
- a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:
- „W przypadku wyjątkowej niekorzystnej sytuacji wpływającej na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji reprezentujące znaczny udział w rynku lub w dotkniętych liniach biznesowych, ogłoszonej przez EIOPA, organ nadzoru może przedłużyć w odniesieniu do zakładów, których to dotyczy, termin ustanowiony w ust. 3 akapit drugi o maksymalny okres siedmiu lat, z uwzględnieniem wszelkich istotnych czynników, w tym średniego czasu trwania rezerw techniczno-ubezpieczeniowych.”;
- b) w akapicie drugim zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
- „Bez uszczerbku dla uprawnień EIOPA wynikających z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, do celów niniejszego ustępu EIOPA, na wniosek zainteresowanego organu nadzoru oraz – w stosownych przypadkach – po konsultacji z ERRS, ogłasza istnienie wyjątkowej niekorzystnej sytuacji.”;
- 52) art. 139 otrzymuje brzmienie:

Nie zgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności

1. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informują niezwłocznie organ nadzoru, jeżeli stwierdzą, że nie spełniają już minimalnego wymogu kapitałowego, lub jeżeli istnieje niebezpieczeństwo wystąpienia takiej niezgodności w ciągu kolejnych trzech miesięcy.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu wymóg polegający na informowaniu organu nadzoru ma zastosowanie niezależnie od tego, czy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji stwierdza niespełnienie minimalnego wymogu kapitałowego lub istnienie niebezpieczeństwa wystąpienia takiej niezgodności w trakcie obliczania minimalnego wymogu kapitałowego zgodnie z art. 129 ust. 4 lub w trakcie obliczania minimalnego wymogu kapitałowego między dwoma terminami, w których wynik takich obliczeń przekazano organowi nadzoru zgodnie z art. 129 ust. 4.

2. W terminie jednego miesiąca od stwierdzenia niezgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym lub od stwierdzenia niebezpieczeństwa wystąpienia takiej niezgodności zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, którego to dotyczy, przedkłada do zatwierdzenia przez organ nadzoru krótkookresowy realistyczny plan finansowy mający na celu przywrócenie – w terminie trzech miesięcy od tego stwierdzenia – dopuszczalnych podstawowych środków własnych co najmniej do poziomu minimalnego wymogu kapitałowego lub obniżenie profilu ryzyka w celu zapewnienia zgodności z minimalnym wymogiem kapitałowym.

3. Jeżeli w terminie dwóch miesięcy od otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, nie zostanie wszczęte postępowanie likwidacyjne, organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby rozważa ograniczenie lub zakaz swobodnego rozporządzania aktywami zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji. Powiadamia on o tym odpowiednio organy nadzoru przyjmujących państw członkowskich. Organy te wprowadzają, na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, takie same środki. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby wskazuje aktywa, które mają zostać objęte takimi środkami.

4. EIOPA może opracować wytyczne dotyczące działań, które organy nadzoru powinny podjąć w przypadku stwierdzenia niespełnienia minimalnego wymogu kapitałowego lub istnienia niebezpieczeństwa wystąpienia takiej niezgodności, o których mowa w ust. 1.”;

53) w art. 144 dodaje się następujący ust. 4:

„4. W przypadku cofnięcia zezwolenia państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nadal podlegały ogólnym zasadom i celom w zakresie nadzoru ubezpieczeniowego określonym w tytule I rozdział III, w stosownych przypadkach, do czasu uregulowania wszystkich zobowiązań ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych lub do czasu wszczęcia jakiegokolwiek postępowania likwidacyjnego.”;

54) w tytule I dodaje się następujący rozdział:

„*ROZDZIAŁ VIIA*

Narzędzia makroostrożnościowe

Artykuł 144a

Zarządzanie ryzykiem utraty płynności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zarządzanie ryzykiem utraty płynności przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, o którym mowa w art. 44 ust. 2 lit. d), zapewniało im utrzymanie odpowiedniej płynności w celu uregulowania ich zobowiązań finansowych wobec ubezpieczających i innych kontrahentów w chwili, gdy staną się one wymagalne, nawet w skrajnych warunkach.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru były uprawnione do żądania od zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji sporządzenia i utrzymania planu zarządzania ryzykiem utraty płynności. Na żądanie, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji prognozują przychodzące i wychodzące przepływy pieniężne w odniesieniu do swoich aktywów i zobowiązań w celu oceny poziomu potencjalnych niedopasowań w perspektywie krótko- i średnioterminowej oraz opracowują zestaw wskaźników ryzyka utraty płynności w celu wykrywania i monitorowania potencjalnych zaburzeń płynności oraz reagowania na nie.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przekazywały organom nadzoru plan zarządzania ryzykiem utraty płynności w ramach informacji, o których mowa w art. 35 ust. 1.

4. Bez uszczerbku dla art. 29c ust. 2 państwa członkowskie zapewniają, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji zaklasyfikowane jako małe i niezłożone zakłady zgodnie z art. 29b nie były zobowiązane do sporządzenia planu zarządzania ryzykiem utraty płynności.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku stosowania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji korekty dopasowującej, o której mowa w art. 77b, lub korekty z tytułu zmienności, o której mowa w art. 77d, mogły one połączyć plan zarządzania ryzykiem utraty płynności, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, z planem wymaganym zgodnie z art. 44 ust. 2 akapit trzeci.

6. W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu EIOPA opracowuje wytyczne w celu doprecyzowania treści, w tym połączenia planów, o których mowa w ust. 5, i częstotliwości aktualizowania planu zarządzania ryzykiem utraty płynności.

Artykuł 144b

Uprawnienia nadzorcze służące zaradzeniu słabościom w zakresie płynności w wyjątkowych okolicznościach

1. W ramach regularnych procesów nadzoru organy nadzoru monitorują poziom płynności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. W przypadku stwierdzenia znaczących ryzyk utraty płynności informują o tej ocenie dany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji. Zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wyjaśnia, w jaki sposób zamierza przeciwdziałać tym ryzykom utraty płynności.

2. Państwa członkowskie zapewniają organom nadzoru uprawnienia konieczne do wymagania od zakładów zwiększenia ich poziomu płynności w przypadku wykrycia ryzyk utraty płynności lub niedociągnięć w tym zakresie. Uprawnienia te stosuje się w przypadku istnienia wystarczających dowodów świadczących o wystąpieniu ryzyk utraty płynności oraz braku skutecznych środków naprawczych wprowadzonych przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji.

Środki wprowadzane przez organy nadzoru na podstawie niniejszego ustępu podlegają przeglądowi dokonywanemu przez te organy co najmniej raz w roku i są znoszone, jeżeli zakład wprowadził skuteczne środki naprawcze.

3. Bez uszczerbku dla przepisów przyjętych przez państwa członkowskie na podstawie tytułu IV niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru były uprawnione do tymczasowego zawieszenia praw do wykupu przysługujących ubezpieczającym z tytułu niektórych lub wszystkich polis ubezpieczeniowych na życie zakładów, które są narażone na znaczące ryzyka utraty płynności mogące zagrażać ochronie ubezpieczających lub stabilności systemu finansowego.

Z takiego uprawnienia korzysta się jedynie w wyjątkowych okolicznościach, które mają wpływ na zakłady, i w ostateczności. Przed wykonaniem takiego uprawnienia organ nadzoru bierze pod uwagę potencjalne niezamierzone skutki dla rynków finansowych, dla praw i zbiorowego interesu ubezpieczających i osób uprawnionych danego zakładu, w tym w kontekście transgranicznym.

Stosowanie środka, o którym mowa w akapicie pierwszym, trwa nie dłużej niż trzy miesiące. Państwa członkowskie zapewniają możliwość przedłużenia stosowania tego środka, jeżeli nadal istnieją powody uzasadniające jego zastosowanie, oraz zaprzestanie jego stosowania, gdy powody te przestaną istnieć.

Nie naruszając przepisów art. 144c ust. 6, państwa członkowskie zapewniają, aby dane zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji nie dokonywały żadnych wypłat ani innych płatności na rzecz akcjonariuszy ani innych wierzycieli nieuprzywilejowanych, nie przystępowały do odkupywania akcji własnych ani do spłaty lub umorzenia żadnych pozycji środków własnych oraz aby nie wypłacały premii ani innych wynagrodzeń zmiennych do czasu zniesienia przez organy nadzoru zawieszenia praw do wykupu. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru posiadały niezbędne w tym celu uprawnienia.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy posiadające mandat makroostrożnościowy, jeżeli nie są to organy nadzoru, były należycie informowane o zamiarze skorzystania przez organ nadzoru z uprawnienia, o którym mowa w niniejszym ustępie, oraz były odpowiednio angażowane w ocenę potencjalnych niezamierzonych skutków, o których mowa w akapicie drugim.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru powiadamiały EIOPA i ERRS o każdym przypadku wykonania uprawnienia, o którym mowa w niniejszym ustępie, w celu przeciwdziałania ryzyku dla stabilności systemu finansowego.

4. Jeżeli w wyjątkowych okolicznościach istnieją wystarczające dowody na istnienie ryzyk utraty płynności wpływających na całość lub znaczną część rynku, uprawnienie do zawieszenia praw ubezpieczających do wykupu może zostać wykonane zgodnie z warunkami ust. 3 w odniesieniu do wszystkich zakładów, których to bezpośrednio dotyczy i które prowadzą działalność w tym państwie członkowskim.

Państwa członkowskie wyznaczają organ wykonujący uprawnienia, o których mowa w niniejszym ustępie.

W przypadku gdy wyznaczonym organem jest organ inny niż organ nadzoru, państwo członkowskie zapewnia właściwą koordynację i wymianę informacji między poszczególnymi organami. W szczególności organy są zobowiązane do ścisłej współpracy i wymiany wszelkich informacji, które mogą być niezbędne do właściwego wykonywania obowiązków powierzonych organowi wyznaczonemu na mocy niniejszego ustępu.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby organ, o którym mowa w ust. 4 akapit drugi, powiadamiał EIOPA i, jeżeli środek ten jest wprowadzany w celu przeciwdziałania ryzyku zagrażającemu stabilności systemu finansowego, ERRS o wykonaniu uprawnienia, o którym mowa w ust. 4.

Powiadomienie zawiera opis zastosowanego środka, czas jego trwania oraz opis powodów i ryzyk, które stanowiły podstawę do wykonania tego uprawnienia, w tym powodów, dla których uznano je za skuteczne i proporcjonalne w stosunku do jego negatywnych skutków dla ubezpieczających.

6. Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszego artykułu, EIOPA, po konsultacji z ERRS, opracowuje wytyczne w celu:

- a) zapewnienia dalszych wytycznych dotyczących środków ukierunkowanych na wyeliminowanie niedociągnięć w zakresie zarządzania ryzykiem utraty płynności oraz dotyczących formy, uruchomienia i kalibracji uprawnień, z których mogą korzystać organy nadzoru w celu zwiększenia poziomu płynności zakładu w przypadku stwierdzenia ryzyka utraty płynności i niezdolności zakładów do odpowiedniego zaradzenia temu ryzyku;

b) określenia istnienia wyjątkowych okoliczności, które mogą stanowić uzasadnienie tymczasowego zawieszenia praw do wykupu;

c) określenia warunków zapewniających spójne stosowanie tymczasowego zawieszenia praw do wykupu jako środka stosowanego w ostateczności w całej Unii oraz aspektów, które należy uwzględnić w celu zapewnienia równej i odpowiedniej ochrony ubezpieczających we wszystkich jurysdykcjach państwa siedziby i państwa przyjmującego.

Artykuł 144c

Środki nadzoru ukierunkowane na ochronę sytuacji finansowej zakładów w przypadku wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze

1. Nie naruszając przepisów art. 141, państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru były uprawnione do wprowadzania środków ukierunkowanych na ochronę sytuacji finansowej poszczególnych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji w okresach wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze, które mogą zagrozić sytuacji finansowej danego zakładu lub stabilności systemu finansowego.

2. W okresach wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze organy nadzoru są uprawnione do wymagania od zakładów o profilu ryzyka szczególnie podatnym na zagrożenia zastosowania co najmniej następujących środków:

a) ograniczenia lub zawieszenia wypłaty dywidend na rzecz akcjonariuszy i innych wierzycieli nieuprzywilejowanych;

b) ograniczenia lub zawieszenia innych płatności na rzecz akcjonariuszy i innych wierzycieli nieuprzywilejowanych;

c) ograniczenia lub zawieszenia odkupywania akcji własnych i spłaty lub umorzenia pozycji środków własnych;

d) ograniczenia lub zawieszenia premii lub innych wynagrodzeń zmiennych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy krajowe i organy posiadające mandat makroostrożnościowy były należycie informowane o zamiarze skorzystania przez krajowy organ nadzoru z przepisów niniejszego artykułu oraz były odpowiednio angażowane w ocenę wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze zgodnie z niniejszym ustępem.

3. W ramach stosowania środków, o których mowa w ust. 2, należyce uwzględnia się kryteria proporcjonalności, o których mowa w art. 29 ust. 3, oraz istnienie zatwierdzonych limitów tolerancji ryzyka przez zakład i progów w jego systemie zarządzania ryzykiem.

4. W ramach stosowania środków, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, uwzględnia się dowody wynikające z procesu nadzoru oraz prospektywną ocenę wypłacalności i sytuacji finansowej zakładów, których to dotyczy, zgodnie z oceną, o której mowa w art. 45 ust. 1 akapit drugi lit. a) i b).

5. Stosowanie środków, o których mowa w ust. 2, trwa tak długo, jak długo istnieją powody uzasadniające ich stosowanie. Środki te są poddawane przeglądowi co najmniej raz na trzy miesiące i znoszone niezwłocznie po ustaniu warunków stanowiących podstawę do ich stosowania.

6. Do celów niniejszego artykułu istotne transakcje wewnątrz grupy, o których mowa w art. 245 ust. 2, w tym wypłaty dywidendy wewnątrz grupy, zawiesza się lub ogranicza wyłącznie w przypadku, gdy zagrażają one wypłacalności lub poziomowi płynności grupy lub co najmniej jednej z jednostek należących do grupy. Organy nadzoru zakładów powiązanych konsultują się z organem sprawującym nadzór nad grupą przed zawieszeniem lub ograniczeniem transakcji z resztą grupy.

7. W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania niniejszego artykułu EIOPA, po konsultacji z ERRS, opracowuje projekt wykonawczych standardów technicznych do celów stwierdzenia występowania wyjątkowych wstrząsów w całym sektorze.

EIOPA przedstawi Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 12 miesięcy po dacie wejścia w życie].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia tych wykonawczych standardów technicznych zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

Artykuł 144d

Stosowanie dodatkowych narzędzi makroostrożnościowych

1. W celu zapewnienia spójnego stosowania narzędzi makroostrożnościowych, o których mowa w art. 45 ust. 1e, art. 132 ust. 6 i art. 144a ust. 2, EIOPA opracowuje dwa zestawy wytycznych dotyczących:

a) kryteriów, które powinny być brane pod uwagę przez krajowe organy nadzoru przy określaniu zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji oraz grup, od których wymaga się:

(i) przeprowadzania dodatkowych analiz makroostrożnościowych, o których mowa w art. 45 ust. 1 lit. e), z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w ust. 9 tego artykułu;

(ii) włączenia względów makroostrożnościowych do zasady „ostrożnego inwestora”, o której mowa w art. 132 ust. 6, z uwzględnieniem okoliczności, o których mowa w ust. 8 tego artykułu;

b) kryteriów, które powinny być brane pod uwagę przez krajowe organy nadzoru przy określaniu zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji oraz grup, od których wymaga się sporządzenia i utrzymania planu zarządzania ryzykiem zgodnie z art. 144a ust. 2, a także treści i częstotliwości aktualizacji takich planów, z uwzględnieniem możliwego połączenia planów, o których mowa w ust. 5 tego artykułu.

2. Do celów ust. 1 lit. a) kryteria te są współmierne do związanych z nimi ryzyk i w szczególności uwzględniają, łącznie, wielkość, charakter, złożoność, poziom wzajemnych powiązań z rynkami finansowymi oraz transgraniczny charakter działalności ubezpieczeniowej i inwestycji danych zakładów.

3. Do celów ust. 1 lit. b) kryteria te są współmierne do związanych z nimi ryzyk i w szczególności uwzględniają, łącznie, strukturę portfeli aktywów i zobowiązań, charakter i zmienność zobowiązań ubezpieczeniowych i ekspozycję oczekiwanych przepływów pieniężnych aktywów na wahania rynkowe.”;

55) w art. 145 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) nazwisko osoby, która dysponuje odpowiednimi uprawnieniami do zaciągania wobec osób trzecich zobowiązań w imieniu zakładu ubezpieczeń”;

b) uchyla się akapit drugi;

56) art. 149 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 149

Zmiany charakteru ryzyk lub zobowiązań

1. Procedura przewidziana w art. 147 i 148 ma zastosowanie do każdej zmiany, jakiej zakład ubezpieczeń zamierza dokonać w informacjach określonych w art. 147.

2. Jeżeli nastąpi zmiana w działalności prowadzonej przez zakład ubezpieczeń w ramach swobody świadczenia usług, która to zmiana w istotny sposób wpływa na jego profil ryzyka lub na działalność ubezpieczeniową w co najmniej jednym przyjmującym państwie członkowskim, zakład ubezpieczeń informuje o tym organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby, gdy tylko taka zmiana zostanie zaobserwowana. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby bezzwłocznie informuje organy nadzoru przyjmujących państw członkowskich, których to dotyczy.”;

57) art. 152a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby powiadamia EIOPA i organ nadzoru właściwego przyjmującego państwa członkowskiego w przypadku, gdy stwierdził pogarszające się warunki finansowe lub inne pojawiające się ryzyka, w tym ryzyka dotyczące ochrony konsumentów, stwarzane przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji prowadzący działalność, która opiera się na swobodzie świadczenia usług lub swobodzie przedsiębiorczości i która może mieć skutki transgraniczne. Organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego może również powiadomić EIOPA i organ nadzoru właściwego państwa członkowskiego siedziby, w przypadku gdy ma poważne i uzasadnione obawy w odniesieniu do ochrony konsumentów. Organy nadzoru mogą skierować sprawę do EIOPA i zwrócić się o jego pomoc, w przypadku gdy nie uda się wypracować żadnego rozwiązania dwustronnego.”;

58) w art. 152b dodaje się następujące ust. 5 i 6:

„5. Jeżeli co najmniej dwa właściwe organy w ramach platformy współpracy nie zgadzają się co do procedury lub treści działań, które mają zostać podjęte, lub co do niepodejmowania działań w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, EIOPA może, na wniosek dowolnego właściwego organu, wesprzeć te organy w osiągnięciu porozumienia zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.

6. W przypadku braku porozumienia w ramach platformy oraz w razie poważnych obaw dotyczących negatywnych skutków dla ubezpieczających bądź dotyczących treści działań, które mają zostać podjęte, lub co do niepodejmowania działań w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, EIOPA może – zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 – wydać zalecenie dla organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby w celu uwzględnienia obaw innych zainteresowanych organów nadzoru oraz rozpoczęcia wspólnej kontroli na miejscu wraz z innymi zainteresowanymi organami nadzoru.

W przypadku gdy organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby rozpoczyna wspólną kontrolę na miejscu wraz z innymi krajowymi organami nadzoru, zaprasza również EIOPA.

W przypadku gdy zainteresowane organy nadzoru nie osiągną wspólnego stanowiska na platformie współpracy w terminie określonym przez EIOPA, EIOPA może – zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 – wydać zalecenie dla zainteresowanego organu nadzoru.

W przypadku gdy zainteresowany organ nadzorczy nie zastosuje się do tego zalecenia w terminie dwóch miesięcy, podaje uzasadnienie, w tym działania, które podjął lub zamierza podjąć w celu uwzględnienia obaw pozostałych zaangażowanych organów nadzoru.

EIOPA ocenia te działania i decyduje, czy są one wystarczające i odpowiednie.”;

59) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 153

Ramy czasowe i język wniosków o udzielenie informacji

Organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego może wystąpić z wnioskiem o udzielenie informacji, których ma prawo zażądać w odniesieniu do działalności zakładu ubezpieczeń prowadzącego działalność na terytorium tego państwa członkowskiego, do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby tego zakładu lub – jeżeli organ nadzoru w państwie siedziby nie przedstawi odpowiedzi w terminie dwóch tygodni – do zakładu ubezpieczeń. Informacje te zostają udzielone w rozsądnym terminie w języku urzędowym lub językach urzędowych przyjmującego państwa członkowskiego lub w innym języku zaakceptowanym przez organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego. Jeżeli organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego zwraca się bezpośrednio do zakładu ubezpieczeń, informuje on organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby o wniosku o udzielenie informacji.”;

60) dodaje się następujący art. 159a:

„Artykuł 159a

Dodatkowe wymogi dotyczące istotnej działalności transgranicznej

1. Na wniosek organu nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby przekazuje wszystkie następujące informacje otrzymane zgodnie z art. 35 w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji prowadzących istotną działalność transgraniczną na terytorium tego przyjmującego państwa członkowskiego:

- a) kapitałowy wymóg wypłacalności;
- b) minimalny wymóg kapitałowy;
- c) kwota dopuszczalnych środków własnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności;
- d) kwota dopuszczalnych podstawowych środków własnych na pokrycie minimalnego wymogu kapitałowego.

1a. Do celów niniejszego artykułu »istotna działalność transgraniczna« ma takie samo znaczenie jak w art. 33a ust. 3, a spory rozstrzyga się zgodnie z przepisami, o których mowa w tym artykule.

2. Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji nie spełnia minimalnego wymogu kapitałowego lub prawdopodobnie nie spełni go w ciągu najbliższych trzech miesięcy, lub jeżeli zachodzi istotna niezgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności, a organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby nie wprowadził odpowiednich środków w celu zaradzenia tej sytuacji, organ nadzoru przyjmującego państwa członkowskiego, w którym zakład prowadzi istotną działalność transgraniczną, może zwrócić się do organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby o wspólne przeprowadzenie kontroli na miejscu w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji, wyjaśniając powody takiego wniosku.

Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby akceptuje lub odrzuca wniosek, o którym mowa w akapicie pierwszym, w terminie jednego miesiąca od jego otrzymania.

3. Jeżeli organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby zgodzi się na przeprowadzenie wspólnej kontroli na miejscu, zaprasza EIOPA do udziału w takiej kontroli.

Po zakończeniu wspólnej kontroli na miejscu zainteresowane organy nadzoru opracowują wspólne wnioski w terminie dwóch miesięcy. Organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby uwzględnia takie wspólne wnioski przy podejmowaniu decyzji w sprawie odpowiednich reakcji w zakresie nadzoru.

W przypadku gdy organy nadzoru nie zgadzają się co do wniosków ze wspólnej kontroli na miejscu, każdy z nich może – w terminie dwóch miesięcy od upływu terminu, o którym mowa w akapicie drugim, i bez uszczerbku dla działań i uprawnień nadzorczych, które organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby ma podjąć lub wykonać w związku z niespełnieniem kapitałowego wymogu wypłacalności lub niespełnieniem bądź prawdopodobnym niespełnieniem minimalnego wymogu kapitałowego – przekazać sprawę do EIOPA i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010. Sprawy nie kieruje się EIOPA w przypadku upływu dwumiesięcznego okresu, o którym mowa w niniejszym akapicie, lub po osiągnięciu przez organy nadzoru porozumienia w sprawie wspólnych wniosków zgodnie z akapitem drugim.

Jeżeli w terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w akapicie trzecim, którykolwiek z zainteresowanych organów nadzoru skierował sprawę do EIOPA zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010, organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby odracza przyjęcie ostatecznych wniosków ze wspólnej kontroli na miejscu i czeka na decyzję, którą EIOPA może podjąć zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia, oraz przyjmuje wnioski zgodnie z decyzją EIOPA. Wszystkie zainteresowane organy nadzoru uznają te wnioski za rozstrzygające.

4. Jeżeli organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby odmawia przeprowadzenia wspólnej kontroli na miejscu, podaje na piśmie powody takiej odmowy organowi nadzoru występującemu z wnioskiem.

Jeżeli organy nadzoru nie zgadzają się z przyczynami odmowy, mogą przekazać sprawę do EIOPA i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w terminie jednego miesiąca od powiadomienia o decyzji przez organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby. W takim przypadku EIOPA może podjąć działania na podstawie uprawnień przyznanych mu na mocy tego artykułu.”;

61) w art. 212 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w lit. a) wyrazy „art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE”;

(ii) w lit. b) wyrazy „art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE”;

(iii) w lit. c) wprowadza się następujące zmiany:

– ppkt (i) otrzymuje brzmienie:

„(i) w skład której wchodzi zakład posiadający udziały kapitałowe w innych zakładach, jego jednostki zależne, podmioty, w których udziały posiada ten zakład lub jego jednostki zależne, oraz jednostki zarządzane przez ten zakład lub jego jednostki zależne wspólnie z co najmniej jedną jednostką niebędącą częścią grupy, a także jednostki powiązane ze sobą zgodnie z art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE oraz ich zakłady powiązane; lub”;

– dodaje się ppkt (iii) w brzmieniu:

„(iii) składającą się z połączenia ppkt (i) i (ii);”;

(iv) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) »ubebezpieczeniowa spółka holdingowa« oznacza zakład spełniający wszystkie następujące warunki:

a) zakład jest jednostką dominującą;

aa) zakład nie jest zakładem objętym regulacją, chyba że jest spółką zarządzania aktywami lub zarządzającym alternatywnym funduszem inwestycyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 5 i 5a dyrektywy 2002/87/WE;

b) zakład nie jest finansową spółką holdingową o działalności mieszanej lub finansową spółką holdingową w rozumieniu art. 4 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;

c) co najmniej jedna jednostka zależna tego zakładu jest zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji;

ca) niezależnie od własnego, deklarowanego celu zakładu, głównym przedmiotem działalności zakładu jest dowolny z następujących rodzajów działalności:

– nabywanie i posiadanie udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń lub zakładach reasekuracji;

– świadczenie usług dodatkowych w stosunku do podstawowej działalności jednego lub kilku powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji;

– prowadzenie co najmniej jednego z rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 i 15 załącznika I do dyrektywy 2013/36/UE lub wykonywanie co najmniej jednej z usług lub rodzajów działalności wymienionych w załączniku I sekcja 1 lub B do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do instrumentów finansowych wymienionych w sekcji C tego załącznika do tej dyrektywy;

d) ponad 50 % co najmniej jednego z następujących wskaźników jest regularnie powiązane z jednostkami zależnymi będącymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państw trzecich, ubezpieczeniowymi spółkami holdingowymi lub finansowymi spółkami holdingowymi o działalności mieszanej, spółkami holdingowymi zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji z państw trzecich lub zakładami, które świadczą usługi dodatkowe w stosunku do podstawowej działalności co najmniej jednego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji należącego do grupy, jak również powiązane z działalnością prowadzoną przez sam zakład, która nie jest związana z nabywaniem lub posiadaniem udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych będących zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji lub zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państw trzecich, jeżeli działalność ta ma taki sam charakter jak działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji:

- (i) kapitał własny zakładu na podstawie jego pozycji skonsolidowanej;
- (ii) aktywa zakładu na podstawie jego pozycji skonsolidowanej;
- (iii) przychody zakładu na podstawie jej pozycji skonsolidowanej;
- (iv) personel zakładu na podstawie jego pozycji skonsolidowanej;
- (v) inny wskaźnik uznany za istotny przez krajowy organ nadzoru;”;

(v) dodaje się następującą lit. fa):

„fa) »spółka holdingowa zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państw trzecich« oznacza jednostkę dominującą inną niż ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej w rozumieniu art. 2 pkt 15 dyrektywy 2002/87/WE, której główna działalność polega na nabywaniu i posiadaniu udziałów kapitałowych w jednostkach zależnych, w przypadku gdy te jednostki zależne są wyłącznie lub głównie zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji z państw trzecich;”;

b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Do celów niniejszego tytułu organy nadzoru za jednostkę dominującą uznają również każdy zakład, który w opinii organów nadzoru wywiera w sposób rzeczywisty dominujący wpływ na inny zakład, w tym również wtedy, gdy wpływ ten wywierany jest na decyzje tego drugiego zakładu w drodze scentralizowanej koordynacji.”;

c) dodaje się następujące ust. 3 i 4:

„3. Do celów niniejszego tytułu organy nadzoru uznają również, że co najmniej dwa zakłady stanowią grupę w rozumieniu ust. 1 lit. c), jeżeli w opinii organów nadzoru zakłady te są zarządzane w sposób jednolity.

W przypadku gdy zakłady, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mają siedziby w tym samym państwie członkowskim, państwa członkowskie zapewniają, aby wyłącznie krajowy organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 mógł stwierdzić, po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru, że takie zakłady tworzą grupę w oparciu o jego opinię, iż zakłady te są zarządzane w sposób jednolity.

4. Stwierdzając istnienie związku między co najmniej dwoma zakładami, o których mowa w ust. 2 i 3, organy nadzoru uwzględniają wszystkie następujące czynniki:

- a) kontrola lub możliwość wpływania przez osobę fizyczną lub przedsiębiorstwo na decyzje, w tym finansowe, zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w szczególności w związku z posiadaniem udziałów kapitałowych lub praw głosu, członkostwem w organie administrującym, zarządzającym lub nadzorczym, lub byciem jedną z osób, które faktycznie zarządzają zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji, lub pełnią inne kluczowe, krytyczne lub ważne funkcje;
- b) silna zależność zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji od innego przedsiębiorstwa lub osoby prawnej lub fizycznej, wynikająca z istnienia istotnych transakcji lub operacji finansowych lub niefinansowych, w tym ustalenia dotyczące outsourcingu i podziału personelu między zakłady;

- c) dowody na koordynację decyzji finansowych lub inwestycyjnych, w tym wspólnych inwestycji w powiązane zakłady, między co najmniej dwoma zakładami;
- d) dowody na istnienie skoordynowanych i spójnych strategii, operacji lub procesów między co najmniej dwoma zakładami, w tym w odniesieniu do kanałów dystrybucji ubezpieczeń, do produktów lub marek ubezpieczeniowych, komunikacji lub marketingu.

W przypadku stwierdzenia istnienia grupy na podstawie ust. 2 lub 3 organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 przekazuje zakładowi wyznaczonemu jako jednostka dominująca zgodnie z art. 214 ust. 5 lub 6 oraz zainteresowanym organom nadzoru szczegółowe wyjaśnienie czynników, na podstawie których dokonuje się takiej identyfikacji.

W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu EIOPA opracowuje regulacyjne standardy techniczne, aby uzupełnić lub doprecyzować czynniki, które organy nadzoru biorą pod uwagę w celu stwierdzenia istnienia związku między co najmniej dwoma zakładami, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

EIOPA przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 12 miesięcy od daty wejścia w życie].

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.”;

62) w art. 213 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają stosowanie nadzoru nad grupą, gdy grupa obejmuje którykolwiek z następujących podmiotów:”;

[b) w ust. 5 wyrazy „dyrektywy 2006/48/WE” zastępuje się wyrazami „dyrektywy 2013/36/UE”;

63) dodaje się następujący art. 213a:

„Artykuł 213a

Stosowanie środków dotyczących proporcjonalności na poziomie grupy

1. Grupy w rozumieniu art. 212, które podlegają nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), są klasyfikowane jako małe i niezłożone grupy przez organ sprawujący nadzór nad tą grupą zgodnie z procedurą określoną w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli spełniały wszystkie poniższe kryteria na poziomie grupy w okresie ostatnich dwóch lat obrotowych:

a) jeżeli co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wchodzący w skład grupy nie jest zakładem ubezpieczeń prowadzącym działalność w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie, muszą być spełnione wszystkie poniższe kryteria:

(i) podmoduł ryzyka stopy procentowej, o którym mowa w art. 105 ust. 5 lit. a), obliczony na podstawie skonsolidowanych danych, nie przekracza 5 % skonsolidowanych rezerw techniczno-ubezpieczeniowych grupy, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, o których to rezerwach mowa w art. 76, z wyłączeniem zakładów, do których stosuje się metodę 2;

(ii) łączne skonsolidowane rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe z działalności grupy w zakresie ubezpieczeń na życie, z uwzględnieniem udziału reasekuratorów i spółek celowych, nie przekraczają 1 000 000 000 EUR;

b) jeżeli co najmniej jeden zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji wchodzący w skład grupy nie jest zakładem ubezpieczeń na życie, muszą być spełnione wszystkie poniższe kryteria:

(i) średni wskaźnik szkodowo-kosztowy w odniesieniu do działalności ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie bez uwzględniania reasekuracji z ostatnich trzech lat obrotowych jest mniejszy niż 100 %;

(ii) roczna składka przypisana brutto grupy nie przekracza 100 000 000 EUR;

(iii) suma rocznych składek przypisanych brutto w grupach 5–7, 11, 12, 14 i 15 sekcji A załącznika I nie przekracza 30 % całkowitych rocznych składek przypisanych z działalności ubezpieczeniowej grupy w zakresie ubezpieczeń innych niż na życie;

c) roczna składka przypisana brutto z działalności prowadzonej przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji wchodzące w skład grupy, które mają siedziby w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie organu sprawującego nadzór nad grupą, jest niższa niż każdy z dwóch następujących progów:

– 15 000 000 EUR; lub

– 5 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tej grupy;

d) roczna składka przypisana brutto z działalności prowadzonej przez grupę w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie organu sprawującego nadzór nad grupą, jest niższa niż każdy z dwóch następujących progów:

– 15 000 000 EUR; lub

– 5 % całkowitej rocznej składki przypisanej brutto tej grupy;

e) inwestycje w lokaty tradycyjne stanowią więcej niż 80 % całości inwestycji, z wyłączeniem inwestycji dokonywanych przez zakłady, do których stosuje się metodę 2;

f) działalność grupy nie obejmuje operacji reasekuracyjnych przekraczających 50 % całkowitej składki przypisanej brutto tej grupy;

g) w przypadku gdy stosowana jest metoda 2 lub połączenie metod 1 i 2, każdy zakład, do którego stosuje się metodę 2, jest małym i niezłożonym zakładem.

Kryteria określone w lit. a) ppkt (i) oraz lit. e) nie mają zastosowania do grup, w których stosowana jest wyłącznie metoda 2.

2. Art. 29b stosuje się odpowiednio na poziomie zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będących jednostkami dominującymi najwyższego szczebla, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.

3. Grupy, do których nadzór nad grupą ma zastosowanie zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b) przez okres krótszy niż dwa lata, oceniając, czy spełniają kryteria określone w ust. 1 niniejszego artykułu, uwzględniają jedynie ostatni rok obrachunkowy.

3a. Następujących grup nie klasyfikuje się nigdy jako małe i niezłożone grupy:

- a) grup, które są konglomeratami finansowymi w rozumieniu art. 2 pkt 14 dyrektywy 2002/87/WE;
- b) grup, w których co najmniej jedna jednostka zależna jest jednostką, o której mowa w art. 228 ust. 1;
- c) grup, które stosują zatwierdzony częściowy lub pełny model wewnętrzny do obliczania kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.

5. Zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji będące jednostkami dominującymi najwyższego szczebla, ubezpieczeniowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej uwzględniają w swojej ocenie zgodności z kryteriami określonymi w ust. 1 plany działalności na kolejne trzy lata obrachunkowe.

6. Art. 29c, 29d i 29e stosuje się odpowiednio.”;

[63a) dodaje się następujący art. 213b:

„Artykuł 213b

Uprawnienia nadzorcze służące usunięciu przeszkód w nadzorze nad grupą

1. W przypadkach, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit. b), ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej zapewnia spełnienie wszystkich poniższych warunków:

- a) wewnętrzne ustalenia i podział zadań w ramach grupy są odpowiednie do celów przestrzegania przepisów niniejszego tytułu, a w szczególności są skuteczne w zakresie:
 - (i) koordynacji wszystkich jednostek zależnych ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej, w tym – w razie potrzeby – w drodze odpowiedniego podziału zadań między tymi jednostkami;
 - (ii) zapobiegania konfliktom wewnątrzgrupowym lub rozwiązywania ich; oraz
 - (iii) egzekwowania w całej grupie zasad ogólnogrupowych ustalonych przez dominującą ubezpieczeniową spółkę holdingową lub dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;
- b) struktura organizacyjna grupy, której częścią jest ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej, nie utrudnia ani w inny sposób nie uniemożliwia skutecznego nadzoru nad grupą i jej zależnymi zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji, biorąc pod uwagę w szczególności:
 - (i) pozycję ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w grupie wielowarstwowej;
 - (ii) strukturę akcjonariuszy; oraz

- (iii) rolę ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w grupie.

2. Jeżeli warunki określone w ust. 1 lit. a) nie są spełnione, organ sprawujący nadzór nad grupą jest uprawniony do zażądania od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zmiany wewnętrznych ustaleń i podziału zadań w grupie.

Jeżeli warunki określone w ust. 1 lit. b) nie są spełnione, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega odpowiednim środkom nadzoru ze strony organu sprawującego nadzór nad grupą w celu zapewnienia lub przywrócenia, w zależności od przypadku, ciągłości i integralności nadzoru nad grupą oraz zgodności z wymogami określonymi w przepisach niniejszego tytułu. W szczególności państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez organy nadzoru – gdy działają one jako organy sprawujące nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 – uprawnień do wymagania od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nadania grupie struktury umożliwiającej właściwemu organowi nadzoru skuteczne sprawowanie nadzoru nad grupą. Takie uprawnienie wykonuje się jedynie w wyjątkowych okolicznościach, po konsultacji z EIOPA oraz, w stosownych przypadkach, z innymi zainteresowanymi organami nadzoru, oraz wymaga ono przedstawienia grupie należytego uzasadnienia.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 213 ust. 2 lit. a) i b), jeżeli struktura organizacyjna grupy, w skład której wchodzi zakłady powiązane ze sobą zgodnie z art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE oraz ich zakłady powiązane lub której istnienie stwierdzono na podstawie art. 212 ust. 3 niniejszej dyrektywy, jest taka, że utrudnia lub uniemożliwia skuteczny nadzór nad tą grupą lub uniemożliwia tej grupie przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu, grupa ta podlega odpowiednim środkom nadzoru mającym na celu zapewnienie lub przywrócenie, w zależności od przypadku, ciągłości i integralności nadzoru nad grupą oraz przestrzegania przepisów niniejszego tytułu.

W szczególności państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez organy nadzoru – gdy działają one jako organy sprawujące nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 – uprawnień do wymagania utworzenia ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, lub utworzenia w Unii zakładu, który w sposób rzeczywisty wywiera, poprzez scentralizowaną koordynację, dominujący wpływ na decyzje, w tym decyzje finansowe, zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji należących do grupy.

W takim przypadku ubezpieczeniowa spółka holdingowa, finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej lub zakład prowadzący w sposób rzeczywisty scentralizowaną koordynację odpowiada za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu.”;]

64) w art. 214 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprawowanie nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 nie pociąga za sobą obowiązku organów nadzoru do prowadzenia nadzoru nad zakładem ubezpieczeń z państwa trzeciego, nad zakładem reasekuracji z państwa trzeciego lub ubezpieczeniową spółką holdingową prowadzącą działalność mieszaną, rozpatrywanymi indywidualnie.

Wyłącznie w celu zapewnienia zgodności z niniejszym tytułem sprawowanie nadzoru nad grupą może oznaczać bezpośredni nadzór i wykonywanie uprawnień nadzorczych w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej przez organy nadzoru.”;

b) w ust. 2 po akapicie pierwszym dodaje się następujący akapit:

„Dokonując oceny, czy dany zakład ma małe znaczenie z punktu widzenia celów nadzoru nad grupą zgodnie z akapitem pierwszym lit. b), organ sprawujący nadzór nad grupą zapewnia, by spełnione były wszystkie poniższe warunki:

- (i) wielkość zakładu pod względem aktywów ogółem i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych jest mała w porównaniu z innymi zakładami wchodzącymi w skład grupy i grupą jako całością;
 - (ii) wyłączenie zakładu z zakresu nadzoru nad grupą nie miałoby istotnego wpływu na wypłacalność grupy;
 - (iii) ryzyka jakościowe i ilościowe, w tym ryzyka wynikające z transakcji wewnątrz grupy, które zakład stwarza lub może stwarzać dla całej grupy, są nieistotne.”;
- c) dodaje się następujące ust. 3, 4, 5 i 6:

„3. Jeżeli wyłączenie jednego zakładu lub większej ich liczby z zakresu nadzoru nad grupą zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu prowadziłoby do sytuacji, która nie skutkowałaby zastosowaniem nadzoru nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), organ sprawujący nadzór nad grupą przed podjęciem decyzji o wyłączeniu konsultuje się z innymi zainteresowanymi organami nadzoru. Decyzję taką podejmuje się wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, niezwłocznie powiadamia się o niej EIOPA oraz należycie się ją uzasadnia wobec innych zainteresowanych organów nadzoru. Organ sprawujący nadzór nad grupą co najmniej raz w roku ocenia, czy jego decyzja jest nadal właściwa. Jeżeli tak nie jest, organ sprawujący nadzór nad grupą powiadamia EIOPA oraz, w stosownych przypadkach, inne zainteresowane organy nadzoru, o rozpoczęciu sprawowania nadzoru nad grupą.

Przed wyłączeniem jednostki dominującej najwyższego szczebla z nadzoru nad grupą zgodnie z ust. 2 lit. b) organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z innymi zainteresowanymi organami nadzoru oraz ocenia wpływ sprawowania nadzoru nad grupą na poziomie pośredniczącego zakładu posiadającego udziały kapitałowe na wypłacalność grupy. W szczególności wyłączenie takie nie jest możliwe, jeżeli jego skutkiem byłaby istotna poprawa sytuacji grupy pod względem wypłacalności. Organ sprawujący nadzór nad grupą niezwłocznie powiadamia EIOPA o swojej decyzji. Organ sprawujący nadzór nad grupą również co najmniej raz w roku ocenia, czy jego decyzja jest nadal właściwa.

W celu zwiększenia spójnego i konsekwentnego stosowania ust. 3 EIOPA wydaje wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010 w celu doprecyzowania wyjątkowych okoliczności, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, lub przypadków, w których uzasadnione może być wyłączenie jednostki dominującej najwyższego szczebla, w tym ubezpieczeniowych spółek holdingowych, z zakresu nadzoru nad grupą.

[4. Bez uszczerbku dla ust. 2 i 3 zakres grupy, do której stosuje się nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2, określa się zgodnie z art. 212.”;]

[Jeżeli grupa podlegająca nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c) jest określona zgodnie z art. 212 ust. 2 i 3, a jednostka dominująca lub jednostka zależna tej grupy jest także jednostką najwyższego szczebla posiadającą udziały kapitałowe w innej grupie w rozumieniu ust. 1 lit. c) tego artykułu, uznaje się, że ta inna grupa wchodzi w zakres grupy określonej zgodnie z ust. 2 i 3 tego artykułu.

Organy nadzoru mogą stosować art. 212 ust. 2 i 3 w celu rozszerzenia zakresu grupy w rozumieniu art. 212 ust. 1 lit. c).]

[5. Jeżeli grupa określona zgodnie z art. 212 ust. 3 podlega nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), grupa wyznacza jeden z zakładów zarządzanych w sposób jednolity jako jednostkę dominującą, która jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu. Pozostałe zakłady, o których mowa w art. 212 ust. 3 akapit pierwszy, uznaje się za jednostki zależne.]

6. W przypadku gdy wyznaczenie jednostki dominującej zgodnie z ust. 5 wiązałoby się ze znacznymi przeszkodami w sprawowaniu nadzoru nad grupą, w szczególności w przypadkach gdy siedziba zakładu nie znajduje się na terytorium państwa członkowskiego organu nadzoru działającego w charakterze organu sprawującego nadzór nad grupą zgodnie z art. 247, lub gdy wyznaczenie to spowodowałoby niezdolność grupy do skutecznego przestrzegania przepisów niniejszego tytułu, państwa członkowskie zapewniają, by organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą był uprawniony do żądania – po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru – wyznaczenia innej jednostki dominującej. Decyzja o wyznaczeniu innej jednostki dominującej jest przez organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą należycie uzasadniana wobec grupy i innych zainteresowanych organów nadzoru.

[W przypadku gdy grupa określona zgodnie z art. 212 ust. 3 podlegająca nadzorowi nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), nie wyznaczy jednostki dominującej zgodnie z ust. 5, organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 wyznacza – po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru – jednostkę dominującą, która ma być odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu. Pozostałe zakłady w takiej grupie uznaje się za jednostki zależne.

W przypadku wyznaczania jednostki dominującej zgodnie z akapitem pierwszym lub drugim organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 bierze pod uwagę następujące czynniki:

- a) kwotę rezerw techniczno-ubezpieczeniowych każdego zakładu;
- b) roczne składki przypisane brutto każdego zakładu;
- c) liczbę powiązanych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji każdego zakładu.

Organy nadzoru co najmniej raz w roku oceniają, czy wyznaczenie pozostaje właściwe. Jeżeli tak nie jest, organ nadzoru działający jako organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z art. 247 wyznacza inną jednostkę dominującą po konsultacji z innymi zainteresowanymi organami nadzoru. Ta inna jednostka dominująca jest odpowiedzialna za przestrzeganie przepisów niniejszego tytułu.”];

65) w art. 220 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wyrazy „określonych w art. 221–233” zastępuje się wyrazami „określonych w art. 221–233a”;

b) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie zezwalają jednak swoim organom nadzoru, w przypadku gdy te pełnią rolę organu sprawującego nadzór nad daną grupą, na podjęcie decyzji, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru i samą grupą, o stosowaniu wobec tej grupy metody 2 zgodnie z art. 233 i 234 lub kombinacji metod 1 i 2 zgodnie z art. 233a i 234, jeśli wyłączone stosowanie metody 1 nie byłoby właściwe.”;

c) dodaje się następujący ust. 3:

„3. Bez uszczerbku dla traktowania jednostek, o którym mowa w art. 228 ust. 1, organy nadzoru mogą podjąć decyzję o stosowaniu metody 2 zgodnie z ust. 2 akapit drugi niniejszego artykułu wyłącznie do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państw trzecich, ubezpieczeniowych spółek holdingowych oraz finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej.”;

66) w art. 221 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, wyłącznie do celów art. 228, niezależnie od tego, czy stosowana jest metoda 1 czy metoda 2, „proporcjonalny udział” oznacza część kapitału podstawowego będącą bezpośrednio lub pośrednio w posiadaniu zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie w zakładzie powiązanym.”;

b) w ust. 2 dodaje się następującą lit. d):

„d) jeżeli organ nadzoru stwierdził, że co najmniej dwa zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji tworzą grupę zgodnie z art. 212 ust. 3, ponieważ są zarządzane w sposób jednolity.”;

67) w art. 222 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Suma środków własnych, o których mowa w ust. 2 i 3, nie przekracza wkładu powiązanego zakładu ubezpieczeń lub powiązanego zakładu reasekuracji na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.”;

b) dodaje się następujący ust. 6:

„6. Do celów art. 230 ust. 1, art. 233 ust. 2 i art. 233a ust. 1 lit. a) [nie uznaje się, że pozycja środków własnych wyemitowana przez zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie jest wolna od obciążeń w rozumieniu art. 93 ust. 2 akapit drugi lit. c), jeżeli nie można odmówić spłaty tej pozycji jej posiadaczowi w przypadku likwidacji powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego jednostką zależną.”];

68) w art. 226 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł artykułu otrzymuje brzmienie: „Pośredniczące spółki holdingowe”

b) dodaje się następujący ust. 3:

„3. Do celów ust. 1 i 2 spółki holdingowe zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państw trzecich również traktuje się jak zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji.”;

69) w art. 227 ust. 1 akapit pierwszy po wyrazach „art. 233” dodaje się wyrazy „i art. 233a”;

(70) art. 228 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 228

Traktowanie poszczególnych zakładów powiązanych z innymi sektorów finansowych

1. Niezależnie od metody stosowanej zgodnie z art. 220 niniejszej dyrektywy, do celów obliczenia wypłacalności grupy zakład ubezpieczeń posiadający udiały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udiały kapitałowe w innym zakładzie uwzględnia wkład następujących jednostek na rzecz dopuszczalnych środków własnych grupy i kapitałowego wymogu wypłacalności grupy:

- a) instytucji kredytowych lub firm inwestycyjnych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 lub 2 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) spółek zarządzających UCITS w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2009/65/WE i spółek inwestycyjnych posiadających zezwolenie wydane na podstawie art. 27 tej dyrektywy, pod warunkiem że nie wyznaczyły one spółki zarządzającej na podstawie tej dyrektywy;
- c) zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2011/61/UE;
- d) jednostek innych niż zakłady objęte regulacją prowadzące co najmniej jeden z rodzajów działalności, o których mowa w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE, jeżeli działalność ta stanowi znaczącą część ich ogólnej działalności;
- e) instytucji pracowniczych programów emerytalnych w rozumieniu art. 6 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/2341.

2. Wkład zakładów powiązanych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na rzecz dopuszczalnych środków własnych grupy oblicza się jako sumę proporcjonalnego udziału w środkach własnych każdego zakładu, gdzie środki własne oblicza się w następujący sposób:

- a) w odniesieniu do każdej jednostki, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, zgodnie z właściwymi zasadami sektorowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2002/87/WE;

- b) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2009/65/WE;
- c) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. ad) dyrektywy 2011/61/UE;
- d) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu, zgodnie z właściwymi zasadami sektorowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2002/87/WE, jeżeli byłyby one podmiotami objętymi regulacją w rozumieniu art. 2 pkt 4 tej dyrektywy;
- e) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu, dostępny margines wypłacalności obliczony zgodnie z art. 16 dyrektywy (UE) 2016/2341.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu kwota środków własnych każdego zakładu powiązanego odpowiadająca kapitałom rezerwowym niepodlegającym podziałowi i innym pozycjom określonym przez organ sprawujący nadzór nad grupą jako posiadające ograniczoną zdolność do pokrycia strat, a także akcje uprzywilejowane, podporządkowany fundusz udziałowy towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, zobowiązania podporządkowane oraz aktywa z tytułu odroczonego podatku dochodowego, które są ujęte w środkach własnych przekraczających wymogi kapitałowe obliczone zgodnie z ust. 3, nie są uwzględniane, chyba że zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie jest w stanie uzasadnić w sposób zadowalający dla organu sprawującego nadzór nad grupą, że pozycje te mogą zostać udostępnione na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności grupy. Określając strukturę nadwyżki środków własnych, zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie uwzględnia fakt, że niektóre wymogi dotyczące niektórych zakładów powiązanych spełnia się wyłącznie przy użyciu kapitału podstawowego Tier I lub kapitału dodatkowego Tier I w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Na zasadzie odstępstwa, na podstawie decyzji organu sprawującego nadzór nad grupą, wymogi określone w akapicie drugim nie mają zastosowania do grup, które nie podlegają dodatkowemu nadzorowi zgodnie z dyrektywą 2002/87/WE, jeżeli suma środków własnych zakładów powiązanych, o których mowa w ust. 1, przekraczająca sumę wymogów kapitałowych takich zakładów obliczoną zgodnie z ust. 3 nie przekracza 1 % łącznych środków własnych grupy, obliczonych zgodnie z art. 230 ust. 1 lit. a), art. 233 ust. 2 lub art. 233a ust. 1 lit. a).

3. Wkład zakładów powiązanych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oblicza się jako sumę proporcjonalnego udziału w wymogu kapitałowym lub hipotetycznym wymogu kapitałowym każdego zakładu, gdzie ten wymóg kapitałowy lub hipotetyczny wymóg kapitałowy oblicza się w następujący sposób:

- a) w odniesieniu do zakładów powiązanych, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, zgodnie z poniższym:
 - (i) w odniesieniu do każdej firmy inwestycyjnej podlegającej wymogom w zakresie funduszy własnych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2019/2033 – sumę wymogu określonego w art. 11 tego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 39 ust. 2 lit. a) dyrektywy (UE) 2019/2034, lub lokalnych wymogów w zakresie środków własnych w państwach trzecich;

(ii) w odniesieniu do każdej instytucji kredytowej przyjmuje się wyższą z następujących wartości:

- sumę wymogu określonego w art. 92 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym środków, o których mowa w art. 458 i 459 tego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie środków własnych w celu przeciwdziałania ryzykom innym niż ryzyko nadmiernej dźwigni, o którym mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, wymogu połączonego bufora określonego w art. 128 pkt 6 tej dyrektywy, lub wszelkich lokalnych wymogów w zakresie środków własnych w państwach trzecich;
- sumę wymogów określonych w art. 92 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w tym środków, o których mowa w art. 458 i 459 tego rozporządzenia, szczególnych wymogów w zakresie środków własnych w celu przeciwdziałania ryzykom innym niż ryzyko nadmiernej dźwigni, o którym mowa w art. 104 dyrektywy 2013/36/UE, wymogu w zakresie bufora wskaźnika dźwigni określonego w art. 92 ust. 1a rozporządzenia (UE) nr 575/2013, lub wszelkich lokalnych wymogów w zakresie środków własnych w państwach trzecich w zakresie, w jakim wymogi te mają być spełnione w ramach kapitału Tier I;

- b) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/65/WE;
- c) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2011/61/UE;
- d) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. d) niniejszego artykułu – wymóg kapitałowy, który zakład powiązany musiałby spełnić zgodnie z właściwymi zasadami sektorowymi zdefiniowanymi w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2002/87/WE, gdyby był on podmiotem objętym regulacją w rozumieniu art. 2 pkt 4 tej dyrektywy;
- e) w odniesieniu do każdego zakładu powiązanego, o którym mowa w ust. 1 lit. e) niniejszego artykułu, wyższą z następujących wartości: wymagany margines wypłacalności obliczony zgodnie z art. 17 dyrektywy (UE) 2016/2341 oraz ewentualny wymóg kapitałowy nałożony na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym zakład jest zarejestrowany lub posiada zezwolenie na prowadzenie działalności.

4. Jeżeli kilka zakładów powiązanych, o których mowa w ust. 1, tworzy podgrupę podlegającą wymogowi kapitałowemu na zasadzie skonsolidowanej zgodnie z jedną z dyrektyw lub jednym z rozporządzeń, o których mowa w ust. 3, lub jeżeli finansowa spółka holdingowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej jest jednostką zależną grupy, organ sprawujący nadzór nad grupą może wymagać obliczania wkładu tych zakładów powiązanych na rzecz dopuszczalnych środków własnych grupy jako proporcjonalnego udziału w środkach własnych podgrupy zamiast stosowania ust. 2 lit. a)–e) do każdego zakładu należącego do tej podgrupy. W takim przypadku zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie oblicza również wkład tych zakładów powiązanych na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy jako proporcjonalny udział w wymogu kapitałowym tej podgrupy, zamiast stosować ust. 3 lit. a)–e) do każdego zakładu należącego do tej podgrupy. Wszystkie instytucje finansowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a także przedsiębiorstwa usług pomocniczych w rozumieniu pkt 18 tego artykułu, które wchodzą w zakres podgrupy, są ujęte w obliczaniu środków własnych i wymogu kapitałowego podgrupy.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego ustępu ust. 2 i 3 mają zastosowanie do konkretnej podgrupy na podstawie jej sytuacji skonsolidowanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub art. 4 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2019/2033 albo na podstawie jej pozycji skonsolidowanej, stosownie do przypadku.

5. Niezależnie od przepisów ust. 1–4 państwa członkowskie zezwalają swoim organom nadzoru, w przypadku gdy te pełnią rolę organu sprawującego nadzór nad daną grupą, na podjęcie, na wniosek zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub z własnej inicjatywy, decyzji o odliczeniu wszelkich udziałów, o których mowa w ust. 1 lit. a)–d), od środków własnych dopuszczalnych na pokrycie wypłacalności grupy zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie.”;

70a) w art. 229 dodaje się następujące akapity:

„Akapity pierwszy i drugi nie mają zastosowania do zakładów powiązanych, o których mowa w art. 229a ust. 1.

Jeżeli odliczenie, o którym mowa w akapitach pierwszym i drugim, poprawiłoby wypłacalność grupy w porównaniu z sytuacją, w której zakład pozostaje w zakresie obliczania wypłacalności grupy, organ sprawujący nadzór nad grupą może sprzeciwić się takiemu odliczeniu.”;

71) w tytule III rozdział II sekcja 1 podsekcja 3 dodaje się następujący art. 229a:

„Artykuł 229a

Uproszczone obliczenia

1. Do celów art. 230 organ sprawujący nadzór nad grupą, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru, może zezwolić zakładowi ubezpieczeń posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładowi reasekuracji posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie na stosowanie uproszczonego podejścia do udziałów kapitałowych w zakładach powiązanych, które są nieistotne.

Zastosowanie uproszczonego podejścia, o którym mowa w akapicie pierwszym, do jednego lub kilku zakładów powiązanych jest odpowiednio uzasadniane przez zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie wobec organu sprawującego nadzór nad grupą, z uwzględnieniem charakteru, skali i złożoności ryzyk zakładu powiązanego lub zakładów powiązanych.

Państwa członkowskie wymagają od zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie corocznej oceny dotyczącej tego, czy stosowanie uproszczonego podejścia nadal jest uzasadnione, oraz podania do publicznej wiadomości w sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej grupy wykazu i wielkości zakładów powiązanych podlegających temu uproszczonemu podejściu.

2. Do celów ust. 1 zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie wykazuje, w sposób zadowalający dla organu sprawującego nadzór nad grupą, że stosowanie uproszczonej metody w odniesieniu do udziałów kapitałowych w jednym lub kilku zakładach powiązanych jest wystarczająco ostrożne, aby uniknąć niedoszacowania ryzyk tego zakładu lub tych zakładów przy obliczaniu wypłacalności grupy.

W przypadku stosowania uproszczonego podejścia do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z państwa trzeciego, którego siedziba znajduje się w państwie, które nie jest uznawane za równoważne lub tymczasowo równoważne w rozumieniu art. 227, podejście to nie może prowadzić do tego, by wkład zakładu powiązanego na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy był niższy niż wymóg kapitałowy tego zakładu określony przez dane państwo trzecie.

Uproszczonego podejścia nie stosuje się do powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji z państwa trzeciego, jeżeli zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie nie dysponuje wiarygodnymi informacjami na temat wymogu kapitałowego określonego w tym państwie trzecim.

3. Do celów ust. 1 zakłady powiązane uznaje się za nieistotne, jeżeli wartość księgowa każdego z nich stanowi mniej niż 0,2 % skonsolidowanej sumy bilansowej grupy, a suma wartości księgowych wszystkich takich zakładów stanowi mniej niż 0,5 % skonsolidowanej sumy bilansowej grupy.”;

72) w art. 230 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wypłacalność grupy zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie oblicza się na podstawie rachunków skonsolidowanych.

Wypłacalność grupy zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie jest różnicą między:

- a) sumą środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, obliczoną na podstawie danych skonsolidowanych, oraz wkładu zakładów powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz dopuszczalnych środków własnych grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 2 lub 4;
- b) sumą kapitałowego wymogu wypłacalności na poziomie grupy, obliczoną na podstawie danych skonsolidowanych, oraz wkładu zakładów powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 3 lub 4.

Do celów akapitu drugiego pakietów akcji w zakładach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

Tytuł I rozdział VI sekcja 3 podsekcje 1, 2 i 3 oraz tytuł I rozdział VI sekcja 4 podsekcje 1, 2 i 3 mają zastosowanie do obliczania – na podstawie danych skonsolidowanych – środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności oraz kapitałowego wymogu wypłacalności na poziomie grupy. ”;

- b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) w akapicie drugim dodaje się następującą lit. c):
 - „c) proporcjonalnego udziału w lokalnych wymogach kapitałowych, w przypadku którego zezwolenie zostałoby cofnięte dla powiązanych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji z państw trzecich;

(ii) po akapicie czwartym dodaje się następujący akapit:

„Na zasadzie odstępstwa od poprzedniego akapitu, w przypadku gdy grupa, której środki własne określone w ust. 1 lit. a) przekraczają kapitałowy wymóg wypłacalności grupy, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie spełnia minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, zamiast art. 139 ust. 1 i 2 zastosowanie ma art. 138 ust. 1–4. Do celów niniejszego akapitu odniesienie do »kapitałowego wymogu wypłacalności« odczytuje się jako odniesienie do »minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy«.”;

73) w art. 232 akapit pierwszy w formule wprowadzającej wyrazy „o których mowa w art. 37 ust. 1 lit. a)–d)” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 37 ust. 1 lit. a)–e)”;

74) w art. 233 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) wartością udziałów posiadanych w zakładach powiązanych, o których mowa w art. 220 ust. 3 i art. 228 ust. 1, przez zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, oraz zagregowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, o którym mowa w ust. 3.”;

b) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) proporcjonalnego udziału zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie w środkach własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji.”;

(ii) dodaje się następującą lit. c):

„c) wkładu zakładów powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz dopuszczalnych środków własnych grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 2 lub 4.”;

c) w ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) proporcjonalnego udziału w kapitałowym wymogu wypłacalności każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji;”;

(ii) dodaje się następującą lit. c):

„c) wkładu zakładów powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, na rzecz kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, jeżeli wkład ten oblicza się zgodnie z art. 228 ust. 3 lub 4.”;

75) dodaje się następujący art. 233a:

„Artykuł 233a

Połączenie metod 1 i 2

1. Wypłacalność grupy zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie wyraża się jako różnicę między:

a) sumą:

(i) w odniesieniu do zakładów, do których stosuje się metodę 1, środków własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności, obliczonego zgodnie z art. 230 ust. 1 na podstawie danych skonsolidowanych;

- (ii) w odniesieniu do każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, do którego stosuje się metodę 2, proporcjonalnego udziału zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie w środkach własnych dopuszczalnych na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności;
- (iii) wkładu zakładów powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, obliczonego zgodnie z art. 228 ust. 2 lub 4; oraz

b) sumą:

- (i) w odniesieniu do zakładów, do których stosuje się metodę 1, skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, obliczonego zgodnie z art. 230 ust. 2 na podstawie danych skonsolidowanych;
- (ii) w odniesieniu do każdego powiązanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, do którego stosuje się metodę 2, proporcjonalnego udziału w kapitałowym wymogu wypłacalności;
- (iii) wkładu zakładów powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, obliczonego zgodnie z art. 228 ust. 3 lub 4.

2. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (i) i ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu pakietów akcji w zakładach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

3. Do celów ust. 1 lit. a) ppkt (i) i ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu pakietów akcji w zakładach powiązanych, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

Do celów ust. 1 lit. b) ppkt (i) niniejszego artykułu wartość pakietów akcji w zakładach, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, przekraczającą proporcjonalny udział ich własnego kapitałowego wymogu wypłacalności, uwzględnia się w danych skonsolidowanych przy obliczaniu wrażliwości wartości aktywów i zobowiązań na zmiany w poziomie lub wahania zmienności kursów wymiany walut („ryzyko walutowe”). Nie zakłada się jednak wrażliwości wartości tych pakietów akcji na zmiany w poziomie lub wahania zmienności rynkowych cen akcji („ryzyko cen akcji”).

4. Art. 233 ust. 4 stosuje się odpowiednio do celów ust. 1 lit. a) ppkt (ii) i lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu.
5. Art. 231 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia przez zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji oraz jego zakłady powiązane bądź wspólnie przez zakłady powiązane z ubezpieczeniową spółką holdingową wniosku o zezwolenie na obliczanie skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy oraz kapitałowego wymogu wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w grupie przy zastosowaniu modelu wewnętrznego.

6. Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie spełniają minimalny skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy, który jest wynikiem obliczenia, o którym mowa w art. 230 ust. 2 akapit drugi. W tym celu nie uwzględnia się minimalnego wymogu kapitałowego zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, do których stosuje się metodę 2.

Minimalny skonsolidowany kapitałowy wymóg wypłacalności grupy pokrywa się z dopuszczalnych podstawowych środków własnych określonych zgodnie z art. 98 ust. 4, obliczonych na podstawie danych skonsolidowanych. Do celów tego obliczenia pakietów akcji w zakładach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, nie uwzględnia się w danych skonsolidowanych.

W celu ustalenia, czy takie dopuszczalne środki własne kwalifikują się na pokrycie minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, stosuje się odpowiednio zasady określone w art. 221–229. Art. 139 ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

„Na zasadzie odstępstwa od poprzedniego akapitu, w przypadku gdy grupa, której środki własne określone w ust. 1 lit. a) przekraczają kapitałowy wymóg wypłacalności grupy, o którym mowa w ust. 1 lit. b), nie spełnia minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, zamiast art. 139 ust. 1 i 2 zastosowanie ma art. 138 ust. 1–4. Do celów niniejszego akapitu odniesienie do »kapitałowego wymogu wypłacalności« odczytuje się jako odniesienie do »minimalnego skonsolidowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy«.”;

7. Rozstrzygając o tym, czy kwota obliczona w ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu właściwie odzwierciedla profil ryzyka grupy w odniesieniu do zakładów, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, zainteresowane organy nadzoru zwracają szczególną uwagę na wszelkie szczególne rodzaje ryzyka występujące na poziomie grupy, które nie zostałyby odpowiednio ujęte, ponieważ są trudno wymierne.

Jeżeli profil ryzyka grupy w odniesieniu do zakładów, o których mowa w art. 220 ust. 3, do których stosuje się metodę 2, znacznie odbiega od założeń leżących u podstaw zagregowanego kapitałowego wymogu wypłacalności grupy, o którym mowa w art. 233 ust. 3, można ustanowić narzut kapitałowy na kwotę obliczoną w ust. 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego artykułu.

Art. 37 ust. 1–5, wraz z aktami delegowanymi i wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi zgodnie z art. 37 ust. 6, 7 i 8, stosuje się odpowiednio.”;

76) art. 234 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 234

Akty delegowane dotyczące zasad technicznych i metod ustanowionych w art. 220–229, uproszczonego podejścia określonego w art. 229a oraz sposobu stosowania art. 230–233a

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 301a akty delegowane określające:

- a) zasady techniczne i metody ustanowione w art. 220–229;
- b) szczegóły techniczne dotyczące uproszczonego podejścia określonego w art. 229a ust. 1, a także kryteria, na podstawie których organy nadzoru mogą zatwierdzać stosowanie uproszczonego podejścia;
- c) sposób stosowania art. 230–233a, odzwierciedlający ekonomiczny charakter określonych struktur prawnych.

Komisja może przyjmować zgodnie z art. 301a akty delegowane określające kryteria, na podstawie których organ sprawujący nadzór nad grupą może zatwierdzić stosowanie uproszczonego podejścia określonego w art. 229a ust. 2.”;

77) art. 244 ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„W celu zidentyfikowania znacznej koncentracji ryzyka podlegającej obowiązkowi zgłoszenia organ sprawujący nadzór nad grupą ustanawia, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru oraz z grupą, odpowiednie progi oparte na kapitałowych wymogach wypłacalności, rezerwach techniczno-ubezpieczeniowych, dopuszczalnych środkach własnych, innych ilościowych lub jakościowych kryteriach opartych na ocenie ryzyka, które uzna za stosowne, lub na kombinacji tych elementów.”;

78) w art. 245 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wyrazy „ust. 2 i 3” zastępuje się wyrazami „ust. 2, 3 i 3a”;

b) dodaje się następujący ust. 3a:

„3a. Oprócz transakcji wewnątrz grupy w rozumieniu art. 13 pkt 19, do celów ust. 2 i 3 niniejszego artykułu organy nadzoru mogą w uzasadnionych przypadkach wymagać od grup zgłaszania również transakcji wewnątrz grupy, które dotyczą zakładów innych niż zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji z państw trzecich, ubezpieczeniowe spółki holdingowe i finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej.”;

79) w art. 246 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wymogi określone w tytule I rozdział IV sekcja 2 stosuje się odpowiednio na poziomie grupy. System zarządzania grupą obejmuje zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, dominującą ubezpieczeniową spółkę holdingową, dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej, a także wszystkie zakłady powiązane wchodzące w skład grupy w rozumieniu art. 212, objęte nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c). System zarządzania grupą obejmuje również wszystkie zakłady, którymi zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub jego jednostki zależne zarządzają wspólnie z jednym lub większą liczbą zakładów nienależących do tej samej grupy.

Nie naruszając przepisów akapitu pierwszego niniejszego ustępu, systemy zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej oraz procedury sprawozdawcze wdraża się spójnie we wszystkich zakładach objętych nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), tak by można było kontrolować te systemy i procedury na poziomie grupy.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy dominującego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji najwyższego szczebla, ubezpieczeniowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii lub wyznaczonej jednostki dominującej zgodnie z art. 214 ust. 5 lub 6 ponosił ostateczną odpowiedzialność za przestrzeganie przez grupę, do której nadzór nad grupą ma zastosowanie zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c), przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy każdego zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji należącego do grupy pozostaje odpowiedzialny za przestrzeganie przez siebie wszystkich wymogów określonych w art. 40 i art. 213 ust. 1 akapit drugi.

System zarządzania ryzykiem obejmuje co najmniej wszystkie działania w zakresie ubezpieczeń i reasekuracji prowadzone w ramach grupy, a także istotne działania inne niż działania w zakresie ubezpieczeń. Obejmuje on również ryzyka wynikające z tych działań, na które grupa jest lub może być narażona, oraz współzależności między nimi.

”;

- b) w ust. 2 dodaje się następujące akapity:

„Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej regularnie monitorują działalność swoich zakładów powiązanych, w tym zakładów powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1, oraz zakładów nieobjętych regulacją. Monitorowanie to jest współmierne do charakteru, skali i złożoności ryzyk, które zakłady powiązane powodują lub mogłyby powodować na poziomie grupy.

Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej posiadają na poziomie grupy sporządzone na piśmie zasady oraz zapewniają spójność sporządzonych na piśmie zasad wszystkich zakładów objętych regulacją należących do grupy z zasadami grupy. Zapewniają one również spójne wdrażanie zasad grupy przez wszystkie zakłady objęte regulacją należące do grupy.”;

- c) w ust. 4 akapit pierwszy zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Własna ocena ryzyka i wypłacalności przeprowadzana na poziomie grupy obejmuje co najmniej wszystkie działania w zakresie ubezpieczeń i reasekuracji prowadzone w ramach grupy, a także istotne działania inne niż działania w zakresie ubezpieczeń. Obejmuje ona również ryzyka wynikające z tych działań, na które grupa jest lub może być narażona, oraz współzależności między nimi. Podlega ona procesowi nadzoru przeprowadzanemu przez organ sprawujący nadzór nad grupą zgodnie z rozdziałem III.”;

d) dodaje się następujący ust. 5:

„5. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej zapewnienia stosowania przez grupę solidnych zasad zarządzania obejmujących jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności oraz podziałem obowiązków w grupie. System zarządzania grupą ma na celu zapobieganie konfliktom interesów, a jeżeli nie jest to możliwe, zarządzanie nimi.

Osobami, które faktycznie zarządzają grupą ubezpieczeniową lub reasekuracyjną, są osoby, które faktycznie zarządzają jednostką dominującą, o której mowa w ust. 1 akapit trzeci.

Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej wskazania osób odpowiedzialnych za pełnienie innych kluczowych funkcji w grupie ubezpieczeniowej lub reasekuracyjnej objętej nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c). Organ administrujący, zarządzający lub nadzorczy, o którym mowa w ust. 1 akapit trzeci niniejszego artykułu, jest odpowiedzialny za działania prowadzone przez te osoby.

Jeżeli osoby, które faktycznie zarządzają grupą ubezpieczeniową lub reasekuracyjną lub są odpowiedzialne za pełnienie innych kluczowych funkcji, są również osobami, które faktycznie zarządzają jednym lub kilkoma zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji, lub innymi zakładami powiązanymi, lub są odpowiedzialne za pełnienie innych kluczowych funkcji w którymkolwiek z tych zakładów, zakład posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie zapewnia wyraźne oddzielenie ról i obowiązków na poziomie grupy od tych, które mają zastosowanie na poziomie poszczególnych zakładów.”;

80) w tytule III dodaje się następujący rozdział IIA:

„ROZDZIAŁ IIA

Zasady makroostrożnościowe na poziomie grupy

Artykuł 246a

Zarządzanie ryzykiem utraty płynności na poziomie grupy

1. W odniesieniu do zarządzania ryzykiem utraty płynności art. 144a ma zastosowanie odpowiednio do zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie i zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej.
2. W przypadku gdy plan zarządzania ryzykiem utraty płynności jest wymagany na poziomie zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, państwa członkowskie zapewniają zwolnienie jednostek zależnych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, które są objęte nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a) i b), z obowiązku sporządzania i utrzymywania planu zarządzania ryzykiem utraty płynności na poziomie indywidualnym, jeżeli plan zarządzania ryzykiem utraty płynności obejmuje zarządzanie płynnością i potrzeby w zakresie płynności zainteresowanych jednostek zależnych.

Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzoru mogły wymagać od poszczególnych zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji korzystających ze zwolnienia, o którym mowa w akapicie pierwszym, przedłożenia informacji zawartych w planie zarządzania ryzykiem utraty płynności dotyczących skonsolidowanej sytuacji grupy oraz swojej własnej sytuacji.³ Niezależnie od przepisów ust. 2 organy nadzoru mogą wymagać od jednostki zależnej zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji sporządzenia i utrzymania planu zarządzania ryzykiem utraty płynności na poziomie indywidualnym, jeżeli wykryją ryzyko utraty płynności lub jeżeli plan zarządzania ryzykiem utraty płynności na poziomie grupy nie zawiera odpowiednich informacji, których dostarczenia organ nadzoru, który wydał zezwolenie jednostce zależnej, wymaga od podobnych zakładów w celu monitorowania ich poziomu płynności.

W celu zapewnienia spójnego stosowania niniejszego artykułu wytyczne, o których mowa w art. 144a, obejmują również wymogi na poziomie grupy.

Artykuł 246b

Inne zasady makroostrożnościowe

Art. 144b i 144c stosuje się odpowiednio na poziomie zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej.”;

- 81) w art. 252 akapit pierwszy wyrazy „instytucją kredytową w rozumieniu przepisów dyrektywy 2006/48/WE albo przedsiębiorstwem inwestycyjnym w rozumieniu przepisów dyrektywy 2004/39/WE” zastępuje się wyrazami „instytucją kredytową w rozumieniu przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 lub firmą inwestycyjną w rozumieniu przepisów dyrektywy 2014/65/UE”;

82) w art. 254 dodaje się następujące ust. 3 i 4:

„3. Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie oraz zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa i finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej przekazują organowi sprawującemu nadzór nad grupą informacje, o których mowa w niniejszym artykule, co roku w terminie 22 tygodni od zakończenia roku obrachunkowego zakładu, a w przypadku gdy informacje, o których mowa w niniejszym artykule, wymagane są raz na kwartał – w terminie 11 tygodni od zakończenia każdego kwartału.

4. W przypadku gdy terminy, o których mowa w art. 35b ust. 1 i 2, zostają przedłużone zgodnie z ust. 4 tego artykułu w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego częścią grupy, do której ma zastosowanie nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2, dany organ sprawujący nadzór nad grupą może, w terminie trzech miesięcy od stwierdzenia przez EIOPA wyjątkowego zdarzenia zakłócającego działalność zgodnie z art. 35b ust. 4, tymczasowo przedłużyć w odniesieniu do tej grupy odpowiednie terminy przekazania informacji, o których mowa w ust. 3, o maksymalnie 10 tygodni.

”;83) w art. 256 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej publikowania corocznie sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy. Sprawozdanie to zawiera informacje na temat grupy skierowane do innych uczestników rynku, o których mowa w art. 51 ust. 1b. Art. 51, 53, 54 i 55 stosuje się odpowiednio.

Państwa członkowskie zapewniają ujawnianie przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji posiadające udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowe spółki holdingowe lub finansowe spółki holdingowe o działalności mieszanej informacji, o których mowa w niniejszym artykule, co rok, w terminie 24 tygodni od zakończenia roku obrachunkowego zakładu.

W przypadku gdy termin, o którym mowa w art. 51 ust. 7, zostaje przedłużony zgodnie z tym artykułem w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego częścią grupy, do której ma zastosowanie nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2, dany organ sprawujący nadzór nad grupą może, w terminie trzech miesięcy od stwierdzenia przez EIOPA wyjątkowego zdarzenia zakłócającego działalność zgodnie z art. 35b ust. 4, tymczasowo przedłużyć w odniesieniu do tej grupy odpowiedni termin ujawnienia informacji, o których mowa w akapicie drugim, o maksymalnie 10 tygodni. ”;

b) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) informacje dla każdej jednostki zależnej w grupie, której informacje muszą być indywidualnie identyfikowalne, w tym obie części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, i ujawnione zgodnie z art. 51, 53, 54 i 55.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja przyjmuje, zgodnie z art. 301a, akty delegowane dokładniej określające informacje, które muszą być ujawniane w jednym sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz sprawozdaniu na temat wypłacalności i kondycji finansowej na poziomie grupy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.”;d) skreślony

84) dodaje się następujące art. 256b i 256c:

„Artykuł 256b

Regularne sprawozdanie do celów nadzoru na poziomie grupy

1. Państwa członkowskie wymagają od zakładu ubezpieczeń posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie i zakładu reasekuracji posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, od ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej przedkładania organom nadzoru corocznie regularnego sprawozdania do celów nadzoru na poziomie grupy. Art. 35 ust. 5a stosuje się odpowiednio.

Państwa członkowskie zapewniają przekazywanie przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji informacji, o których mowa w niniejszym artykule, co rok lub rzadziej, w terminie 24 tygodni od zakończenia roku obrachunkowego zakładu.

W przypadku gdy termin, o którym mowa w art. 35b ust. 3, zostaje przedłużony zgodnie z art. 35b ust. 4 w odniesieniu do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji będącego częścią grupy, do której ma zastosowanie nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2, dany organ sprawujący nadzór nad grupą może, w terminie trzech miesięcy od stwierdzenia przez EIOPA wyjątkowego zdarzenia zakłócającego działalność zgodnie z art. 35b ust. 4, tymczasowo przedłużyć w odniesieniu do tej grupy odpowiedni termin przedstawienia informacji, o których mowa w akapicie drugim, o maksymalnie 10 tygodni.

2. Zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej mogą, pod warunkiem uzyskania zgody zainteresowanych organów nadzoru, przekazywać jednolite regularne sprawozdania do celów nadzoru zawierające następujące elementy:

- a) informacje na poziomie grupy, które przekazuje się zgodnie z ust. 1;
- b) informacje dla każdej jednostki zależnej w grupie, które są indywidualnie identyfikowalne, przekazuje się zgodnie z art. 35 ust. 5a i nie mogą być one uboższe niż informacje, które zostałyby przekazane przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji przedkładające regularne sprawozdania do celów nadzoru zgodnie z art. 35 ust. 5a.

Przed wydaniem zgody na podstawie akapitu pierwszego organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z członkami kolegium organów nadzoru i należycie uwzględnia wszelkie ich opinie i zastrzeżenia. Brak zgody zainteresowanych krajowych organów nadzoru musi być należycie uzasadniony. W przypadku zatwierdzenia przez kolegium organów nadzoru jednolitego regularnego sprawozdania do celów nadzoru zgodnie z ust. 2, każdy poszczególny zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji przekazuje swojemu organowi nadzoru jednolite regularne sprawozdanie do celów nadzoru. Każdy organ nadzoru jest uprawniony do nadzorowania konkretnej części jednolitego regularnego sprawozdania do celów nadzoru przeznaczonego dla odpowiedniej jednostki zależnej. [linebreak]

3. Jeżeli przedłożone jednolite regularne sprawozdanie do celów nadzoru nie jest zadowalające dla krajowych organów nadzoru, zatwierdzenie to może zostać cofnięte.

4. Jeżeli w sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 2, nie zawarto informacji, których przekazywania wymaga od podobnych zakładów organ nadzoru, który wydał zezwolenie jednostce zależnej w grupie, i jeżeli brak ten jest istotny, zainteresowany organ nadzoru jest uprawniony do zażądania od danej jednostki zależnej przekazania niezbędnych dodatkowych informacji.

5. Jeżeli organ nadzoru, który wydał zezwolenie jednostce zależnej w grupie, stwierdzi jakkolwiek niezgodność z art. 35 ust. 5a lub wystąpi z wnioskiem o zmianę lub wyjaśnienie dotyczące jednolitego regularnego sprawozdania do celów nadzoru, informuje o tym również kolegium organów nadzoru, a organ sprawujący nadzór nad grupą przekazuje taki sam wniosek zakładowi ubezpieczeń posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakładowi reasekuracji posiadającemu udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej.

6. Komisja przyjmuje, zgodnie z art. 301a, akty delegowane dokładniej określające przekazywane informacje.

Artykuł 256c

Sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej: wymogi dotyczące audytu

1. Państwa członkowskie wymagają, aby zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej należąca do grupy poddawaly audytowi bilans grupy ujawniany w ramach sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej grupy lub w ramach jednolitego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej.
2. Wraz ze sprawozdaniem na temat wypłacalności i kondycji finansowej lub jednolitym sprawozdaniem na temat wypłacalności i kondycji finansowej zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udiały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej przedkłada organowi sprawującemu nadzór nad grupą odrębne sprawozdanie, zawierające określenie rodzaju poświadczenia oraz wyniki audytu, przygotowane przez firmę audytorską.
3. W przypadku gdy istnieje jednolite sprawozdanie na temat wypłacalności i kondycji finansowej, wymogi dotyczące audytu nałożone na powiązany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji muszą być spełnione, a zakład ubezpieczeń posiadający udiały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udiały kapitałowe w innym zakładzie, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej przedkłada organowi nadzoru tego powiązanego zakładu sprawozdanie, o którym mowa w art. 51a ust. 4.
4. Art. 51a stosuje się odpowiednio.”;

85) art. 257 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 257

Wymogi dotyczące kompetencji i reputacji osób, które faktycznie zarządzają ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej lub pełnią inne kluczowe funkcje

Państwa członkowskie wymagają, aby osoby faktycznie zarządzające ubezpieczeniową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, a w stosownych przypadkach również osoby odpowiedzialne za pełnienie innych kluczowych funkcji, spełniały wymogi dotyczące kompetencji i reputacji.

Art. 42 stosuje się odpowiednio.”;

86) w art. 258 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organom nadzoru przyznaje się wszelkie uprawnienia nadzorcze do wprowadzania w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej środków koniecznych do zapewnienia spełnienia przez grupy objęte nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. a), b) i c) wszystkich wymogów określonych w niniejszym tytule. Uprawnienia te obejmują ogólne uprawnienia nadzorcze, o których mowa w art. 34.

Nie naruszając swoich przepisów prawa karnego, państwa członkowskie nakładają kary lub wprowadzają środki w odniesieniu do ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej naruszających przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przyjęte w celu transpozycji niniejszego tytułu, lub w odniesieniu do osób faktycznie zarządzających tymi spółkami. Organy nadzoru ściśle współpracują ze sobą w celu zapewnienia skuteczności takich kar lub środków, w szczególności w przypadku gdy zarząd lub główna jednostka organizacyjna ubezpieczeniowej spółki holdingowej lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej nie znajduje się w tym samym państwie członkowskim co jej siedziba.”;

b) dodaje się następujące ust. 2a i 2b:

„2a. Jeżeli organ sprawujący nadzór nad grupą stwierdza, że warunki określone w art. 213b ust. 1 nie są spełnione lub przestały być spełniane, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej podlega odpowiednim środkom nadzoru w celu zapewnienia lub przywrócenia, w zależności od przypadku, ciągłości i integralności nadzoru nad grupą oraz zapewnienia zgodności z wymogami określonymi w przepisach niniejszego tytułu. W przypadku finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej środki nadzoru uwzględniają w szczególności wpływ na konglomerat finansowy jako całość, a także na powiązane z nim zakłady objęte regulacją.

2b. Do celów ust. 1 i 2a niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby środki nadzoru, które można stosować wobec ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej, obejmowały co najmniej:

a) zawieszenie wykonywania praw głosu związanych z udziałami w zakładzie ubezpieczeń lub zakładzie reasekuracji będącym jednostką zależną posiadanymi przez ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;

b) wydawanie nakazów, nakładanie kar lub sankcji w odniesieniu do ubezpieczeniowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej lub członków organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego tych spółek;

- c) wydawanie poleceń lub udzielanie wskazówek ubezpieczeniowej spółce holdingowej lub finansowej spółce holdingowej o działalności mieszanej w zakresie przeniesienia jej udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń i zakładach reasekuracji będących spółkami zależnymi na jej akcjonariuszy;
- d) tymczasowe wyznaczenie w ramach grupy innej ubezpieczeniowej spółki holdingowej, finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej bądź zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji jako podmiotu odpowiedzialnego za zapewnienie zgodności z wymogami określonymi w niniejszym tytule;
- e) ograniczenie lub zakazanie wypłat z zysku lub wypłaty odsetek na rzecz akcjonariuszy;
- f) żądanie od ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej zbycia lub zmniejszenia pakietów akcji w zakładach ubezpieczeń lub zakładach reasekuracji lub w innych zakładach powiązanych, o których mowa w art. 228 ust. 1;
- g) wymaganie od ubezpieczeniowych spółek holdingowych lub finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej niezwłocznego przedłożenia planu przywrócenia zgodności.

Organ sprawujący nadzór nad grupą konsultuje się z innymi zainteresowanymi organami nadzoru oraz z EIOPA przed zastosowaniem jakichkolwiek środków, o których mowa w akapicie pierwszym, w przypadku gdy środki te dotyczą jednostek, których siedziby znajdują się w więcej niż jednym państwie członkowskim.”;

87) w art. 262 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku braku równoważnego nadzoru, o którym mowa w art. 260, lub gdy państwo członkowskie nie stosuje art. 261 w sytuacji czasowej równoważności zgodnie z art. 260 ust. 7, to państwo członkowskie stosuje w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy w rozumieniu art. 212, do której zastosowanie ma nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. c), jedno z poniższych:

a) odpowiednio art. 218–235 i art. 244–258;

b) jedną z metod określonych w ust. 3 umożliwiających osiągnięcie celów określonych w ust. 2.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zezwalają swoim organom nadzoru na stosowanie innych metod zapewniających odpowiedni nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji należącymi do grupy w rozumieniu art. 212, do której zastosowanie ma nadzór nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. c). Metody te są uzgodnione przez organ sprawujący nadzór nad grupą, określony zgodnie z art. 247, po konsultacji z pozostałymi zainteresowanymi organami nadzoru.

Metody, o których mowa w akapicie pierwszym, umożliwiają realizację celów nadzoru nad grupą określonych w niniejszym tytule. Do celów tych należą m.in.:

a) ochrona alokacji kapitału i struktury środków własnych zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji oraz zapobieganie istotnemu tworzeniu kapitału wewnątrz grupy, w przypadku gdy takie tworzenie kapitału wewnątrz grupy jest finansowane z wpływów z instrumentów dłużnych lub innych instrumentów finansowych, które nie kwalifikują się jako pozycje środków własnych spółki dominującej;

b) ocena i monitorowanie ryzyk stwarzanych przez jednostki zarówno w Unii, jak i poza jej granicami, oraz ograniczanie ryzyka ich przenoszenia się z tych jednostek oraz z innych zakładów nieobjętych regulacją na zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należące do grupy oraz na podgrupę, której jednostką dominującą najwyższego szczebla jest zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, ubezpieczeniowa spółka holdingowa lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, jak określono w art. 215, jeżeli taka podgrupa istnieje.

Metody, o których mowa w akapicie pierwszym, są odpowiednio uzasadniane, dokumentowane i zgłaszane pozostałym zainteresowanym organom nadzoru, EIOPA oraz Komisji.”;

c) dodaje się następujący ust. 3:

„3. Do celów ust. 2 niniejszego artykułu zainteresowane organy nadzoru mogą w szczególności stosować co najmniej jedną z następujących metod w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, ubezpieczeniowych spółek holdingowych i finansowych spółek holdingowych o działalności mieszanej należących do grupy objętej nadzorem nad grupą zgodnie z art. 213 ust. 2 lit. c):

- a) wyznaczenie jednego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji odpowiedzialnego za zgodność z wymogami określonymi w niniejszym tytule, w przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należące do grupy nie mają w Unii wspólnej jednostki dominującej;
- b) wymaganie utworzenia ubezpieczeniowej spółki holdingowej z siedzibą w Unii lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, w przypadku gdy zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji należące do grupy nie mają wspólnej jednostki dominującej w Unii, oraz stosowanie przepisów niniejszego tytułu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy kierowanej przez tę ubezpieczeniową spółkę holdingową lub finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej;

- c) w przypadku gdy kilka zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy tworzy podgrupę, której jednostka dominująca ma siedzibę w Unii, oprócz stosowania przepisów niniejszego tytułu do tej podgrupy, wprowadzenie dodatkowych środków lub nałożenie dodatkowych wymogów, w tym wymogów, o których mowa w niniejszym akapicie lit. d), e) i f), oraz wzmocniony nadzór nad koncentracją ryzyka w rozumieniu art. 244 i nad transakcjami wewnątrz grupy w rozumieniu art. 245, aby osiągnąć cel, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. b) niniejszego artykułu;
- d) wymaganie niezależności członków organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego jednostki dominującej najwyższego szczebla w Unii od jednostki dominującej najwyższego szczebla poza Unią;
- e) zakazanie, limitowanie, ograniczanie, monitorowanie lub wymaganie uprzedniego zgłaszania transakcji, w tym wypłat dywidend i wypłat kuponów dotyczących długu podporządkowanego, jeżeli transakcje te stanowią lub mogą stanowić zagrożenie dla sytuacji finansowej lub wypłacalności zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji należących do grupy oraz z jednej strony dotyczą zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, ubezpieczeniowej spółki holdingowej z siedzibą w Unii lub finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej z siedzibą w Unii, a z drugiej strony dotyczą jednostki należącej do grupy z siedzibą poza Unią; jeżeli organ sprawujący nadzór nad grupą w Unii nie jest jednym z organów nadzoru państwa członkowskiego, w którym powiązany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji ma siedzibę, organ sprawujący nadzór nad grupą w Unii informuje te organy nadzoru o swoich ustaleniach w celu umożliwienia im zastosowania odpowiednich środków;

- f) wymaganie informacji na temat wypłacalności i sytuacji finansowej, profilu ryzyka oraz limitów tolerancji ryzyka jednostek dominujących, których siedziba znajduje się poza Unią, w tym, w stosownych przypadkach, sprawozdań na te tematy przedkładanych organowi administrującemu, zarządzającemu lub nadzorczemu bądź organom nadzoru tych jednostek dominujących z państw trzecich.”;

88) w art. 265 dodaje się następujący ust. 1a:

„1a. W ramach obowiązków wynikających z ust. 1 państwa członkowskie w szczególności zapewniają, by w przypadku gdy jednostka dominująca jednego lub większej liczby zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji jest instytucją kredytową, firmą inwestycyjną, instytucją finansową, spółką zarządzającą UCITS, zarządzającym alternatywnym funduszem inwestycyjnym, instytucją pracowniczych programów emerytalnych lub zakładem nieobjętym regulacją prowadzącym co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2013/36/UE, gdy działalność ta stanowi znaczącą część jego ogólnej działalności, organy nadzoru odpowiedzialne za nadzór nad tymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji sprawowały ogólny nadzór nad transakcjami pomiędzy tymi zakładami ubezpieczeń lub zakładami reasekuracji a jednostką dominującą i jej zakładami powiązanymi.”;

89) w art. 301a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wyrazy „art. 17, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 249, 256, 258, 260 i 308b” zastępuje się wyrazami „art. 35 ust. 9 lit. a), art. 86 ust. 1 lit. a) i c)–h), art. 234 ust. 1 lit. a) i c) oraz w art. 17, 31, 37, 50, 56, 75, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 258, 260 oraz 308b”;

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 35 ust. 9 lit. b), art. 86 ust. 1 lit. aa), b) oraz i), art. 234 lit. b) oraz w art. 29, art. 86 ust. 1a, art. 234 ust. 2 i art. 256b, powierza się Komisji na okres czterech lat od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą na dzień wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].”;

(iii) dodaje się następujący akapit:

„Przekazanie uprawnień, o którym mowa w akapicie pierwszym i drugim, zostaje automatycznie przedłużone na taki sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przekazanie uprawnień przewidziane w art. 17, 29, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 256b, 258, 260 i 308b może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę.”;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 17, 29, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 216, 217, 227, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 256b, 258, 260 lub 308b wchodzi w życie tylko wtedy, kiedy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub kiedy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

90) art. 304 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą na dzień rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] zakłady ubezpieczeń na życie mogą w dalszym ciągu stosować podejście, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wyłącznie w odniesieniu do aktywów i zobowiązań, w stosunku do których organy nadzoru zatwierdziły stosowanie podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje opartego na czasie trwania przed dniem [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą na dzień rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej].”;

91) dodaje się następujące art. 304a i 304b:

1. Po konsultacji z ERRS EIOPA ocenia – na podstawie dostępnych danych oraz ustaleń platformy ds. zrównoważonego finansowania, o której mowa w art. 20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852*, oraz EUNB w kontekście jego prac prowadzonych na mocy mandatu określonego w art. 501c lit. c) rozporządzenia (UE) 575/2013 – czy uzasadnione byłoby specjalne ostrożnościowe traktowanie ekspozycji związanych z aktywami lub działaniami, które w znacznym stopniu dotyczą celów środowiskowych lub społecznych. EIOPA ocenia w szczególności potencjalny wpływ specjalnego ostrożnościowego traktowania ekspozycji związanych z aktywami i działaniami, które w znacznym stopniu dotyczą celów środowiskowych lub społecznych lub które są w znacznej mierze związane ze szkodą wyrządzaną w odniesieniu do takich celów, na ochronę ubezpieczających i stabilność finansową w Unii.

Do dnia [28 czerwca 2023 r.] EIOPA przedłoży Komisji sprawozdanie w sprawie swoich ustaleń. W stosownych przypadkach w sprawozdaniu rozważa się możliwe, oparte na analizie ryzyka, ostrożnościowe traktowanie ekspozycji związanych z aktywami i działaniami, które w znacznym stopniu dotyczą celów środowiskowych lub społecznych lub które są w znacznej mierze związane ze szkodą wyrządzaną w odniesieniu do takich celów, oraz towarzyszy mu ocena skutków potencjalnych zmian dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

2. Co najmniej raz na pięć lat EIOPA dokonuje w odniesieniu do ryzyka katastrof naturalnych przeglądu zakresu i kalibracji standardowych parametrów podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie w zakresie kapitałowego wymogu wypłacalności, o którym to podmodule mowa w art. 105 ust. 2 akapit trzeci lit. b). Do celów tych przeglądów EIOPA uwzględnia najnowsze dostępne odpowiednie dowody w zakresie nauk o klimacie i znaczenie zagrożeń w kontekście ryzyka obejmowanego ubezpieczeniem przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące standardową formułę obliczania podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie w zakresie kapitałowego wymogu wypłacalności.

Pierwszy przegląd na podstawie akapitu pierwszego zostanie przeprowadzony do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy].

Jeżeli w trakcie przeglądu przeprowadzonego na podstawie akapitu pierwszego EIOPA stwierdzi, że ze względu na zakres lub kalibrację standardowych parametrów podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie istnieje znaczna rozbieżność między częścią kapitałowego wymogu wypłacalności dotyczącą katastrof naturalnych a rzeczywistym ryzykiem katastrof naturalnych ponoszonym przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji, EIOPA przedstawia Komisji opinię na temat ryzyka katastrof naturalnych.

W opinii dotyczącej ryzyka katastrof naturalnych przedłożonej Komisji na podstawie akapitu trzeciego rozważa się zakres lub kalibrację standardowych parametrów podmodułu ryzyka katastroficznego w ubezpieczeniach innych niż na życie w zakresie kapitałowego wymogu wypłacalności w celu usunięcia stwierdzonej rozbieżności i opinii tej towarzyszy ocena skutków proponowanych zmian dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji.

3. W ramach oceny, o której mowa w art. 45 ust. 1, EIOPA ocenia, czy i w jakim zakresie zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oceniają swoją istotną ekspozycję na ryzyka związane z utratą różnorodności biologicznej. Następnie EIOPA ocenia, jakie działania można podjąć w celu zapewnienia, aby zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji podejmowały takie działania, w razie potrzeby z uwzględnieniem istniejących narzędzi pomiarowych. EIOPA przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia ... [jeden rok po dacie wejścia w życie niniejszej dyrektywy zmieniającej].

[4. EIOPA, EUNB i ESMA, za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, o którym mowa w art. 54 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010, opracowują wytyczne w celu zapewnienia, aby w testach warunków skrajnych dotyczących ryzyk środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem uwzględniano spójność, względy długoterminowe i wspólne standardy dotyczące metod oceny. Nadzorcze testy warunków skrajnych dotyczących ryzyk środowiskowych, społecznych i związanych z zarządzaniem powinny rozpocząć się od czynników związanych z klimatem. EIOPA, EUNB i ESMA, za pośrednictwem Wspólnego Komitetu, o którym mowa w art. 54 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010, badają, w jaki sposób w testach warunków skrajnych można uwzględnić ryzyka społeczne i związane z zarządzaniem.]

Artykuł 304b

Przegląd dotyczący rozdziału działalności w zakresie ubezpieczenia na życie i działalności w zakresie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie oraz buforów kapitałowych

1. EIOPA ocenia wpływ rozdziału działalności w zakresie ubezpieczeń na życie i ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, o których mowa w art. 73 ust. 1. W szczególności EIOPA ocenia skutki utrzymania i potencjalne skutki złagodzenia zasady rozdziału działalności w zakresie ubezpieczeń na życie i ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie przynajmniej w odniesieniu do ochrony ubezpieczających, potencjalnego subsydiowania skróśnego działalności w zakresie ubezpieczeń na życie i ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, efektywności rynku i równych warunków działania. EIOPA przedstawi Komisji sprawozdanie ze swoich ustaleń do dnia ... [jeden rok po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej].

2. Do dnia [5 lat od daty rozpoczęcia stosowania] EIOPA monitoruje wkład wymogu połączonego bufora powiązanych instytucji kredytowych, zgodnie z definicją w art. 128 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, w kapitałowe wymogi wypłacalności grupy, o których mowa w art. 228 ust. 3 lit. a) ppkt (i) niniejszej dyrektywy. W tym celu EIOPA współpracuje z EUNB i uwzględnia zasady mające zastosowanie do obliczania adekwatności kapitałowej, o której mowa w art. 6 dyrektywy 2002/87/WE w odniesieniu do konglomeratów finansowych. EIOPA informuje Komisję o wszelkich ustaleniach.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).”;

92) w art. 305 uchyla się ust. 2 i 3;

93) uchyla się art. 308a;

94) w art. 308b wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 5–8;

b) ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Niezależnie od art. 100, art. 101 ust. 3 i art. 104 państwa członkowskie zapewniają, aby standardowe parametry stosowane do obliczania podmodułu koncentracji ryzyka rynkowego oraz podmodułu ryzyka spreadu zgodnie ze standardową formułą były takie same w odniesieniu do ekspozycji wobec rządów centralnych państw członkowskich lub banków centralnych państw członkowskich powstałych przed dniem 1 stycznia 2023 r., denominowanych i finansowanych w walucie krajowej dowolnego państwa członkowskiego, jak parametry, które miałyby zastosowanie do takich ekspozycji denominowanych i finansowanych w ich własnej walucie krajowej.”;

- c) w ust. 17 po akapicie pierwszym dodaje się następujące akapity:

„Jeżeli grupa ubezpieczeniowa lub grupa reasekuracyjna, bądź jakikolwiek z jej zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji będący jednostką zależną stosuje środek przejściowy dotyczący stóp procentowych wolnych od ryzyka, o którym mowa w art. 308c, lub środek przejściowy dotyczący rezerw techniczno-ubezpieczeniowych, o którym mowa w art. 308d, zakład ubezpieczeń posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie lub zakład reasekuracji posiadający udziały kapitałowe w innym zakładzie, lub ubezpieczeniowa spółka holdingowa, lub finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej ujawnia publicznie – w ramach swojego sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej grupy, o którym mowa w art. 256, i oprócz ujawnień, o których mowa w art. 308c ust. 4 lit. c) i art. 308d ust. 5 lit. c) – kwantyfikację wpływu, jaki na jego sytuację finansową ma założenie, że środków własnych uzyskanych w wyniku zastosowania tych środków przejściowych nie można faktycznie udostępnić na pokrycie kapitałowego wymogu wypłacalności zakładu posiadającego udziały kapitałowe w innym zakładzie, dla którego obliczana jest wypłacalność grupy.

Jeżeli grupa ubezpieczeniowa lub grupa reasekuracyjna w znaczącym stopniu polega na stosowaniu środków przejściowych, o których mowa w art. 308c i 308d, w sposób zafałszowujący rzeczywistą wypłacalność grupy, nawet jeśli kapitałowy wymóg wypłacalności grupy byłby spełniony bez stosowania tych środków przejściowych, organ sprawujący nadzór nad grupą jest uprawniony do wprowadzenia stosownych środków, w tym do ewentualnego obniżenia kwoty środków własnych uzyskanych w wyniku stosowania tych środków przejściowych, które można uznać za kwalifikujące się do pokrycia kapitałowego wymogu wypłacalności grupy.”;

95) w art. 308c wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Po dniu [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] organy nadzoru zatwierdzają przejściową korektę do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka wyłącznie w następujących przypadkach:

a) gdy w okresie 18 miesięcy poprzedzających zatwierdzenie przepisy niniejszej dyrektywy miały po raz pierwszy zastosowanie do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji występującego z wnioskiem o zatwierdzenie po wyłączeniu go z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy na podstawie art. 4;

b) gdy w okresie sześciu miesięcy poprzedzających zatwierdzenie zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji występujący z wnioskiem o zatwierdzenie otrzymał zezwolenie na przyjęcie portfela umów, na warunkach określonych w prawie krajowym oraz, w stosownych przypadkach, na mocy art. 39 lub 164, jeżeli przed dokonaniem przeniesienia przekazujący zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zastosował przejściową korektę do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w odniesieniu do tego portfela umów.”;

b) ust. 4 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w ramach części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, która obejmuje informacje kierowane do innych uczestników rynku, o których to informacjach mowa w art. 51 ust. 1b, publicznie ujawniają wszystkie z poniższych elementów:

(i) fakt, że stosują przejściową strukturę terminową stopy procentowej wolnej od ryzyka;

(ii) kwantyfikację wpływu niestosowania tego przejściowego środka na ich sytuację finansową;

(iii) w przypadku gdy bez stosowania tego środka przejściowego zakład osiągnąłby zgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności, przyczyny stosowania tego środka przejściowego;

(iv) ocenę zależności zakładu od tego środka przejściowego oraz, w stosownych przypadkach, opis środków wprowadzonych lub planowanych przez zakład w celu zmniejszenia lub zniesienia tej zależności.”;

96) w art. 308d wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Po dniu [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę rozpoczęcia stosowania niniejszej dyrektywy zmieniającej] organy nadzoru zatwierdzają przejściowe odliczenie w stosunku do rezerw techniczno-ubezpieczeniowych wyłącznie w następujących przypadkach:

a) gdy w okresie 18 miesięcy poprzedzających zatwierdzenie przepisy niniejszej dyrektywy miały po raz pierwszy zastosowanie do zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji występującego z wnioskiem o zatwierdzenie po wyłączeniu go z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy na podstawie art. 4;

b) gdy w okresie sześciu miesięcy poprzedzających zatwierdzenie zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji występujący z wnioskiem o zatwierdzenie przyjął portfel umów, na warunkach określonych w prawie krajowym oraz, w stosownych przypadkach, na mocy art. 39 lub 164, jeżeli przed dokonaniem przeniesienia przekazujący zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji zastosował przejściową korektę do odpowiedniej struktury terminowej stopy procentowej wolnej od ryzyka w odniesieniu do tego portfela umów.”;

b) ust. 5 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w ramach części sprawozdania na temat wypłacalności i kondycji finansowej, która obejmuje informacje kierowane do innych uczestników rynku, o których to informacjach mowa w art. 51 ust. 1b, publicznie ujawniają wszystkie z poniższych elementów:

(i) fakt, że stosują przejściowe odliczenie w stosunku do rezerw techniczno-ubezpieczeniowych;

(ii) kwantyfikację wpływu niestosowania tego przejściowego odliczenia na ich sytuację finansową;

(iii) w przypadku gdy bez stosowania tego środka przejściowego zakład osiągnąłby zgodność z kapitałowym wymogiem wypłacalności, przyczyny stosowania tego środka przejściowego;

(iv) ocenę zależności zakładu od tego środka przejściowego oraz, w stosownych przypadkach, opis środków wprowadzonych lub planowanych przez zakład w celu zmniejszenia lub zniesienia tej zależności.”;

96a) art. 308e otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 308e

Plan stopniowego wprowadzania środków przejściowych

Zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji stosujące środki przejściowe, o których mowa w art. 77a ust. 2, art. 308c, 308d lub, w stosownych przypadkach, art. 111 ust. 1 akapit [drugi/trzeci], bezzwłocznie po tym, jak stwierdzą, że nie osiągną zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności bez zastosowania tych środków przejściowych, informują o tym organ nadzoru. Organ nadzoru wymaga od zainteresowanego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji podjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności do końca okresu przejściowego.

W ciągu dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności bez zastosowania tych środków przejściowych dany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przedkłada organowi nadzoru plan stopniowego wprowadzania określający planowane środki, w tym harmonogram tych środków, na rzecz ustanowienia poziomu dopuszczalnych środków własnych pokrywającego kapitałowy wymóg wypłacalności lub obniżenia profilu ryzyka w celu zapewnienia zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności do końca okresu przejściowego. Zainteresowany zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji może uaktualnić plan stopniowego wprowadzania w trakcie okresu przejściowego.

Zainteresowane zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji co rok przedkładają organowi nadzoru sprawozdanie, w którym wymienione są podjęte środki i poczynione postępy w celu zapewnienia zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności do końca okresu przejściowego.

Organy nadzoru mogą cofnąć zgodę na zastosowanie środka przejściowego określonego w art. 308c i 308d, jeżeli zakład nie może wykazać w sposób zadowalający dla organu nadzoru, że poczyniono wystarczające postępy w zakresie zgodności z kapitałowym wymogiem wypłacalności bez środków przejściowych do końca okresu przejściowego.

Organy nadzoru cofają zgodę na zastosowanie środka przejściowego określonego w art. 308c i 308d, jeżeli spełnienie kapitałowego wymogu wypłacalności do końca okresu przejściowego jest nierealistyczne.”;

- 97) w art. 309 ust. 1 uchyla się akapit czwarty;
- 98) w art. 311 uchyla się akapit drugi;
- 99) w załączniku III wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące po dacie wejścia w życie] przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [Urząd Publikacji – proszę wstawić datę przypadającą 24 miesiące i jeden dzień po dacie wejścia w życie].

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący/Przewodnicząca

W imieniu Rady
Przewodniczący/Przewodnicząca

ZAŁACZNIK

W załączniku III wprowadza się następujące zmiany:

- (1) w sekcji A. „Formy prawne zakładów ubezpieczeń innych niż na życie” uchyla się pkt 27;
- (1) w sekcji B. „Formy prawne zakładów ubezpieczeń na życie” uchyla się pkt 27;
- (2) w sekcji C. „Formy prawne zakładów reasekuracji” uchyla się pkt 27.